

Leo A. Müller

GLADIO
(KONTRGERILLA)
SOĞUK SAVAŞIN MİRASI

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ

SESSİZ ŞEBEKE

İZPEŞİNDE: FEDERAL ALMANYA'DAKİ GLADIO PEÇESİ KALDIRILAN İTALYA'DAKİ GLADIO

“Gladio” - Dossier Başbakan Andreotti'nin Uyarısı Ülke Dışına Yöneliş

İçpolitika Manevrasından “NATO'nun Büyük Skandalı” Ülke Dışında Duyurma Denemesi

Bir, İki, Daha Çok Gladio Baltalanan Gizli Araştırmalar Gerçek “Gladio” Nedir? “Gladio” Donanımının

Anlamsızlığı Olağanüstü “Gladio”nun Çokluğu

“Yurtseverler” Sürekli Yıkıcı Unsurlar mı? “Gladyatörlerin” Bağlantıları ve Faaliyet Alanları

“Gladio”daki Aşırı Sağcılar ve Caniler “Gladio” ve Öteki Yeraltı Örgütleri Potansiyel İçpolitika Ensrümanı Olarak “Gladio”

Niçin Şimdi Skandal? “Gladio” Yapılan ve NATO Paralel Servislerindeki On Yıllık Kanıtlar

Ulusal Egemenlik Sorunu

Demokrasi Sorunu

İçpolitikaya Karışma Sorunu

Ulusal Egemenliğin Sınırlandırılmasına İlişkin

Gizli Anlaşmaların Kanıtı

Niçin Şimdi Skandal

AVRUPADAKİ GLADIO AĞI

Fransa

İspanya

Belçika

Hollanda

Yunanistan

Türkiye

Avusturya
İsviçre
İskandinavya

X GÜNÜ İÇİN STRATEJİLER ABD ve Soğuk Savaşın İdeolojisi

II. ÖNCÜLER

SS'İN ADAMI HANS OTTONUN İTİRAFLARI

BİLGİLER YOĞUNLAŞIYOR DÜŞÜNSEL FÜHRER

“YURTTAŞ VE PARTİZAN” -SIKI GİZLİLİK “YÜKLÜ BİR DAVA”

LİDERLER TAKIMI

BİR ARAYA GELEN ESKİ YOLDAŞLAR “ÖRGÜTLENMİŞ HABERALMA KAYNAKLARI”

“STERLING GARWOOD ADINDA AMERİKALI

BİR DEVLET GÖREVLİSİ ODENWALDDAKİ BİR EV ÖLÜM LİSTELERİ

“ÖZELZAMAN SÜRECİ'NDEKİ ADALET YÜKSEK KOMİSER “MERHAMET EDİYOR”

BELGE KAYNAKLAR

ÖNSÖZ

Elinizdeki kitap, kısa bir süre önceye dek varlığı konusunda en küçük bir şey bilinmeyen bir gizli servisin izini araştırıyor: Ellili yıllar— dan itibaren tüm Batı Avrupa üzerinde ağlarını ören, yeraltında örgütlü, paramilitör bir haberalma örgütü bu... örgütün esas görevi: Savaş durumunda terör, sabotaj yapmak ve ayaklanma çıkarmak, örgütün altyapısı: Neredeyse Avrupa'nın her yerinde gizli silahlı gruplar ve cephane depolar. Tüm ülkelerde “X günü” için partizan grupları oluş— turmak, bunları en modern ve olabildiğince gizli iletişim ağıyla donat— tarak, en çetin çatışmalara hazırlamak, tümünü Brüksel'deki NATO merkezinin gizli bir birimiyle koordinasyona sokmak...

İtalya'da gizli bir belge merkezinin bulunması ve Romalı bir başbakanın ifşaatlarından sonra, şimdi herkes bu örgütü tanıyor: NATO'nun Avrupa'daki gizli ağı “Gladio”! Gazeteler birdenbire; kırk yıl öncesine kadar uzanan ya da uzatılmak istenen geçmişle bu ve benzeri örgüt— ler üzerine haberlerle dolup taşmaya başladı. Ortaya atılan pek çok isim, örgütün esprisini söylemekte bir sakınca görmedi: Gerektiğinde politik muhaliflerini dize getirmek için harekete geçirilecek hücum kı-talan...

“Sessiz Şebeke” olarak adlandırılan Federal Almanya'daki yeraltı örgütü de 1991 ilkbaharında ortaya çıktı.

Devletlerüstü görevini yerine getirirken örgütün oldukça sıkı gizli— lik içinde olması yetki ve görevinde tümüyle başına buyruk olmasın— dan geliyordu. Oysa Federal Almanya'da hiçbir anayasa, hiçbir yasa Bundeswehren ayrı gizli bir servise, askeri bir örgütün varlığına ola— nak tanımıyordu. Savaş durumunda bile böylesi bir hazırlığa kalkışıl-mamışü. Federal Alman “Sessiz Şebekesi”rim çok kuşkulu hukuksal durumlarda başvurduğu biricik önlem başbakanlık tarafından “sözlü istihbarat görevi”yle görevlendirilmesiydi, 1968 yılında olduğu gibi... Hükümet bu konuda fazla bir şey söylemek istememişti. Bu illegal partizanların varlığı kırk yıl boyunca resmi bir açıklama yapılmaksızın gizlenmişti. NATO gizli servis merkezinin sorumluluğu konusunda Federal Alman gizli servis ajanlarına ve onların sırdaşlarına yöneltilen sorular yanıtsız kalmıştı. Yunanistan'daki darbeler ve Türkiye'deki sağ terör eylemleri hakkında Alman Gladio mensupları neler biliyor

du? İtalya’da ve Belçika’daki aydınlatılmayan cinayetler hakkında neler biliyordu? “Gladyatörler” tarafından baş dönemlerinde hangi gizli kapaklı operasyonlar planlanmış ya da uygulamaya konulmuştu?

Gizli servisin başbakanlıktaki ilgili koordinatörü Lutz Stavenhagen kendisiyle yapılan bir röportajda Gladio’nun ne kadar eskiye dayandığına değinmişti: “Soğuk savaş henüz daha yeniydi ve aynı zamanda bir işgal tehdidi vardı.” CDU, FDP ve SPD milletvekilleri Parlamento Kontrol Komisyonu oturumunda bu dönemin üzerine gitmemişlerdi. Federal hükümetin bilgilendirmesinin de hiçbir temeli yoktu. 1977 yılına dek, gizli NATO birliği hakkında tek bir kanıt yok— tu ortada.

Bu örgütün yirmi yıldan bu yana varlığını hiç gözönüne almayan, Prusya geleneğini koruyan memurların bulunduğu bu devlette istihbaratların, ajan kullanmaların ve protokollerin varlığını ortaya çıkarmak gerçekten olanaklı mıydı?

Gladio’nun kurulduğu dönem ve anlayış bilinmek isteniyorsa, o zamanki “cephe devleti” Federal Almanya’nın gözönüne alınması gereklidir. Elli yılların başında gizli şekilde kurulan, NATO gizli birliğinin Alman öncülerini kapsamlı eylemleri- Hessen içişleri bakanınca ortaya çıkarılınca yasaklanan, partizan örgütü skandalı karşısında Birleşik Devletler Ulusal Arşivi’nde, Federal Eyaletler Devlet Arşivlerinde, Federal Almanya Arşivinde, Federal Devlet Anayasa Mahkemesinde belgeler bulunmaktadır, ilk askeri örgüt, savaştan sonraki Federal Alman topraklarında “Teknik Servis” adı altında, anti-komünist bir propaganda örgütü olan “Alman Gençler Birliği” kuruldu. Bu gerilla birliği, Amerikan gizli servis ajanları tarafından oluşturuldu, yetiştirildi ve finanse edildi. Bu örgüt bir Sovyet işgali durumunda “etkisiz duruma” getirilecek olan kişiler hakkında listeler yapıldı. Alman Gençler Birliği’nin ölüm listelerinde Herbert Wehner ve Wilhelm Kaisen gibi sosyal demokrat politikacılar bile vardı. Bunların tasfiye edilmeleri gerekiyordu, çünkü yeraltı savaşçıları, bir savaş durumunda onların komünistlerle işbirliği yapmalarından korkuyorlardı. Eleman devşirme -Amerikalıların bilgisi altında- eski SS mensuplarının saflarından gizlice örgütlenerek yapılıyordu.

Gladio’nun öncüsü Alman Gençler Birliği’nin eylemlerini, gizli yeraltı savaşçılarıyla, hangi amaçla ve hangi düşünceyle gerçekleştirdiklerinin belgeleri ortaya çıktı. Savaş sonrasındaki eylemleri ilk kez bu kitapta tüm ayrıntısıyla gözler önüne serildi.

Şimdi tüm Avrupa’da Gladio örgütünün kimlerle işbirliği yaptığı açıkça ortaya çıktı, tek taşın yerinden oynatıldığı ülke hakkında, özellikle İtalyan “Gladyatörleri”nin bağlantıları üzerine Werner Raith ayrıntılı bilgiler sunuyor ve İtalyan hükümetinin rafine enformasyon politikasını açıklıyor Bir ifşaatın tarihi... Gladio örgütünün ülkeden ülkeye özellikler gösteren Avrupa’daki operasyon bölgeleri hakkında bilinen özellikleri de yazıldı. Ve bir bölümde de ağır kuruluşuna katılan Amerikalıların soğuk savaş dönemindeki stratejik hedeflerinin ne olduğu ele alındı.

Bu kitap; pek çok dost, erkek ve kadın arkadaş yardım etmemiş olsaydı bu kadar kısa sürede hazırlanamayacaktı. Özellikle Helmut Lorscheid, Ulrich Stall, Hans-Rüdiger Minow, Klaus Körner, Christopher Simpson, Heime Clausen ve Werner Raith’e teşekkür ediyorum.

Köln, Kasım 1990 Leo A. Müller

I. "SESSİZ ŞEBEKE"

ÎZPEŞİNDE: FEDERAL ALMANYA'DAKÎ GLADÎO

Federal Almanya'da bugün, ülkenin gizli servisi tarafından da "Sessiz Şebeke" olarak tanımlanan "Stay Behind -örgütü" adında bir örgüt faaliyet gösteriyor. NATO'nun İtalya'daki kuruluşunda da Roma tarafından kısaca "Gladio" olarak biliniyor. Kuşku Gladio Örgütünün arkaplanı ve Kızıl Ordu'nun bir ileri hareketi durumunda örgütün partizanlarını kendi safına çağırması hakkında komşu Avrupa ülkelerinin gazetelerinde yazılar çıkarken, Federal Almanya'da hiç kimsenin en küçük bir bilgisi yoktu. Komşu ülkelerin parlamentolarında araştırma önermeleri verilip, hükümetler bu gizli konunun üzerine günden güne daha çok eğilirken, Bonn'da sessizlik egemendi. Demokratik Alman Cumhuriyeti'nde ortaya çıkarılan Stassi Olayı'nın çözülmesi her düğümü medyalarda yoğun şekilde yer alır—ken, bir gazetecinin Federal Almanya'da da bir Gladio birliğinin varlığı hakkında sorusu gündeme geliyor, bundan sonra da çok uluslu NATO örgütünün dışında bir kuruluş olduğu ortaya çıkıyordu.

İlk başta - doğal olarak kimse de beklemiyordu- hiç kimse bir şey bilmiyordu. Tüm olası sorumlu hükümet üyeleri işi yokuşa sürüyordu. Kendisinden bilgi istenen savunma bakanı, ilk önce kendi memurlarını gizli örgütlerin peşine düşürdüğünü öne sürüyordu. Hatta 30 Eylül 1980'e kadar Brüksel'deki NATO askeri karargahının komutanı, Batı askeri ittifaklarının en ileri gizli bilgi taşıyıcısı, eski genel müfettişi Wolfgang Altenburg hiçbir şey bilmediğini açıklıyordu. Ellili yılların sonunda sadece bir "ahbapçavuşlar klübünün bulunduğu ve buna öylesi bir örgüt denemeyeceği kanısındaydı, general Altanberg. Hiçbir şey bilmeyenlerin listesi uzayıp gidiyordu: Başbakanlık gizli servis koordinatörlerinden Horst Ehmke (SPD), Waidemann Schreckenberger (CDU), BND'nin eski başkanlarından Klaus Kinkel ve Heribert Hellenbroich gizli servis için gizli gündemle toplanan "Parlamento Kontrol Komisyonu"nın federal meclis üyeleri... O zamanki ABD başkanlık güvenlik danışmanı Henry Kissinger bir İtalyan gazetesine ver—diği demeçte Gladio hakkında hiçbir bilgisi olmadığını söylüyordu.

Oysa ki bunların tümü bu örgüt hakkında herşeyi bilmek zorundaydılar. Çünkü görevlerini yeminle ve anayasal gereklerle üstleniyorlardı. Federal Almanya'daki Gladio örgütü hakkında tüm bilgiler yavaş yavaş ortaya çıkıyordu. Gizli servise bağlı "Savunma Hazırlıkları" hiçbir zaman sadece bazı önemsiz gizli önlemlerle yetinmiyordu.

BND Başkanları, iddia edildiği gibi görevleri sırasında dükkanlarının tüm bölümlerini tanıyamamışlar mıydı? Başbakanlık gizli servis kontrolörünün sorumluluğu, savunma durumunda alınan tüm gizli önlemler hakkında bilgisi olmadığından mı açıklanamıyordu? Halkın temsilcileri, kırk yıl önce Federal Alman Meclisinde gizli servis karargahları üzerinde demokratik kontrollerini yapabilmişler miydi ve bugün iddia edildiği gibi mensupları gerçekten "hiçbir" şey bilmiyorlar mı?

Bazı muhalif politikacılar, seçim kampanyalarındaki çeşitli konuşmalarında bu örgütün kokusunu hissettirmeye başlamışlardı. İlk sosyal demokratların hükümetleri zamanında bu konuya parmak basıldı. 14 Kasım'da SPD silahsızlanma uzmanı Hermann Scheer'i kamuoyu önüne çıkardı. Scheer gerçi sadece bir parlamenterin açıklamasından başka bir şey yapmamıştı, adaletin müdahalesini talep ediyordu: "Federal savcılığın bir sorunu bu." "Parlamentonun ve hükümetlerin kontrolünün dışında silahlı askeri bir gizli örgütün varlığı -ve resmi Silahlı Kuvvetlerin statüsünün dışında- anayasal legaliteyle birleştirilemez ve bu hukuki takibatı gerektirir," sonucuna ulaşılmıştı. Bu çağrı sonuçsuz kaldı. Hermann Scheer savcılığa hiçbir suç duyurusunda bulunmadı. Parlamento Kontrol Komisyonu'nun partili arkadaşı Wilfried Penner'e

1969'dan 1982'ye kadarki yılların sosyal liberal koalisyonunun sorumluluk payını sordu. Penner gazetecilere sonucu söyledi: Rapor yoktu!

Soru yöneltilenlerin hiçbirinin ne Gladio'dan ne de benzeri örgütten haberi vardı!

Penner, basın önünde "mafıyavari müdahalelerden söz ediyor ve "pisliklerin herkesin önünde sergilenmesini" istiyordu.

Ve Federal Gizli Servis (BND)'in, mesleğinin çiçeği burnundaki yeni başkam Konrad Porzner, herşeyi güzelce örtbas ettiğini göstermişti.

1974'den 1980'e kadar Helmut Schmidt'in başkanlığı sırasında sosyal liberal sorumlulardan Manfred Schuler Spiegerde o zamanki BND şefi Gerhard Wessel'i ilk kez önlemler hakkında bilgilendirdiğini açıkladığını anımsıyor.

Büyük muhalefet partisi çok çabuk sessizliğe gömüldü. Kirli işlerin açığa çıkarılması için yapılan tüm çağrılar bir haftada suspus edilmişti. Eski yasama döneminin son oturumlarında sosyal demokratlar meclisteki Parlamento Kontrol Komisyonu'nda -doğal olarak gizli- sorunu gündeme getirdiler. Sorunla doğrudan ilgili öteki taraflar hakkında hiçbir şey sormadılar. Savunma Komisyonu ve İçişleri Komisyonu, "Yeşiller"m Gladio hakkında Federal Meclisteki müzakerede verdikleri bir öneriyi CDU; CSU, FDP ve SPD'nin oybirliğiyle reddetti. "Yeşiller" hükümet tarafından hiçbir zaman ciddiye alınmadı. Yasama döneminin başında oluşan, Parlamento Kontrol Komisyonu'nda temsil edilmeyen Federal Meclis'teki tek fraksiyon Yeşiller, sonuçta bir anahtar rolü oynadılar. Böylece az da olsa pisliklerin Ük kez gözler önüne serilmesine neden oldu Yeşiller.

Parlamento Kontrol Komisyonu'nun önceden belirlenmiş oturu— mundan önceki bir kaç gün, hükümetin üyeleri, Gladio hakkındaki tüm bilgileri Penner'in başkanlığındaki Parlamento Kontrol Komisyo— nu oturumunda -doğal olarak gizli- sergilemeleri; Dossier, Spiegelin hemen bir sonraki sayısında hemen yayınlattı. Buna göre Başbakanlı— ğın VI.ncı bölümünün yöneticisi Hermann Jung bunu yazışmalara geçirdi. NATO Avrupa Başkomutanlığının arzusuyla Gladio geri çekildi, "müttefiklerin haberalma servislerinin korunması savunma durumunda da hesaba katılmalıdır." Bu istek "ellili yUlarda" gerçek oldu. Hem ulusal gizli servisin sorumluluğunu, 1954'den itibaren "Shape" adıyla Gladio birlikleri olarak görevler üstlendi, hem de Avrupalılar NATO

Silahlı Kuvvetlerinin en yüksek askeri karargahı tarafından koprdine edildi. 1959'da federal gizli haberalma servisinin resmi üyesi oldu.

"Aşağı yukarı 1973'e kadar" sabotaj grupları görevlerini yerine getirdiler. Düşürülen NATO pilotları ya da işgal altındaki ülkelerdeki düşmanın el ulağı bilimadamlarının nasıl kurtarılacağı "düşman hatlarının

arkasında direniş güçleri oluşturmak” şeklinde ifade edildi.

Bu gibi operasyonlar için “kaynak ağı” olarak 50 asker, 125 genel ve 25 “kaynaktan kökenli” eleman el altında tutulmuş V - olayında işgal altındaki ülkeden savaş için önemli kişilikler toplanmıştır. BND'nin bünyesinde “yönetici örgüt” denilen 75 kişilik birim kuruluydu. Zamanla bu aparat güçlü bir biçimde yoğunlaştırıldı. 1981’de BND'nin bünyesindeki dört birim sabotaj eylemlerine ayrıldı ve “yönetici örgüt” 35 kişiyle sınırlandırıldı. “Eylem grupları” bu arada tümüyle dağıtıldı. BND bünyesindeki “Stay behind - örgütü” tümüyle Almanlara geri kaldı.

Yeraltı örgütlenmesinin korunması için NATO'nun ilgili bölümü

1954’den itibaren “Tüm Koordinasyon Komitesi” adım aldı. 1990 Ekiminin sonunda Brüksel’de henüz işlevselliğini koruyordu, öteki özel birimler “Stay behind” örgütünün telsiz sistemine özel sızmalar yapıyordu. Daimler şubesi AEG/TSTde “zıpkın” adıyla ileri teknikli telsiz gereçlerinden 854 BND siparişi henüz yeni değildi. Bununla Avrupa çapında Gladio ağını denetleyebilecekti. Toplam fiyatı aşağı - yukarı 130 milyon marktı. Sadece 130 gereç BND'nin tasarruf undaydı. Geri kalanı “müttefiklere” veriliyordu. Bunun için Federal Almanya devlet kasasından 25 milyon mark çıkıyordu.

tikin kamuoyu duymalıydı. Başbakanlığın enformasyonu dışında önce bir milletvekili sonunda, bilinmek istenenin sözünü etti. Bonn parlamentosunun en gizli çevresinden, Federal Alman meclisinin sosyal demokrat Güvenilir Kişiler Kumlu’ndan Rudi Walther. Bu kurulda haber alma servisinin bütçe planları kontrol ediliyor ve onaylanıyordu. Bütçe komisyonunun üyeleri seçilirken doğal olarak Yeşiller bunun dışına bırakılıyordu. Başkan Rudi Wallher’in “Stay behind”in var— lığından haberi vardı. Federal Alman Glaido birliklerinin milyarlar değerindeki giderleri, yakın döneme kadar örgüt tarafından düzenli olarak ödeniyordu.

Başbakanlık, en son raporunda örgütün “savaş sonrasındaki yıllara, olabildiğince geri giden” tarihçesi hakkında hiçbir bilgi vermiyordu. Parlamente Kontrol Komisyonu milletvekillerinin raporunda “Buradaki açıklama BND’ye düşer” deniliyordu. Aynı zamanda Gladyatörlerin eylemleri hakkında da hiçbir bilgi yoktu. Münih-Pullach’daki BND merkezinde ya da kamufle edilmiş ikametgahlarda görev dağılımı yaparak tüm Federal Almanya Cumhuriyetine yayılan eylemlerdi bunlar. Gizli “değerlendirme örgütü” tarafından ölçülen ve emir verilen eylemler hakkında da şöyle ya da böyle bilgi yoktu.

Tümüyle nihai açıklığıyla ortada olan Parlamento Kontrol Komis— yonunun olurundan önce devlet bakanı ve başbakanlıktaki gizli servis koordinatörü Lutz Stavenhagen, Federal Alman Glaido ordusunun ortaya konulmasının yaklaşık bir zamanını telafuz etti: 1991 ilkbaharı. Gevşemenin dönemi aşağı yukarı aynı şekilde tekrarlandı durdu. Devlet Bakanı Bild an Sonntag’da çıkan bir konuşmasında yeni bir enformasyon kapısını araladı: Glaido örgütünün NATO’nun kuruluşu karşısında Federal Almanya’nın “çok erken bir yükümlülük açıklaması olarak” 1959’da temeli atılmıştır.

Bu zaman noktasında artık ellili yılların başında Almanya’da, Fransa’da, Benelux ülkelerinde, Danimarka’da, Norveç’te ve Avusturya’da direniş grupları hemen hemen oluşturulmuştu ve ortak taktik kontrol altına girmişti. İttifakın gizli servisleri arasındaki sağlam birlikler, 1951’den itibaren kuruldu ve tek tek Batı Avrupa’da operasyon yapılacak ülkeler saptandı. Başlangıcı Fransa ve İtalya yaptı. Yeraltı ordularının ilk merkezleri Fransa’da bir yerdi ve “Clandestine Committee for Planning” (CCP) olarak adlandırılıyordu. Ağ, 1959’a kadar Avrupa çapında örüldü. 1964’de Belçika’daki son noktasiyle “Allied Clandestine Committee” (ACQ’deki merkezi değiştirildi.

Bir haberalma ajansı hakkında daha sonra sızıntılar oldu, ancak henüz hukuksal bir temeli yoktu, çok kaygan bir zemindeydi. 1968’de Başbakanlığın o zamanki şefinin ağzından telaffuz edildi ve sonradan Federal Almanya başkanı olan Karl Carstens, Federal Alman haberalma servisi için bir “genel talimatname” emri verdi. Sözde şöyle demişti emrinde: “BND, başbakanlık şefiyle anlaşarak savunma durumu için gerekli hazırlıklara ve düzenlemelere girişebilir.”

Savunma Bakanlığında bunun tersine yapılan açıklamalar karşısında, yedeklerin ciddi olarak devreye sokulmaları hakkında Bundes-wehr’le danışmada bulunması, istihbarat aktarımında özel görevdi. Onlar gününde ortaya çıkmayacak, tersine yeralında kalacaktı.

Daha sonra 22 Kasım’da Bonn parlamentosunda çok sıkı gizlilik içinde Parlamento Kontrol Komisyonu oturuma geçerken, hükümet milletvekillerine bilgi vermek çok resmi idi. Skandal enformasyon yalanlar

şeklinde ortaya çıktı. Parlamento Kontrol Komisyonu üyelerinin haberlerine inanılabilseydi, hükümet nerdeyse otuz yıldan daha fazla süredir “Stay behind” örgütünün eylemleri hakkında tek bir kanıt bula-mayacaktı: İlk yeraltı birliklerinin dayanaklarından 1977’ye dek, gizli servisin tarih yazımında bir beyaz nokta temel oluşturmuştu. Bu eylemlerin arka planı, sorumluluğu ve ölçüsü soğuk savaşın bilinen aş-a-malarında açıklık yerine daima bir bulanıklık içinde kaldı.

Bundestag milletvekillerinin gözünde, gizli servisin böylesi gevşek eylem girişimlerine nasıl kalkıştığı bir bilmece olarak kaldı. Devlet Bakanı Stavenhagen’in Federal Alman Gladio şubesi hakkında böylesine tahrif edilmiş belgelerle bilgi vermesi, aynı şekilde karanlıkta kalınca, parlamento ve kamuoyuna büyük ikna gücüyle yönelttiği sorunun cevabını aradı: “Stay behind” hiçbir zaman iç politik eylemlere kalkışmamıştı. Bu “o kadar açıktı ki” “tümüyle normal haber alma servisi birimi” şeklinde davranılmıştı ve “hoş olmayan sürprizler” asılsızdı.

Lutz Stavenhagen Parlamento Kontrol Komisyonunun oturumundan sonra Frankfurter Allgemeinen Zeitungdaki bir spekülasyon dışında “Stay behind”le aşın sağcılar arasındaki bağı yalanlıyordu. Gazete, 1981’de Uelzen’de yeraltına depolanan gizli silahların bulunduğundan söz etmişti. Aşırı sağcı Lembke de aynı şekilde U-Haft’da sorgunun başlamasından önceki bir gün bulunan silahlardan bahsetmişti.

Devlet Bakanı “Stay behind”le ilişkinin “hiçbir zaman olmadığını” açıklıyordu. Ve Stern - TV’nin magazin televizyonunda, Gladio’nun öncüsü, ilk kez 1950’li yıllarda oluşturulan “Alman Gençlik Birliği” (BDJ) hakkında ilk belgeleri sergiliyordu, aynı şekilde Lutz Stavenhagen de şiddetle, reddediyordu. Alman Gençlik Birliği’nin aralarında Herbert Wehner’in de bulunduğu ölüm listesi hiçbir zaman varolmamıştı. Parlamento Kontrol Komisyonu üyeleri Burkhard Hirsch (FDP) ve Wilfried Penner (SPD), o kadar eleştirmelerine rağmen bu düşünceye katılıyorlardı. Böylece Federal Almanya Cumhuriyeti demokratik dönüşüm davasında Avrupada ilk kez ciddi bir dümen neferi haline geliyordu. Öteki sorular da benzeri küstahlıklarla karşılandı. Gazete muhabirlerinden biri Stavenhagen’in işbirlikçiliğinin “bizim devletimizde de kamuoyu tarafından bilinmeyen gizli şeyler vardır” sözleriyle de belgelendiriyordu.

Pek çok günlük gazetede bu politik enformasyonun başarısı hemen görüldü. Enformatif parlamento oturumundan sonraki bir gün örneğin manşet şöyleydi: “Gladio’ya giden soruşturma izleri kapandı.” Sayın Devlet Bakanı “açıklanmayan görüşme”nin sonunda sorunun kapanmasını arzu ediyordu. Sessiz Şebeke, en azından Federal Almanya’da ilk halkasının bulunduğunu ortaya koyuyordu.

Enformasyon politikasının stratejileri, aynı şekilde pek çok Avrupa hükümetlerinde de görülüyordu. Medyalardan da ilk aktörlerinden hiç söz etmeksizin sadece resmi açıklamalar yapılıyordu. Daha sonra hükümet sözcüleri çeşitli ayrıntılar sunacaklar ve gayriresmi açıklamalarla daha çok şaşırtıcı eylemlerin lanse edilmesine başlanacaktı. Telsiz telgraf aparatı tipleri hakkında halka açıklamalar yapılırken, “Gladio”mm kökeni ve kuruluş aşamasından sonraki ilk onyıllarından hiçbir şekilde sözedilmiyordu. Bonn Hükümeti, Federal Almanya Cumhuriyetini tertemiz bir ülke olarak takdim ediyordu: Hiçbir zaman “iç düşman”a karşı eylemler düzenlenmemişti, yapılan herşey tümüyle iyi niyete dayanıyordu, hemen hemen komple bir şey yoktu ve olanlar her ülkede görülebilen tümüyle normal bir askeri “önlem”den başka bir şey değildi.

Oysaki Bundeswehr’de; savaş durumunda Gladio-Stratejisine benzer roller üstlenecek ve işgal edilen ülkede ordu ve haberalma servisi için bir köprübaşı oluşturacak, her üç kolordusunda birer “uzaktan gö-zetleme bölüğü”nün bulunduğu bir gerçektir. Partizan savaşı yürütecek böylesi “specialeforces”a Bavyera’daki Amerikan kışlasının bulunduğu Bad Tölz’de beceri kazandırılıbiliyordu. Askeri tatbikatların eğilim planında, modern bir gerilla savaşı için gerekli olan herşey bulunuyordu: Kurbağa adamlar, ekstrem durumlarda kurtarmalar, ev içinde savaş, sessizce öldürme... Tümü orada eğitilen GIS, örneğin kaçırılan uçaktan rehinelere kurtarılması için kurulmuştu. Oniki kişinin bir araya getirilmesiyle oluşturulan bu birlikler, ayrıca tamamlayıcı özel bilgilerle de donatılıyordu. Bunların eğitimini, telsizciler, doktorlar ve sabotaj uzmanlarından oluşan birlikler sağlıyordu.

Bad Tölz’deki (1937’de SS-Junker okulu olarak yapılmıştı) ABD kışlasında Almanlar da eğitim görüyordu. Aynı zamanda tatbikat yapılan bu arazide, öteki bağlantıların ağı da örülüyordu. Burada ayrıca bir İtalyan “Gladio”sa da bulunuyordu. Bad Tölz’de de düzenli olarak konumlandırılan askerlerin sayısı hakkında ABD ordusu sessizdi: “No comment” (yorum yok). Varşova Paktı devletlerinin üniformaları ve

onların kullandıkları silahlarla da kamufleli olarak donatılıyorlardı. Kamufle edilmiş Doğu Birliklerine ek olarak hazırlanan GIS için de özel bir dil eğitimi veriliyordu. Kusursuz Almanca, Rusça, Polonyaca, Slovakça, Arapça ve İran dillerini öğreten ekipler vardı. Ayrıca düşman bölgelerine yapılacak teröre hazırlanma ekipleri de bulunuyordu.

NATO'nun "Special Forces Section" ek yönetimi altında koordine ediliyordu bu birlikler, İngilizler de aşağı yukarı aynı şekildeydi: "Special Air Services" (SAS) Falkland savaşında ek olarak devreye sokulmuştu.

"Stay behindt geri dönelim: Kamuoyu bir yandan bunun hakkın— da daima çok az bilgilendiriliyor, hem de buna karşılık her zaman da çok iyi enforme ediliyordu. BND'deki "stay behind" örgütünde bir "köstebek" vardı. Doğulu kadın ajan Heidrun Hofer, 1976 Aralık ayında ispiyon olarak tutuklandı. BND'nin IV'ncü Bölüm'ünde sekreter olarak çalışıyordu. "Krizler ve Savunma Durumunda Alınacak Önlemler" için 41D ve 43B kodlarıyla raporlar hazırlıyordu. Gizli "stay behind" birliklerinin yönetimi hakkında raporlar da vardı elinin altında. Heidrun Hofer ispiyon faaliyetleri yüzünden yargılanmıştı. Maskesi düşürüldükten sonra ifadesinin alınışı sırasında Bavyera Cinayet Masasının 6'ncı kat penceresinden kendisini atmıştı. Federal savcı, basına; 36 yaşındaki BND memurunun hayati tehlike taşımayan yaralarla hastane— ye kaldırıldığını açıklıyordu. Heidrun Hofer, 6 ncı kattan atladıktan sonra ağır yaralı olmasına rağmen hayatta kaldı. Üç yıl kadar sonra sanık olarak ceza mahkemesi önüne çıkarıldığında artık dava ilginçliğini yitirmişti. Uzmanlar medyalarda, olayın hukuksal tartışmasının gizli servise çok zarar vereceğini belirtmişlerdi. On yıl sonra, 1987'de Heidrun Hofer'e açılan dava zamanaşımı yüzünden düştü. İspiyonların ortaya çıkarılmasından sonra, BND'deki önemli yeniden yapılanma milyonlarca masrafla sağlanmıştı.

Heidrun Hofer'in Demokratik Almanya Cumhuriyeti devlet güven— lik servisine ya da Sovyet KGB'sine ulaştırdığı notlarla ciddi endişeler doğurduğu, BND gizli karargahının dışında, Batı ülkelerinde işlenildi durdu. Heinz Höhne ve Hermann Zolling'in uzman olarak çizdikleri tabloya göre; BND'nin anakarargahlarında biri "özel hava alanları ve limanlarla ABD'nin arka bahçesi Atlantik kıyısında" bulunuyordu.*

Federal haberalma servisi, ispiyon olaylarının ortaya çıkışından sonra, yeni gizli karargahlar aramak zorundaydı. "Stay behind" eylemlerinin hangi ciddi sonuçları olduğunu Pullach'lıların duvarları dışında bugüne kadar hiçkimse bilemedi: "Stay behind" ve Gladio hakkında, en ileri derecede gizlilik aşamasındaki belgelerin BND'nin NATO

Heinz Höhne/Hermann Zolling: PuHach'ın İçinde. Der Spiegel Sayı: 11/ 1971, s.

bağlantı memurunun "kozmetik" parmaklarının arasına nasıl girdiğini Heidrun Hofer de tam olarak bilmiyor muydu acaba? Demokratik Almanya Cumhuriyeti'nin yıkılmasından sonra Avrupa'daki kadim ajanların kaç tane olduğu açıklanabilecek miydi? Durum artık tuhaf bir hal almıştı: Federal Almanya'da ve öteki devletlerde; partizan ağlarının gizli tutulmasına anayasaların aldırış etmediği, potansiyel muhaliflerin önemli gerçek kararlarıyla ortaya çıkacağı biliniyordu.

PEÇESİ KALDIRILAN İTALYA'DAKİ GLADİO

Werner Raith

İtalyan başbakanı Giulio Andreotti'nin çok aceleci bir kişiliği vardır. O gün diğer günlerin aksine sanki ayaklarını sürüyordu. Başbakanlık konutunun sekizinci katındaki ofisinde kendisini bekleyen haberle geç karşılaşmak için elinden geldiğince ağırdan alıyordu. Dossier, Parlamento Komisyonu yönetiminin bulunduğu Piazza San Marcuto'ya gitmek için Palazzo Chigi'den yola çıktığında başbakanın aksine çok aceleliydi. Orada "Commissione terrorisme e stragi" (Sağ Terörizmin Aydınlatılmamış Suikastleri'nin sekretaryasınca karşılandı ve komisyon başkanlarından senatör Libero Gualteri'yi bilgilendirdi: Birkaç gün içinde Başbakan Andreotti'nin komisyon önüne çıkması gerektiğinin nedenlerini açıklayan 12 sayfalık bir belge sunuyordu. Konu: Eski askeri gizli servislerden SIFAR (Servizio Informazione Forze Armate, 1966'da dağıtılmıştı) ile şimdiki SISMI (Servizio Perle Informazione e la sicurezza militare) mensuplarının veya yetmişli yıllarda, pek çok kez paüayıcı madde atılmasında bunlarla işbirliği yapanların; ayrıca soruşturma sırasında ipuçlarının yok edilmesine yardımcı olanların araştırılmasıydı...

Senatör Gualtieri'ye sorunun ulaştırılması pek o kadar hızlı olmamıştı. Andreotti, “tik gizli servislerdeki belirli yapıların” varlığı hakkında bazı karanlık noktaların aydınlatılması için kendisinin, 2 Ağustos 1990'da Komisyon önüne çıkarılmasını neredeyse iki buçuk ay geciktirmişti. Gerçekte sorulara özel cevapların verilmeye başlanmasından bu yana epeyce bir süre geçmişti: 1989 sonunda Venedik Savcısı Felice Casson; 1972'de Trieste yakınlarında, bir Carabinieri devriyesi tarafından paüayıcı madde atılması ve üç kişinin ölümüne neden olan olayı yargı önüne getirmişti. Gizli servisin kısmen içinde, kısmen de dışında bulunan olası “paralel yapılar” hakkında gizli servis generali Noternicola'nın ortaya attığı ipuçlarını ele geçirmişti. Casson, soruşturmasında gizli servislere çok yaklaşıyordu. Fakat bu noktada “devletin gizli servisi” tarafından engelleniyor ya da olay başbakanı geri dönüyordu. Başbakan Andreotti, zaman zaman parlamento komisyonu önünde, suikastların aydınlatılması konusunda bilgi vereceğinden söz ediyordu. Fakat bunu hep bilinmeyen bir zamana erteliyordu. Sorunu biraz olsun aydınlatacak komisyon önündeki açıklamaları nihayet Ekim ayında gerçekleşiyordu. Başbakan Andreotti, herkesçe bilinen fakat, her yöne çekilebilen söyledikleriyle çoğu umutları böy— lece boşa çıkarıyordu.

1. “Gladio” - Dossier

Radikal Parti'den komisyon üyesi Roberto CiccioMessere, Başba— kan Andreotti'yle ilgili notları tesadüfen sekreterlikte görmüştü ve hiç de hayret etmemişti: “Gladio” (Kılıç) adındaki bir gizli örgütün varlı— ğından söz ediliyordu. Parlamenter denetimlerden uzak, hükümetin ço— ğu üyelerinin haberinin bile bulunmadığı, hatta bizzat gizli servis ko— muta kademesinin büyük çoğunluğunun bilerek sakladıkları bir örgüttü bu... Düşman gerillalarına karşı verilecek savaşta ve Sovyet işgali durumunda başvurulacak partizan savaşında, ideolojik şiddetle donatılmış ve tepeden tırnağa silahlı kişilerden oluşan bir örgütlü bu...

Komisyon üyesi CiccioMessere bu belgelerin bir fotokopisini se— natör Guallicri'ye verdi. Eğer soruna gerçekten eğilmek isliyorsa, ko— misyonda uyulması gereken prosedürü kapsayan, görmezden gelinme— yecek bir belgeydi bu*.

Komisyon başkanı yazılı belgeyle ilgili henüz hiçbir ayrıntıya gir— memişti. Şöyle üstünkörü bir gözetmiş, sonra da incelemek üzere bir haftalık süre istemişti. Bu arada bir telefon görüşmesi yaptı: Başbakan Andreotti olabildiğince çabuk geri vermek üzere görmek istediğini söylüyordu. “Bazı pasajlar üzerinde çalışacaktı.” Senatör Gualtieri bi— raz homurdanmıştı gerçi, ama başbakanın da isteğini yerine getirmişti.

Başbakan Andreotti'nin Uyarısı

Bundan üç gün sonra belge tekrar Senatör Gualtieri'nin elindeydi, ancak 12 sayfadan geriye 10 sayfa kalmıştı. İlk okuduğu metinle ara— sındaki fark açıkça görülüyordu: Şimdiki metinde pasajların bir bölü— mü yoktu. Özellikle “paralelyapı”nm mevcut öteki benzerlikleri çıka— rılmış, kusursuz hale getirilmişti. Özellikle yapının görevleri ve hatta ülke içinde ve dışındaki öteki kuruluşlarla işbirlikleri hakkındaki ca-nalıcı pasajlardı bu yok olanlar.

Asıl metnin bu şekilde değiştirilmesinin doğurduğu skandal ilk kez şimdi rolleri doğal olarak doğru yörengeye soktu. Soru şuydu: Başbakan Andreotti'nin asıl maksadı neydi -ya da ilk kez görüldüğü Metnin tümü içinde bkz. La Repubblica, Corriere del sera. La Stampa ve diğerleri 24. 10.1990.

gibi niçin bu kadar sinirliydi? Son açıklamaya kimse inanmadı. İtal— yan politikasının yaşlı tilkisi altı aydan daha fazla bir zamandan beri kesinüsiz, aktif olarak zirve oturumlarına katılıyordu. Ve çeşitli olası karışıklıklar yüzünden, iki düzineden daha çok araştırma komisyonu— nun önüne çıkmak zorundaydı. Özellikle bir zarara uğramak istemi— yordu. Ve doğal olarak Başbakan Andreotti, kaleme alınmış olan met— nin perde arkasının sorunu çok ilginç kıldığını açıkladı. İlk kez muhalefet milletvekillerinden CiccioMessere ağzını tutmasını becere-memişti. Dossier'in yazdıklarının dışında olayın ne kadar eyleme da— yandığını açıklaması açısından belgelerin fotokopilerinin çoğaltılması olanağı da bulunuyordu. Bir başka versiyonundan da söz edilebilir: Yok edilen ve değiştiri— len pasajlar tam da Andreotti'ye dikkatlerin yönetilmek istendiği nok— taydı. Belirli kişiler ve çevrelerin isteği doğrultusunda neyi düşünece — ğini bilmek istiyordu. İtalya'da bu davranış “Awertimenio” olarak adlandırıldı. Ve Andreotti “Avveriimento”n\m ustası olarak kabul edildi.

Moro 'nun Yanlarıyla İlişkisi

Başbakan Andreotti'yle ilgili raporun aylar boyunca sürüncemede kaldıktan sonra, birdenbire çok acele olarak komisyonun önüne çıkması bir diğer nedeni ortaya çıkardı. Bu da Başbakanın bu olayı hem önceden tahmin etmediğini hem de kendi manevralarının bile işe yaramadığını gösteriyordu. 1978'in 9 Ekiminde Milano'da Via Montenevoso'daki Kızıl Tugaylar'ın gizli konutu ilk kez ortaya çıkmıştı. Gizli konutta 80 bin mark tutarındaki eski lirecterler (varsayıldığı gibi alınan fidyelerdi bunlar) ve iyi kalite 400 fotokopi kağıdı bulunuyordu. Ayrıca; 1978 martında kaçırılıp mayısta öldürülen Hıristiyan Demokrat Parti'nin lideri ve beş kez hükümet başkanlığı yapan Aldo Moro'nun "Halk hapishanesi" denilen yerde yazdığı mektupların kopyaları ve Kızıl Tugaylar'ın tutuklularıyla yaptıkları "Sorgu" bölümü de ortaya çıkmıştı. İki düzine iyi kağıda yazılmış, ama gönderilmemiş 40 mektup daha vardı. Büyük bölümü ailesineydi, ama politikacı adreslerine de yazılmış mektuplardı bunlar.

"Sorgu" tutanakları da, öteki saklananların bulunduğu gibi ele geçmişti. Bu bölümdekiler, Başbakan Andreotti'nin aceleciliğini gerektiren şekilde tamı tamına kopye edilmişti. Moro'nun yazdıkları Venedik Soruşturma Yargıcının ve Suikast Soruşturma Komisyonunun raporu da uygun şekilde imalarda bulunduğu yapıyı içinde barındırıyordu. Moro açısından bakınca ve NATO komutanlığının bir kez bile ikrah etmediği, yapının dayandığı geçerli gizli anlaşmalar da tahmin edilmişti.

Başbakan Andreotti, Via Montenevoso'da bulunan şeyleri uzun süredir gizleyemeyeceğini biliyordu. İtalyan politikacı çok aktüel konu hakkında sık sık "devlet sırrı" diyor ve bazı bakanlar da hep buna sarılıyor.* İşine böyle geliyordu. Bunun dışında; bulunanlar karşısında açık manevradan ziyade "tesadüfi" bir keşif yapmak istiyordu: Moro'nun el yazılan, hemen hemen sadece üst kademelere gelmişti. Politik rekabetler sırasında, özellikle 1992'de elde etmek istediği devlet başkanlığı için olumlu puan kazanmak istiyordu. Öyle ki, sosyalist maliye bakanı Rino Formica'nın yabancı gizli servislerin gücünden yararlanmasını bile sineye çekiyordu.** Formica aynı zamanda İsrail gizli servisi Mossad'ı özellikle Moro'nun senato başkanı Spadolini'yle -Moro, Spadolini'yi vasi tayin etmişti- iyi ilişkiler içinde olduğunu düşünüyordu. Ve bu kişi İtalya'daki İsrail dostu politikacıların arasındaki sayılı kişilerden biriydi. Şimdi Başbakan Andreotti karşı saldırıya geçiyor; ölü Moro'nun el yazısından yola çıkarak "Gladio"nun önüsünü açıyordu. Andrcotü'nün iddiasına göre "Gladio" adında bir örgüt varsa bile, yetmişli yılların başında dağılmıştı.

Parlamento Komisyonu'na Dossier'in "Gladio dosyası"nın gönderilmesi gibi Moro'nun el yazılarının yayınlanması bir gün gerçekleşti. Müzakereler hemen hemen sadece Moro'nun yazdıklarının tartışılmasına dönüşmüştü. Böylece "Moro olayı" "Gladio" tartışmasının ötesine geçti. Aynı zamanda Başbakan Andreotti muhaliflerinin karşısında bir kez daha kozları eline aldı. Özellikle, bu konumu dış ülkelerde kendisine yardım etmek istemeyenleri, harekete geçirmek için istiyordu.

Ülke Dışına Yöneliş

Başbakan Andreotti'nin manevraları ülke dışında da geçerliydi. Başbakan, Dossier'in raporunun Komisyona gönderilişinden sonraki hafta, İtalyan gazetelerinin yazdığına göre, hiçbir elçiyle buluşup görüşmemişti.

Başbakan, hep yeniden aynı şeyleri yapıp söylüyordu. Amacı politikacıların açıkça anlayabilecekleri yüksek düzeyde bir alarm vermekti. Artık Ekimin son haftasında EG- zirvesinin hazırlanması sırasında "Gladio" skandali patlarsa her şeyin hükümetin "elinde olması" için yardımcıları dağılıyordu. Ceza Yargılamaları Usulü Yasasının "devlet sırlarına" ait 352 bölümü eski hükümet zamanından kalma, 1977'de bu biçimde değiştirilmesine rağmen hükümet başkanı belge ve dokümanları hemen hemen kayıtsız şartsız -anayasaya göre bazı ayrıcalıkları vardı- devlet sırlarının açıklanması olarak yorumluyordu. Böylece belge ve kanıtlar, yargı önünde ve kamuoyunda -ithamlar karşısında savunmak amacıyla bilinemeyecekti, aynı zamanda da eldeki belge ve kanıtlar yargıda ya da parlamento oturumlarında- protokollerde tahrifata uğrayabilecekti. Bu makamlar "Omissis" sözcüğünü kullanıyorlardı.

** La Repubblica, 25.2.1990

Başbakan Andreotti, konuşmaları sırasında tek söylemediğini "Gladio" olayı yüzünden fırtına koparsa açıklamak istiyordu. Dossier'in kaleme aldığı metinden çıkarılan pasajlar, eğer koşullar sertleşir, Başbakan Andreotti'nin durumu sarsılırsa tekrar eklenebilecekti.

Yabancı hükümetler İtalyan politikacılarının manevracılıkla normal mal davranışları arasındaki farkı henüz

öğreniyorlardı. Çünkü herşey Başbakan Andreotti'nin verdiği bilgiler doğrultusunda geliyordu.

2. İç Politika Manevrasından “NATO'nun Büyük Skandalı”na
İçpolitikada Başbakan Andreotti tek bir yumruk gibi görünüyordu.

Onun tüm muhalifleri, en azından kendisi gibi düşünüyorlardı.

24.10.1990'da parlamento önünde Gladio sorunu üzerine yapacağı hükümet açıklamasında, “Her hükümet başkanı Gladio'nun varlığı hakkında açıklama yapabilir” diyordu. Böylece sosyalist başkan Craxi (1983 — 87 arasında başbakanı) DC-Sekretari Forlani (1980-81), senato başkanı Spadolini (Cumhuriyetçi Parti 1981-82) ve aynı partiden devlet başkanı Cossiga (1978-79) en yüce görev için en tehlikeli rakipleriyle uzlaşıyorlardı. A

Ortaya çıkan durumun tümüyle karışık tepkileri tam isabet yapıldığı gösteriyordu. Craxi bilgilendirilmediğini iddia etti- Ve gizli servis şefi Fulvio Martini'nin bir yazısı yüzünden ihtar etmişti, ama kendisine Gladio hakkında bilgi ulaşmamıştı. Forlani anımsamaya çalışıyor— du. Spadolini aynı şekilde hiçbir şey bilmiyordu ve daha sonra da hükümet başkanının tecrübesiyle o zamanki savunma bakanının bildikleri arasındaki farklı olmak zorundaydı.

Sadece Devlet Başkanı Cossiga herşeyi biliyordu -fakat sorun henüz bir ihtiyatla kabul edilebilirdi. O dönemdeki İçişleri Bakanı ve Hükümet başkanının, 45 yıl Gladio örgütünü halkın önüne çıkarma-yışlan “kendilerine güvenlerinden” ileri geliyordu*. Parlamenterlerin ve basın bir bölümü devlet başkanlarından “görevlerine başlayış zamanlarının çok ciddi yara alması yüzünden”**-bu konu dolayısıyla istifa etmesi istedi.

Ülke Dışında Duyurma Denemesi

Bu noktaya dek, ülke dışında tümüyle hiçbir hareket olmadı. Roma'daki yabancı basın klübündeki Avrupalı gazeteciler yorumlarında umutsuzdular ve sorunun olası uluslararası boyutu için gazetelerinin Cossiga'nın Edinburgh'taki söylevinin arifesinde 28.10.1990 tarihli La Repubblica, La Stampa* gazetelerinin parlamentoya ilgili haberlerinden

** Bağımsız solculardan Luigi Pinter, II Manifesto, 3.11.90'da istifa etmesini istedi:

“Cossiga non può starci.”

yönetimini sınırlendirmeden birbirlerini atlatmaya kalkmıyorlardı: Ülkelerindeki redaktörler en ince ayrıntısına kadar Gladio'nun yapısını ya da varlığına açıkça inanmak istemiyorlardı- eğer bu mümkün değil— ise sorunun ciddiyetine inanmazlardı; onların çoğu gizli servis dışlıları arasındaydı. Ayrıca bu konuda sadece mantık konuşabilirdi, sözkonusu gizli yapılar öteki NATO ülkelerinde de var olmak zorundaydı: Paratizanlar birliği ve anti-grilla oluşumunun Doğu Bloku'yla hiçbir sının olmayan (Yugoslavya hiçbir zaman Varşova Paketi üyesi olmamıştı) İtalya'da, aynı zamanda “cephe devleti” Federal Almanya'da da bulunuyordu.

Bu suskunluğu medyalar olabildiğince sürdürdü, yabancı hükümetlere en azından umut verdi. Tüm sorun bu kez yeniden İtalya'nın iç sorunu olarak kabul edilecekti, ya da aynı şekilde Körfez bölgesinde meydana gelen olayları uzaklaştırmak için ortaya atılmıştı.

Hoş Olmayan Ayılmalar

30 Ekim 1990'da Yunanistan'ın o zamanki başbakanı Papandreu Ta Nea gazetesinde, 1984'de “Kızıl Tekenin Derisi” adındaki bir gizli örgütün varlığından haberdar olduğunu açıkladı. Gladio'nun betimlemesinde özenle sözü ediliyordu bu örgütün. Papandreu hemen bu çetenin dağılması sorununu ele almış ve bu işlem dört yıl sürmüştü. 2 Kasım 1990'da Tageszeitung (TAZ) ilk kez, Federal Almanya'daki benzer örgütler hakkındaki bilgileri üç gün devam eden bir yazı dizisi yayınladı. Yeşiller milletvekili Manfred Sucha TAZ'da federal hükümetle soru yöneltti. Hem günlük gazeteler hem de haftalık magazinler bu yorumlardan alıntılar yaptılar. İlk kez 9 Kasım'da Belçika Savunma Bakanı Guy Coeme kameraların önüne çıktı ve o döneme kadarki iktidardan gelip geçen hükümet sorumlularına Alman medyalına daya— narak sorular yöneltti. 12 Kasımdan 17 Kasım'a kadarki bir haftada gazete manşeleri skandallarla doluydu. Demokratik Almanya Cumhuriyeti'nin o zamanki Alman Komünist Partisi (DKP) gerilla eğitim kampları hakkındaki raporlarla şaşılacak derecede bir benzerlik görü-

lüyordu. Haftalarca manşetlerden inmedi bu durum. Açıklamaların o zamanki öncüsü Spiegel ilkin 17 Kasım'daki ilk makalesinde Gladio'nun Avrupa boyutunu ele aldı. Ayrıca yoğun araştırmasında, isteksizliklerin belirtisine ve hatta TAZ'daki makalelerdeki maddi hatalara, örneğin "Kızıl Tekenin Derisi" olarak geçen Yunanistan'daki Gladio çetesinin adındaki tashih hatasına varıncaya dek yayınlamıştı.

3. Bir, İki, Daha Çok Gladio

Doğal olarak her skandalda olduğu gibi, sorumluların her kafadan bir ses çıkarması gerekiyordu. Doğal olarak her zaman olduğu gibi hiç inkar etmemek de beklenmemeliydi. Gerçekse, eski hükümet başkanlarının ve onların gizli servis denetçilerinin görevde olduğu tüm dönemlerde özellikle bir cümle gündemdeydi: Başbakan Andreotti'nin de iddia ettiği gibi NATO gizli servisleri doğrultusunda herkesi bilgilendirmek. Onun açıklaması da henüz tümüyle gizlilik içinde hoş olmayan sonuçlar doğuruyordu: Pek çok anayasalar özellikle böylesi anlaşmaları yasaklıyordu. Böylesi birlikler yok kabul ediliyor ve parlamentolar tarafından onaylanmamışsa sayılmıyordu. Böylece sorun devletlerin sadece egemenlikleri değil, demokrasi sorunu olarak da görülüyordu.

Baltalanan Gizli Araştırmalar , •

Başbakan Andreotti'nin yönetim üslubunu tüm hükümetler benimsemiştiğinde "Galdyatörler" sadece bir işgal durumunda ülkeyi yeniden özgürlüğüne kavuşturacak yurtseverler olarak kabul ediliyordu. Kuruşun böylece hiçbir demokratik çekirdeği bulunmuyordu. Soğuk savaşın kanlı dönemleri çok gerilerde kalmıştı, hiç de demokratik bir yapı olmadığından ona yapılacak birşey de yoktu. Bu yapılan hiçbir zaman anımsamak istemeyen sorumlularda sorumluluklarından kurtulamıyordu. Fransız hükümeti, ulusal egemenliği hakkında NATO gizli yapılarına katılımı en azından enerjik biçimde izledi. O zamanki çete önderlerinin ("Rüzgar Gülü" şeklinde kamuflaja bir isim kullanılıyor) yalanlanmasından sonra, uzun süre grupların dağıldığı iddia edildi. Onun gizlice sıvışamayacağı çabuk anlaşıldı: İtalyan Andreotti 10 Kasım'da acımasızca açıkladı ki; Ekim 9'da bir Fransızın yanında olduğu, Belçika Mons'unda biraraya gelerek "Gladio"mm son oturumunu yapmışlardı. Ve NATO Yönetim Kurulu SHAPE yardımcısı Jean Marcotte, sorunu yalanlarken, Başkomutan general John Galvin olayı doğruluyordu. Andreotti'nin takındığı tutumu karargahın hodpe-resliği olarak yorumlamıyor tersine, NATO elçisi Francesco Paolo Fulci güney karargahı NEAPEL doğrultusunda konuşuyordu. Oysa NATO'nun genel sekreteri Galviri değil Manfred Wörner'di. Elçi Fulçi, bu ani yalanlamaya göre NATO'nun gündemini kendi lehlerine çevirmek için donatılmıştı. Cevaplarında bir "yanlışlık"dan ve "müphemlik"len söz eden konuşmalar yaptı. Buna göre özünde NATO, Andreotti'nin iddia ettiği şeylerle meşgul oldu. NATO çatısı altında "Gladio" benzeri kuruluşlar tüm üye ülkelerde de yoktu ve olması da olanaksızdı.

Bonn federal hükümeti ise "Gladio" benzeri yapıların varlığını kabul ediyordu. Hükümet sözcüsü Klein'in 14.11.1990'da yaptığı açıklamada kurgulu bir fark vardı: "Gladio"da iddia edildiği gibi gizli bir birlikten ya da örgütlenmeden söz edilemezdi. Fakat Klein özelliklerden söz ederken gizli örgüt yapısının temellerinden, hiçbir makamla ilişkilerinin olmadığından söz etmiyordu*.

Gerçek "Gladio" Nedir?

Sorun ortaya atılalı beri bu "Gladio" örgütünün ne olduğu ve ne olabileceği gündemdeydi: Tüm Gladyatörlerin, düzenleyicilerinin resmi versiyonlarına göre; örgüt, özellikle partizanlardan ve anti-gerilla uzmanlarından, eğilim hizmetlerinden oluşuyordu. Onlar hemen savaştan sonra kurulmuşlardı. O dönemde Stalin'in orduları Batıyı tehdit ediyordu. Ve bu dönemi izleyen soğuk savaş yılları boyunca kuruluş, yararlı hizmetler yapmıştı.

Başbakan Andreotti'nin bilgilerine göre bu gizli misyon için İtalya'dan "622 unita" görevliydi. Kasım başında Andreotti, NATO'nun ve ulusal hükümetlerin illegal adamları, soğuk savaştan sonra iddia edildiği gibi, bu tür görevlerde kullanıldığını bilmediği şeklinde görünüşünü "değiştirmişti". Bu "unita" resmi işlemlerde özel kişiler olarak anlaşılıyordu. Çünkü Andreotti bir solukta "emektar yurtseverlik"ien söz etmişti. Bunlar hiçbir şekilde hukuki bağlantı içinde değillerdi, tümü anayasa ve vatan sevgisine bağlıydılar.

"Unita" bu şekildeki çekirdeklerden oluşabiliyordu, böylece -kızıl önderler denilen oluşturulmuş

gruplardan bir kişi gerektiğinde şef ola— rak aktif bir konuma bürünebiliyor ve içlerinden biri silah arkadaşları— nı kendi saflarına çekebiliyordu. (Gerçekte “Gladio” generali Paolo Inzerollo televizyonda “Sı. Antonius ZmcıW’nden birinde konuştu.) Ve başbakan bundan sonra sorunu aniden kavramak istemişti: Doğal olarak sadece gerillaların yüksek komuta konseyinin hesapta olmayan açıklamalarına bakarak onların büyük yığınları eğiterek partizan bi— rimleri haline getirmeleri mümkün değildi. Başka hükümetler de dai— ma “çok sınırlı kişisel çevrelerin benzerliklerinden söz ediyorlardı. Resmi sözcüler ise; sorumlu parlamenterlerin; “Gladyatörlerin” yük— sek komuta konseyi işbirlikçilerinin, şimdi olduğu gibi Anayasa hü— kümlerince kontrol edilip edilmediği konusundaki sorularını cevap— landırmak istemiyorlardı.

“Gladio” Donanımının Anlamsızlığı

Hükümet sözcüleri ve savunma bakanları hep bir ağızdan “Gladi-o”nun donanımının gerçekte hangi anlamda sözkonusu olduğu sorusu— nu soruyorlardı. Atom silahlarının parçalarını, ellili ve altmışlı yılları

*DPA, 14.11.1990.

tüm savaş senaryolarını öngörüyorlardı. 1974’den 1987’ye kadar İtalyan gizli servisi SISMI’nın 5R bölümünün yöneticisi general Paolo Inzerollo “Bu soruları biz de kendi kendimize soruyoruz” açıklamasını yapıyordu. Inzerollo bunları 12 Kasım 1990’da İtalyan televizyonunda “Gladio” hakkındaki programda söylüyordu ve sürdürüyordu: “Ve biz de tüm bu konumdaki silah arkadaşlarımızı kaybettiğimizi açıklıyo— ruz”.

Bunu izleyen günlerde uzmanlar lejyonu, eski ve şimdi aktif gene— raller, eski başbakanlar, şimdiye dek NATO ülkelerinde sürekli işbirli— ği içinde olanlar -sadece Gladyatörler tugayının hukuki ve politik ola— rak meşru kişilikleri- soğuk savaş ve NATO gizli karargahlarının özelliğini vurgulamıyorlardı. Bunun içinde onlar şimdi, bu donanımın anlamını Atlantik ve Varşova Pakti’nin nükleer stratejilerini açıklaya— rak temellendirmeye başladılar.

Başlangıçtaki sorumluluğun paylaşımında önemli modifikasyonla— ra yönelindi. Birdenbire İtalyan “Gladio” takipçileri şunu açıklamaya başladılar: İlk iddiaların aksine potansiyel gerilla ağı sadece gerçekte kuzeydoğu İtalya’da (Yugoslavya sınırlarına yakın) oluşturulmuştu, aynı zamanda Silezya’da da bulunuyordu. Oradaki “Gladio” yüksek komuta konseyinden biri profesör Alberto Volo, 6 Kasım

“L’Unila”yla röportajında, Palermo’da aralarında iki düzine gerilla ön-deriyle birlikte iki ‘hücre’nin bulunduğunu açıkladı. Onlardan biri

1988’de o zamanki belediye başkanı Giuseppe Insalaco’nun öldürül— mesini emretmişti. Aynı zamanda hükümet, gizli servis subaylarının birinin Suikast Aydınlatma Komisyonu’nun önündeki sorgusundan sonra, Andreotti tarafından yapılan hükümet açıklamasına göre yeral— tındaki silah ve cephane deposunun 139 olan sayısı (makineli tüfekler— den havanlara kadar) partizan donanımının sadece bir bölümüydü. Bunlardan daha çok Carabinieri kışalarında bulunuyordu. Bunları ko— misyon önünde 16.11.1990’da general Bernardi Berini Buri tekrarladı.

1964’ten 1971’e kadar “Gladio”nun üzerindeki “R” bölümünün şefliği— ni yapmıştı. Buna göre silahlar beş tugaya ayrılmıştı. Tugaylar da “Aslan Pençesi”, “Denizyıldızı” “Alp Gölü”, “Açelya\e “Katırtırnağı”gi— bi çeşitli isimler taşıyordu.

Olağanüstü “Gladio”nun Çokluğu

Bu açıklamalar tekrar yeni bir anafor doğurdu. “Gladio” gözcüsü Faust o Fortunato’nun halefi Buris de bu yapıdan başka bir şey bilmi— yordu. Bilinen inkar edilmiyordu: Böylece gizli birlikler daha çok ba— sitleşiyordu.

Bazı NATO ülkeleri de bunu bilmek zorundaydı. Örneğin; tüm “Gladio” örgütlerinin ve ilgili ulusal “Gladio” birliklerinin gizli NA-

TO komutanlığının bulunduğu Belçika’da uluslararası temeli yoktu. Orada aynı zamanda da Gladyatör olan Andre Majen’in 12.11.1990 ta— rihli Drapeau Rouge öcki konuşmasında söylediklerine göre; ilk önce “Glaive” (Kılıç) denilen ve pek o kadar da bilinmeyen “Catena” (İtalyanca bir sözcük olan “Zincir” orada orijinal olarak kullanılıyor-du)’nın silah arkadaşları vardı. Majen, açıklamalarında; “tüm Avrupa’da anti-

komünist eylemlerden” söz ediyordu. Bunlar özel olarak anti-komünist eylemler için oluşturulmuş ya da kille içinde nüfuzu olan örgütlerdi. (Örneğin “Pace e liberta” gibi bir birlik. Bu birlik, da— ha sonra bir darbe denemesi yapacak olan diplomat ve monarşist mil— letvekili Edgardo Sogno’nun ve Hıristiyan Demokrat Mario Scel-bu’nun yardım ve finansmanıya 1954’den beri içişleri Bakanlığınca kurulup yönetilen bir örgütlü.)

İspanya’da da parelcl yapıda bir dizi örgülün neler yaptığı günde— me geldi. İspanya ilk önce 1985’deki NATO referandumundan sonra karşılaşı bu sorunla. Sosyalist savunma bakanı Narcis Scrra’nın çe— kingenliğinin ardından (“Biz iktidara geldiğimizde böyle hiçbir yapı bulmadık” açıklaması- 14.11.1990’da) hemen bir askeri soruşturma komisyonu sorunu ele aldı. Franco döneminde (1938-1975) oluşturulan gizli servisler, “Gladio” benzeri yapıları kısmen içinde barındırı— yordu, kısmen de ordunun dışında oluşturulmuştu. Ve ayrıca, demok— ratik hükümetler tarafından değil, ya da sadece benzer oluşumlarla kontrol altındaki politik gruplar da tüm sayılarını arttırıyordu.

Bu arada İtalyan sağ teröristleri açıkça aynı rolleri oynuyorlardı. Aralarında El Paisin de bulunduğu pek çok günlük gazete, hükümet makamlarının “Gladyatörlerin” yanında, daha çok “Gladio” yapıları— nın bulunduğu, doğrudan ya da dolaylı İtalyan sağ teröristlerinden emir aldıklarına dair hipotezler üretmeye başlamışlardı. En azından sı— kı bir işbirliğinin olduğu açıktı. Öyle ki; örneğin silahlar 1976’da neo-faşist Concutelli örgülüyle -aynı zamanda Franco döneminden sonra-İtalyan soruşturma yargıcı Occorsio’nun öldürüldüğü silahlar, İspanya gizli servisi tarafından ABD’den satın alınmıştı. Fakat Concutelli’ye başka kanallardan ulaştırılıyordu. İtalya’da “Gladio”nın keşfedilmesi— ne parmak basan Pateano’ya ölümcül suikast yüzünden “yaşam boyunca” cezaya çarpınlan Carola Cicuttini yetmişli yılların sonunda İs— panyol yurttaşlığına alındı ve hiçbir zaman da geri verilmedi. Son dönemlere kadar Baskılara karşı sağ teröristler tarafından yapılan sui— kastların aydınlatılması için sayısız deneyimler boşa çıkarıldı ya da engellendi.

İspanyol medyaları ve muhalefet, sosyalist hükümetin “Gladyatör” geçmişini niçin hemen araştırmadığı sorusunu ortaya attılar. Sosyalist hükümet niçin bugüne kadar ülkede hem İtalyan sağ teröristlerinin hem de Frankist yeraltı gruplarının araştırmalarını ve belgelerini ortaya koymamıştı? İspanya 1985/1986’da NATO’ya girişinde daima her gizlilikten çıkmak, öteki devletlerin çoğunluğunda yükselen ulusal egemenlik ve böylesi yapıların kurulmasının en azından teorik olarak mümkün olduğunu düşündürüyordu.

4. “Yurtseverler” Sürekli Yıkıcı Unsurlar mı? “Gladyatörlerin” Bağlantıları ve Faaliyet Alanları İtalyan Başbakanı Andreotti’nin “adaletle hiçbir zaman açık hesaplaşma olmadı” (24.10.1990 tarihli hükümet açıklaması) sözlerinden; aşmaların her çeşidi, sınanmış muhalifler, anayasa savunucuları, tüm demokratlar “Gladio”nan 622 İtalyan “unila”sı demek olduğunu anladılar. Ancak Başbakan Andreotti sayılan 60’ın üzerindeki “cesur vatan savunucuları”mn listesini vermedi. Adı kendisinde saklı olan bu ‘vatanseverleri’ faaliyeci sırasında zor durumda bırakmak istemiyordu. Salt işgal durumunda devreye girecek olan “Gladyatörler” oluşumu versiyonun dayanakları,1990 Kasım ortalarında iki komünist senatöre kadar uzandı. Bir sürü raportör şimdiye kadar top-secret (çok gizli) tutulan oluşumun Sardunya’da Alghero Capo Monragiu’daki yerine koşup haberler yaptılar ve hatta filmlerini çektiler. Özellikle, demir halatların üzerinde gidip gelen kukla adamlar ve dağlardan dağlara tarzan gibi gezerek, dizlerine kadar bataklık çamuruna gömülerek, bata çıka yürüyenler görülmek istenenin ne olduğunu gösterdi. Askerlerin eğitimi, “Gladyatör” benzerlerinin sözde korunmasına yönelik “passamontagne” geçirilmiş (sadece, gözeüeme deliği bırakılmış yün takke), 007’nin görünüşünde bir resimle sağlanıyordu. Altmışlı yılların “Gladyatörlerinin” yansından çoğunun hangi “alıştırmaları” yaptıkları sorusu cevapsız kalıyordu, lyiniyetlilik tezlerinin öteki iddiaları tekrar İtalya devlet başkanı Cossiga’nın ağzından dökülmeye başladı hemen. Hatta bir “Gladyatörle” -doğal olarak adından söz edilmedi- telefon konuşması bile yapü. Devlet başkanı, ondan “hepimizin özgürlük ve yurtseverlik zırhı” olarak söz ediyor ve kurallara uygun davranışından dolayı kutluyordu.

“Gladio”daki Aşırı Sağcılar ve Caniler

Parlamentelerin ve medyaların; ortaya çıkanlarından sonra hemen tahrifatlara yönelinmesine rağmen, bazı “Gladyatörlerin “genellikle aşırı özgür geçmişir kişiler olduklarından sözedilemezdi

ve

“adaletle hiçbir açık hesaplaşmanın olmadığından söz etmek de tesadüf değildi. 22 Kasım 1990’da general Servallo’nun sorgusu sırasında bir “Gladyatör”ün silah altına alınmasında izlenen yöntemi, sola bağımlı bir komiser, gizli servisten birinin kaleme aldığı notları sergileyerek ortaya koydu. Bu notlarda “Republik von sab” (Salo Cumhuriyeti)’nin silah arkadaşlarından söz ediliyordu. Kurtuluştan sonra Mussolini’yle birlikte Alman yardımı aracılığıyla, faşist rejimi sürdürmeyi hesaplayan tüm “Gladyatörlerin, hükümetin iddia ettiği gibi en kü— çük gözeneklerine kadar ele alınmadığını Milano’da yayınlanan habermagazin dergisi Panorama* açıkladı: O kadar ki, Marco Morin’in adı— nın yanında listede 622 “Gladyatör” bulunuyordu. Marco Morin sağ ve sol terörizm çerçevesindeki durumun en göze batan kişilerinden bi— riydi. Morin’in; Pateona’nın patlayıcı madde atma uzmanları arasında adı geçiyordu. Aynı zamanda soruşturma yargıca Casson’un bilgisine göre; kullanılan malzemeler hakkında yanlış bilgilerle izler kapatılı— yordu. Nedeni şuydu: Dinamit mevcut depodan “Gladio”nun amaçları için alınmıştı. Gerçek suikastçıların bulunmasında, paüayıcı madde — nin taşıdıkları nitelikler işe yaramıştı. En azından, ilgililer tarafından en iyi şekilde bilindiği iddia edilen terörisüer sol değil, tersine sağdı. Gizli servisin ve adalet mensuplarının tümünde olduğu gibi, Morin’in eylemlerinin hakkında toplanan bilgilerin kaybolduğundan şüphe edi— yordu. Hükümet, Morin’in “Gladio” ile ilintisini yakalamak için acele ediyordu. Panorama, henüz gerçek kanıtları araştırmayı sürdürecekti. Palermolu profesör Alberto Volo’nun, oradaki “Gladio” birliği hakkında kendisiyle yapılan röportajda belirttiği gibi amaç Batıyı te— mize çıkarmaktı. Volo aslında neo-faşistü ve 1980’de eyalet başkanı Piersanti Maltcrello’nun öldürülmesi davasına karışmıştı. O dönemde — ki belediye başkanı Insalaco da (1988’de öldürüldü) Palermo’daki ikinci Gladio birliğine komuta etmekle ve bir rüşvet davasının sanığı olmakla imam edilmişti.

. “GLadio” ve Öteki Yeraltı Örgütleri

Kriminal gizli loca “Propaganda 2” (P2) ile örgüt arasındaki çap— raz bağlantıları hükümetin ortaya çıkarması daha da güçleşti. Bu gizli birlik 1981’de Sicilya mafiasıyla sıkı ilişki içindeki meteliksiz banker Micheli Sindona’nın etkinliği bir parlamento komisyonunca ortaya çı-kanlmca dağıtıldı. Fakat Vatikan piskoposu Paul Casimir Marcin-kus’la da “Istituto per le opere de relifione” (IOR), Kutsal Koltuk Bankasının şefiyle de özellikle Amerikan finans çevreleri ve pek çok politikacısıyla da sıkı bir birleşme içindeydi. Konutunun araştırılma-sında, o zamana kadar Arezzolu Licio Gelli adında somya fabrikalan-mn sahibi olarak tanınan biri olduğu ortaya çıktı. Politikacılardan bin— lerce isim listesinin bulunduğunu da buna eklemeliyiz. Aralarında parti yöneticileri, askerler, gizli servis adamları, polis şefleri, sanayici— Sayı 1283; 18.11.1990

ler, bankacılar, yayıncılar ve gazetecilerin de bulunduğu iki bakanlık sekreteri de göze çarpıyordu. Ayrıca, listede; NATO ülkelerinden bazı subaylar, Güney Amerika’dan olduğu kadar Kuzey’den de işadamları bulunuyordu. Yetmişli yıllardan itibaren operasyonlar yapan bu gizli birliğin hedefi, komisyon raporlarındaki bilgilere göre; “En azından De Gaulle ’ün başkanlık cumhuriyeti örneğindeki gibi otoriter bir rejim kurulması” aynı zamanda; “En azından suikastlerle bu ülkenin istikrarının bozulması, öte yandan da medya ve lobiler üzerinde etkinlik sağlanması”ydı. O zaman ülke “Gerekli Anayasa değişimine hazır hale gelebilirdi.”* Asıl muhalifler: Komünist Partisi ve Aldo Moro’nun Hıristiyan Demokrat Partisi’nin sol kanadının “Katto Komünistler” denilerek hakaret edilen üyeleriydi... Bunun üzerine, Mason Locası’ndan üstad Licio Gelli’den alınmış “demokratik yenileme planı” ayrıntılı şekilde soruşturmacıların eline veriliyordu.

Aldo Moro’nun öldürülmesini soruşturan komisyon da “Parti başkanının kaçırılmasının soruşturulmasında Loca mensuplarının bu konuda sessizce geçiştirilemeyecek etkilerini” sapıyordu. Özellikle de, saklanılan yerin (“Halk Hapishanesi”) araştırılmasında ve bulunmasın-daki sayısız başarısızlıkların; bugün P-2 Biraderlerinin poliste ve gizli servislerdeki nüfuzlarından kaynaklandığı ortaya çıktı. O zamanki P-2 mensuplarının bilgilerine göre; Üstad Gelli gizli servis yöneticilerinden ve soruşturmanın şefinden sürekli olarak, olup bitenlerin en son durumu hakkında bilgi alabiliyordu.** Özellikle Birleşik Devletlerden localar da keşfedildi. ABD elçisi hem öteki locaların üyesi hem de Gelli’nin

samimi dostuydu. Üstelik Gelli yetmişli yıllardan beri ABD başkanlarının hepsiyle de senliben-leydi. Bunları Sindona iflas edip, Amerikada hapis tehdidi alında kalınca, Vatikanbank şefi Marcinkus, Gelli'nin ricalarıyla şahsen iki piskopos harekete geçirerek kollarını açıyorlardı ona. Aynı zamanda Reagan'ın seçim kampanyasında kullanılan Guarini, çok geniş hizmette bulunmuştu.

"Gladio" ve "P2" şimdi bazı sorular bizzat kendisi soruyordu. Başbakan Andreotti'nin açıklamalarından sonra en azından 622 üst düzey Gladyatör gizli servisler tarafından elenmiş ve bunlar tarafından kontrol edilmişti. Fakat bu gizli servislerin şefi, yetmişli yıllann sonundan beri, "P2"nin ortaya çıkıp 1981'de dağıtılışına dek tümü lo* Commissione Parlamentare d'inehiesta sutla lopsia massica p2, relazione di mggioranza 1983; Bkz. Giuseppe D'Alema: "P2 locasının önlenebilen yükselir Reinheim 1984.

** Commissione Parlamentare d'inehiesta sulla stratage di via Foni sul sequestro e l'assassinio di Aldo Moro e sul terrorisme in Italia; bu konuda Kızıl Tugaylara karşı dört celsede karar ve Werner Raith: "Yukarıdan emin Aldo Moro'nun hesaplı katli" Berlin 1984, yeni baskı Frankfurt 1986.

çalar üyesiydi. Loca biraderleri ya da locaya yakın kişilikler -bu ya da şu şekilde- niçin listeye alınmamıştı? Yahut da "P2"nin altında "Gla-dio"nun bir ast olduğu kanıüanmıyordu?

Potansiyel İç politika Ensrilmanı Olarak "Gladio"

Ve, henüz yüksek gizli servis yöneticilerinin darbe hazırlıklarının sürekli gerçekleşmemesi cansıkıcı görünüyordu: Aksi halde "Gladya— törler" hangi rolü oynayacaklardı? Onlar gerçekte işgal durumunda sa— dece gerillaydılar. Ya da denetçilerinin doğru bulmaları, gözyummala-rı veya körüklmesiyle komünistlerin legal bir hükümete kaülmalanna karşı "engellemede" bulunmaktı. O zaman "Gladyatörle — rin" ve kuruluşun "gerilla stratejisi" denilen stratejiye az ya da çok ni— çin hizmet ettiği, yetmişli yıllardan beri gizli servislerin mahkemece kanıtlanan sonuçlarını güçlendiriyordu.* Partilere ve demokratik ku— rumlara darbelerin yardımıyla, bombalı terör eylemleriyle, sendika göslerilerindeki provakasyonlar gibi genel güvensizlik ortamı güçlü devlete (ya da güçlü adama) çağrısı hedefliyordu. Ya düzenli darbe yapılabilmesine ya da tehlikeli durumların yardımıyla demokrasiyi ra— fa kaldırmak için... Bu hedef doğrultusunda planlar yeterliydi. Artık

1964'de Carabinieri ve generali ve gizli servis şefi De Lorenzo ateşle— yecikti bu fitili. Bundan sonra Amerikan CIA örgütünün taleplerinde ifadesini bulan, özellikle katı anı-komünist bir "piano solo" ile hükü— met darbesine hazırlanıyordu. (Solo-tek aşın sağcı Carabinieri ordusu davayı yürütecekti).

1970'de prens Valerio Borghese, birlikleri hare— kete geçirdi ve İçişleri Bakanlığının bölümlerini işgal etti. Son anda, Localar Üstadı Licio Gelli'nin olabildiğince güvensiz sözlü talimatı ya da -öteki versiyon- yüzünden karışıklık yatıştırıldı. Çünkü politikacıların en önündeki, özellikle pek değer verilmeyen Aldo Moro hareke— te geçmek istiyordu.

Sorular "Gladio"nun katılımına göre soruluyordu. En azından ens-trümanlaştırılmasının hamhayal olmadığından sözediliyordu. O za— manki "Gladyatörlerin koruyucusu general Gerardo Serravalle (1971-74)'nin önhaberi olduğunu gösterdi. General diyordu ki; "Sözü edilen tartışmalar 'Gladio' oturumlarında da bir şekilde sözkonusu oldu. Eğer Ruslar gelirse bizim komünistler tarafından belirli yardımlar görürler, işgale kadar niçin bekleyelim? Kendimiz soruna, burada belli bir düzen getiririz." Böylece "Kızıl Ordu'yla İtalyan komünistlerini birbirine benzetmenin somut ifadesinin" yolunu açıyordu. 15 "Gladyatör"le eğitimden sonraki bir toplantıda "öfkeli" (Serravalle) somut teklif yaparken, aym zamanda bulunması mümkün komünisüe-

Bkz. Giuseppe De Lutiis, "Storio dei servizi segreti in Italia", Roma 1984.

ri toplayarak silahsızlandırmayı karar altına alıyordu. Depodan silahla— rın alınması, başka yere depolanması, bir bölümünün ordu kışalarına getirilmesi emrini veriyordu. 1974'den sonra üst yöneticilerin ve haleflerinin üstüne gitmediği ya da koğuşturmadığı bir emirdi bu. Şaşılacak bir şey yoklu bunda: Onun en yüksek şefi Vito Micheli "P2" üyesiydi. Aynı zamanda Borghese darbesine katılmaktan töhmet alındaydı. 1969'da Milano'da tarım bankasına bomba attığı (16 kişi ölmüştü) için tutuklanmış ve mahkum olmuştu; o bugün neo-faşist parti MSI'nın milletvekiliydi.

Miceli'nin "gerginlik stratejisi" yle bağlantılı olarak önemli bir epi— zodu da vardı: Soruşturmada yorgun Tamburino'ya 1974 Eylülünde verdiği ifadede peygamberce bir cümle söylemişti: "Sağ terörizm suç-

lanamaz, aynı zamanda ötekiler de.” (Alli dcH’istraltoria del giudice Tanburino). Gerçekte bu andan itibaren faşist suikastler hızla başla-mışu. 1980’de Bologna istasyonuna bomba atılana kadar, Miceli’nin davaya cevap vermesinin hiçbir önemli etkisi olmadı. Fakat şimdi Tu— gaylar başlıyordu ve on yıldan daha fazla iz bırakacak öldürme eylem— lerinin açılışydı bu.

Bu arada sol terörizmde de “Gladio” şüpheleri doğdu: Polis ve giz— li serviste “/2”nin üst düzey yöneticileri vardı. Mahkemelerin ve par— lamento komisyonlarının bilgilerine göre; “silahlı mücadele”mn üye— leri bol miktarda değildi ya da tanındıktan sonra izlenmiyorlardı. En skandal koparan ömek; her tugaycının ortaya çıkarılmasından sonra -Moro kaçırıldığında da henüz hayattayken de- onların hemen hemen tümü biliniyordu.* Fakat “Gladyatör”\ex\x\ elleri bunun üzerinde de oynuyordu. Daha sonra Moro’nun öldürülmesinde kullanılan silah (bir “akrep”) hakkında uzmanlar, eski bir tanıdığı buldular: Peteano sui-kasti olayında da izleri görülen her zamanki adam: Gladyatör Marco Morin...

5. Niçin Şimdi Skandal? “Gladio” Yapıları ve NATO Paralel Servislerindeki On Yıllık Kanıtlar
“Gladio” olayının sessizce geçiştirilen görünüşüne ilişkin sorular “niçin şimdi” sorusunu gündeme getiriyordu. Niçin ve şimdi skandal oluyordu? Devlet başkanı Cossiga, bugün örgütün 40 yıllık sorumlulu— ğuna rağmen, bunun gerçek olmadığını vurguluyordu. Gerçekte ise, öteki ilgili hükümeüer gibi tek tek NATO devleüerinde de vardı, “Parelel yapının” doğrudan doğruya savaştan sonra oluşturulduğu— na hiç şüphe yoktu. Bunun üzerine, politikacılar gibi askeri tarihçiler de sorun hakkında konuşmak için mutlak bir birlik oluşturmuşlardı.

Bkz. Raiih, a.g.e.

Bunun savaşın başlamasını da vaftiz ettiği tartışmasızdı: İlk sıcak sonra da soğuk savaş. İkinci Dünya Savaşı boyunca ülkeleri işgal edilen Fransa ve İtalya gibi bir dizi ülkeler deneme yapmışlardı. Fakat onlar bir kurtuluş savaşı için içerden silahlanmamışlardı. Ancak savaşta geliştirdikleri partizan savaşı deneyimlerini sonra da reddetmediler, bu kez “yeni düşman” Ruslar için hazırlanıyorlardı. Amerikan gizli servisleriyle Avrupalı bilgi sızdırcıları arasındaki çarpıcı ilişkiler hakkındaki raporu Pentagon, 1985’de hazırlamıştı: Giuseppe De Lutiis ve Roberta Foenza* gibi bilimadamları bundan ilk haberdar olan kimselerdi. “Gladio” tarzı bir örgülün varlığı İtalya’da ilk kez 1948’deki seçimlerden önce ortaya çıktı. Trieste caddesinde bugün da hala oturan biri çocuklarını bir hafta okuldan getirmektedir ve Carabinieri’nin silah dağıtmakla olduğuna lanık olmuştur. Ama se-dece belli kişilere. Komünistlerden duyulan korku ve dolayısıyla Rus— ların geleceklere hayali içindeydi herkes...

Sonra soğuk savaşın temellerinin atılmasıyla, birlik oluşturulmuştu. Tüm NATO devletleri bir saldırı durumunda varlıklarını koruyacaklardır. Genel bir askeri strateji çerçevesi içinde ağlar ve bağlantı— lar, depolar ve gereçler de ayrıca hazırlanmıştır. İlgili ülkelerin savunma anlaşmalarının ve silahlı kuvvetlerinin devreye girmesi de kayıt altına alınmıştır. Sınırlar ötesinde işbirliği yapacaklar ve ortak savunmaya gireceklerdir.

İlgili ülkelerin çoğu hükümetleri 1990 sonbaharında skandalin pat— lamasından itibaren artık bunların bilinmemesi için baskı uygulamayı hedeflediler. Ama durum hiç de uygun değildi. “Gladio” çok özel ulusal isimler altında faaliyet gösteriyordu ve hatta devlet gizli servis yapılarının içinde bile koruyucuları bulunuyordu. Bir dış düşmana karşı ulusal savunmayı hedefleyen bölümünün dışında kuruluşa giden hiçbir yol yoktu. Burada demokrasiyi ve ulusal çıkarları ilgilendiren pek çok soru doğuyordu. Tüm bakanlar ve hükümet başkanları görünüşte tüm devlet hizmetindekiler gibi yer alıyorlardı - çok heyecanlanmak zorundaydılar.

Ulusal Egemenlik Sorunu

“Gladio” ve tüm diğer benzeri kuruluşlar NATO merkezi tarafından yönetilir ve kontrol edilir. Eğitim kampında -Sardunyadaki Alghero yakınındaydı- yabancı “ziyaretçiler”de görülüyordu. (İtalyan savcılarının katıldıkları gibi gelen gidenlerin listesi de tutulmuştu) “SHAPE” (Supreme Headquarters Allied Powers Europe)’nin komuta konyeyinin yönetimi altında Belçika’daki otumlarda eğitim ve istih- Roberto Foenza: “D malaffare”, Milano 1978.

dam planları konuşuluyordu. Bu planlar Birleşik Devletlerin NSA (National Security Agency) ve CIA örgütleri tarafından hazırlanıyordu. Buna göre gizli yapının tüm üyeleri birbirleriyle bağlıydı. Fakat burada “Gladio”nın bulunduğu devletlerin ulusal egemenliğinin güvence altına alındığı iddia ediliyordu.

Demokrasi Sorunu

Doğal olarak egemenliğin soyut bir anlamı yoktu: Devletler egemenlik haklarının pek çok bölümünü uluslararası sözleşmeler altına alıyorlardı. Sözü edilen ülkelerin yurttaşları için çıkış yasaklarıyla, askeri birliklerinin konuşlandırılması ya da kendi ülkeleri üzerinden geçiş iznine bağlıydı. NATO anlaşmasında, savaş durumunda ulusal egemenliğin sağlanması da, savaş için ittifakın ilgili genel kurmay başkanlarının emriyle gerçekleşiyordu.

Böylesi anlaşmalar, eğer ulusal parlamentolar tarafından denetleniyorsa, tüm demokratik kurallara ve yasalara bağımlıydı. Bu ittifak anlaşmaları NATO üyesi ülkeler tarafından imzalanmıştı. “Gladio” gibi kuruluşlar, savaş durumunda düzenli silahlı kuvvetlerle birlikte davrandıklarında etkilidir, hatta bunun için özel silahlarla donatılmıştır. Ama bu görmezlikten gelinir. Hiçbir zaman, halkın temsilcisi olduğunu iddia eden parlamentolar tarafından gözönüne alınmamıştır.

Gerçekte hükümet sözcüsü ve şefi, gizli örgülü kullanır. NATO görüşlerini onaylar ve sonra da olayları kapatır. Hemen hemen tüm önceki ülkelerdeki gibi Federal Almanya anayasası da çok açık olarak ifade eder ki: “Tüm iktidar halkındır.” Doğru yoldan ayrılmadan, iktidarı nasıl kullanacağını, hükümet gizli olarak karar altına alır. Peki bu durumda ülkenin egemenliği sorunu nasıl ortaya atılabilir?

Demokrasi ve egemenliğin tüm elementer kurallarına karşı, iktidarı nasıl yönetildiği ve kullanıldığını “Gladio” en iyi şekilde göstermektedir.

İçpolitikaya Karışma Sorunu

Bu sorular bazı devletlerde ciddi ciddi ortaya atılırken, bazıları da “Gladio” yapılarının doğurduğu şüpheler, aktif olarak illegal ya da cinai davranışlarının yürütülmesiyle içpolitikadaki anlaşmazlık alanını da hesaplamayı gündeme getiriyordu. Sol partilerin hükümete gelme olasılığı karşısında başvuruluyordu bu yöntemlere. Bu durumda artık “NATO tarihindeki en büyük skandalın söz etmenin vakti gelmişti. Böylece yıllar ve aylarca skandalın önceki özelliklerinin de ortaya çıkması masasının yolu açılmıştı.

Bu bir rastlanı değildi. Özellikle Amerika ve İngiltere’nin aralarında olduğu üç Batılı gücün özenli iradelerine karşı ortaya konulan belgelerdi. Ayrıca yayınlandığında da hiç itiraz edilmemişti. Eski eylemler 1985’den itibaren askerler ve devlet gizli servisi tarafından deşifre edildi. Böylelikle ABD arşivlerindeki yeni ifşaatlar ve tesadüfi açıklamalar öğrenildi. National Security Council’in 3 Ocak 1951 tarihli yazısı bir sözleşmeydi. Sözleşme bu tarihten önce İtalya ve önceki NATO devletleriyle imzalanan gizli sözleşmelerin metniydi. (O zaman Federal Almanya Cumhuriyeti henüz üye değildi). Buna göre; Birleşik Devletler, Sicilya’ya ve Sardunya’ya -Komünistler hem bölgede hem de İtalya’nın tümünde iktidara gelirlerse saldırma hakkını kendinde görüyordu. Anlaşmanın 5. bölümü şöyleydi:

“Komünistlerin legal yoldan hükümete gelmeleri ve hükümeti kontrol etme tehlikesinin olduğu durumda, ya da hükümetin dış komünist tehdit gibi içerden gelecek tehdide karşı direnişte en azından kararlı bir güç olarak görünmesi durumunda ABD önlemler almak zorundadır... (Bu bölüm arşivlerde okunamaz duruma getirilmiştir. Bu durumda kullanılacak araçların listesi açıkça görülüyor.) komünist egemenliği engellemek ve komünizmin işgalini kırarak İtalya’nın yeniden özgürleştirilmesi amaçlanıyor...”

Böylesi anlaşmalar dolaylı olarak savaş sonrası dönemle sınırlı değildi ve tümüyle bilinçli olarak egemenliği gözönüne alan demokratik temel kuralları zedeliyordu. Altmışlı yılların ortasında bir diğer bölge de, tarihçi Roberto Facenza’nın bulunduğu “Freedom of Information Act” adı altında kayıuydu. “Top Secret” (Çok gizli) ibaresini taşıyan yazı bugüne kadar ortaya çıkarılmamıştı ve ABD genel kurmayına bağlı Joint Chief of Staff (JCS)’dan kaynaklanıyordu. “Demagnatize” (mikrofilmliği giderilmiş komünizmin büyüsunün ortadan kaldırılması anlamında) adını taşıyordu. Bu belgede şunlar yazılıydı: “Planın en büyük amacı; komünist partilerin gücünü, onların madde temelini İtalyan ve Fransız

hükümetleri ve özellikle sendikalar üzerindeki etkilerini gidermek, italya ve Fransa'da komünizmin kök salması tehlikesini ve böylece tehlikenin ABD'nin çıkarlarını tehdit edişini en aza indirmek için (...) italya'da ve Fransa'da komünistlerin iktidarını kırmak nihai bir amaçtır ve bunun için her araç kullanılır (...) İtalyan ve Fransız hükümeti “demagnetize” profesörden haber— sizdir. Açıktır ki bu ulusal egemenliği çäuşmaya götürebilir. “Demagnetize” projesi sürekli uygulanacaktır.* İlk aşama çoğu NA— TO ülkelerinde “Gladio” yapılarının kurulmasıydı (50'li ve 60'lı yıllar— da), ikinci aşama “Gladio” yapılarının saklanması ve biçimlenme — sinin yanında; etkin politikacıların rüşvetle susturulması ve elde

Panorama, bunu yeni özellikleriyle tekrar yayınladı. 18.11.1990

edilmesi idi.* Panoramanın haberine göre yetmişli yılların sonuna dek CÎA bunun için sadece italya'ya 60 milyon dolar aktarmıştı. Tüm Avrupa'ya dağıtılan ise 200 milyon doların üstündeydi. Üçüncü aşama “elkin ajanların” eğitilmesi ve plase edilmesi, ekonomide ve siyasette, ama özellikle medyalarda ve iş dünyasında düşünce liderlerini, yoldan çıkmış politikacı ve hükümetleri sıkıştırmak, bazen ABD dostu politikaya yönelmek ve bunu talep etmektir.

Faenza “demagnetize”nin ana belgelerinden oldukça büyük bölümünü, 1978'de “Il Malaffare” kitabında yayınladı. Böylelikle ilk esaslı bilgiler ortaya konulabildi. Sonra “Gladio”nun şu ya da bu yönelimi konusunda, en azından halk egemenliğinin anayasal ölçüde organında, yurttaşların nasıl değerler taşımaları gerektiği çürütülemez şekilde açtı. Bunun için etkileyici, ilham edilmiş kanıtlar ilk dönemdeki-dcn daha çok vardı.

Ulusal Egemenliğin Sınırlandırılmasına İlişkin Gizli Anlaşmaların Kanıtı

1967 ilkbaharında haber magazin dergisi L'Espresso gizli servis şefi De Lorenzo tarafından kalkışılan üç yıl önceki bir devlet darbesinin güçbela önlendiğini açıkladı. Ve Carabinieri generaline bundan sonra gerçi işten el çektilirdi. Fakat hükümet gerçek motifi hiçbir zaman görmek istemedi, parlamentonun gizli servisleri kontrol etmesini de. Lorenzo, hükümeti gizli servisi gizli servise bağlamakla suçladı, mahkum edilmesine sorumlu gazeteciler karşı koyamadı. Artık soruşturma savcısı sebatla sürdürdü soruşturmasını. Lorenzo; 1956'da Amerika'nın Kanada elçisi Claire Booth Luce (Time'nin sahibinin karısı) ve CIA şefi Allan Dulles'in ertelenemez öğütleriyle göreve getirilmişti. Soruşturmada CIA'nın emriyle 150.000'den daha fazla kişisel eylem yapmasından yola çıkılmıştı. Eylemler; yakın politikacılar, sendikacılar, gazeteciler, aydınlar üzerinde ve resmen hatırı sayılır kim varsa onlar üzerinde uygulandı. Bizzat devlet başkanlığına, hatta Papalık'a (Johannes XXII) bile mikrofonlar yerleştirilmişti. NATO ülkelerinin basını ifşaattan tipik bir italyan egzotizmi oyarak gördü; öteki devlet-lerdeki benzeri olaylarla ilgili sorunlar gündeme getirildi**

Faenza kitabında Lorenzo ile CIA'nın Roma'daki o zamanki adamı Vernon Walters arasındaki bir görüşmeye de yer vermişti. Walters 1990'dan beri Bonn'da büyükelçiydi. 1962'de Sosyalist Partinin bir

Burada, yetmişli yılların ünlü “Lockhed- Olayı” gözönüne getirilmeli, sorun sadece bombardıman uçaklarının satılması değil, aynı zamanda tüm politikacıların ABD elçileri ve generalleri tarafından el ulağı olarak kullanılmıyordu.

** özellikle.yok edilmek istenen 157 bin evrakın “P2” locasının şefi Licio Gelli'nin konutunun aranmasından sonra kopyalan değiştirildi.

hükümet koalisyonuna girme tehlikesini bertaraf edecek bir plan hazırlamıştı”.* O zaman sadece Stalinci düşüncedeki komünistler değil, aynı zamanda devlete yakın sosyalistler de sözkonusuydu. Bir diğer eylem notunda da “anti-komünizm davasına hizmetleri yasaklanan sağcıların para-militer birformasyona sokulması ve 2000den çok ismin yer aldığı bir listenin ABD elçisi tarafından hazırlanmasına” yer veriliyordu.

Aralık 1967'de bir Norveç gazetesi bir NATO gizli belgesinin fotokopisini yayınladı. Bunda 1962'de ya da fasa süre önceki bir zaman — da içeriksel özelliklerinin ne olduğundan pek söz edilmiyordu. O zamanlar Avrupadaki Amerikan Silahlı Kuvvetlerinin komutan yardımcısı general J. P. Mocconnell tarafından bir yazı kaleme alınmıştı. Belge “Numara 100-1, Civil Affairs Oplan belgelerinin No: 3'e eki” şeklinde kayıuydu. Bunun içinde “yardıma çağrılacak birliklerin statüsü üzerinde anlaşmdda şunlar

okunuyordu:

“Hükümete karşı geniş bir iç ayaklanma gibi ABD birliklerinin ve onların güvenliğinin gerçek misyonunu etkileyebilecek iç karışıklık durumunda, hükümet (bir hareket durumunda sırasıyla tek tek şu devletler aşağıdaki sıralamaya göre katkılarda bulunacaktır: 1. Norveç, 2. Yunanistan, 3. Türkiye, 4. Batı Almanya, 5. Fransa, 6. İtalya, 7. Hollanda, 8. Belçika, 9. Lüksemburg, 10. Danimarka) böyle bir karışıklığı kendi araçlarıyla-ezme için tüm önlemleri alacaktır. Bu insiyatiflerin ya da sözkonusu hükümetin bir yardım istemesi durumunda, eğer ABD birliklerinin komutanı gerek görürse, hükümet bu karışıklığı en hızlı şekilde ezilmesini sağlayacak durumda değilse, sırası bozulmayacaktır. ABD birlikleri komutanları tarafından gerekli önlemleri ya kendi insiyatifleriyle ya da hükümetle işbirliği halinde yapabilirler...” 1971’de Türk generalleri çeşitli davalarda NATO’yla işbirliği ya— pan gizli yapılardan birisinin varlığından— bugün “Gladio” örgütü ola— rak bilinen terörist yapı- ve amaçlarından söz ettiler. Ancak henüz batı dünyası uykudan uyanmamıştı. Aynı zamanda “Türk Gladyatörler” tüm bu kuruluşlar tarafından en kanlı eylemlerde kullandılar.4”

1973’te bir Türk gazetesi Barış Amerikan gizli servisinin beyrinde, müttefik ülkelerde destabilizasyon için kullanılacak (“Gizli servislerin stabilizasyonu için operasyon” adı bir tuhaflık taşıyordu) bir el kitabı— nın yayınından söz etti: El kitabı hiçbir zaman yayınlanmamıştı, çün— kü gazete Amerikan genel kurmayının (o zamanki şefi general West-moreland’dı) “Field Manuel 30-3/”inde ele geçirmişti. Bu belge bir daha görünmemek üzere ortadan kaybolmuştu. Bundan üç yıl sonra,

Faenza, a.g.e., s. 314

Bkz. Tageszeitung, 23.11.1990.

el kitabı İspanyol gazetesi Triunfoda görülmüştü. Ajanların ve işbir— likçilerinin somut alışverişleri uzun notlarla açıklanmıştı. Bunun poli— tik ifadesi “zora kadar varan eylemlerdi.” 1978’de L’Europea gazetesi İtalya’da yoğun hatalı baskıyla aynı belgeyi redaksiyonun gündemine almıştı.

Yayın gerçi bir sansasyon yaratmıştı, fakat hiçbir sonucu olmadı. Hükümet yalanladı. ABD elçisi hiçbir yorum yapmadı. Kızıl Tugay-lar’a yakınlığıyla bilinen aylık dergi Controinformazione; devlet gizli ser— vislerinin ihanetine öteki kanıtların arasında bu belgeyi bir kez daha yayınlıyordu.

Bu belge bir kez daha el değiştirmişti. 1981’de Localar üstadı Lucio Gelli’nin kızkardeşinin çantasında bulunmuştu. Gizli bölmesinde saklıydı, bu yüzden polis tarafından ele geçirilememişti. Parlamento Komisyonunun “P2” olayını değerlendirmesinden sonra bu bir ihtardı. Bir “Awersimenlo” “P2” listelerinin bulunmasından itibaren tutukla— ma müzekkeresi kesilmesinin yolu yöntemi arandı ve İsveç’de yakala— nan Gelli, gizli servise teslim edildi. O ise kendine yardım edilmezse el yazılı ifşaatlarda bulunacağı tehdidini savurdu. Kısa sürede, hemen yüksek güvenlik hapisanesi Champ Dillon’dan kaçırılarak kurtarıldı ve helikopterle güvenlik içinde götürüldü.*

Giuseppe De Lutiis 1984’de yayınlanan “Storia dei servizi segreti in Italia” kitabında, egemenlik ve demokrasinin ötesinde NATO hükü— metlerinin burada anılan gizli danışmalarında olduğu gibi, “resmi” giz— li servislerin yanında çetelerin uzman karşı koyuşları yer aldı.

1.11.1985’de Tageszeitungda De Lutiis’le yapılan bir konuşmada bilgiler biraraya getirildi. Gene hiçbir tepki yoktu: Federal hükümetin basın şubesi, Savunma ve içişleri bakanlıklarının sözcüleri böylesi id— diaları boş kuruntular olarak yorumladılar. Basın, olayı artık günde— minden çıkarmıştı.

Niçin Şimdi Skandal?

Sonunda iş skandala gelip dayanmıştı. İhmaller ve gizli pencerele— rin açılmasından sonra durum hemen hemen bir mucize etkisi yaptı. Sonunda basının, kamuoyunun ve politikacıların bir bölümünün nasıl heyecanlanacakları sorulabiliyordu. Şimdiye kadar gizlilikle ağızdan laf alabilen parlamento komisyonları; tanıkların saatler boyunca gö— nüllü enformasyon hizmetleriyle iz sürebiliyorlardı. Peki bu durumda ne oluyordu?

Altıyü sonra, İsveçliler onu koşullu olarak İtalya’ya iade ettiler. En azından suçu yüzünden orada canlı kalması ve Bologna istasyonuna bomba atılması (85 kişi ölmüştü) eyleminden mahkemeye çıkarılmaması şartlarıydı bunlar. O, bugün İtalya’da serbest olarak yaşamaktadır ve yeniden ipleri eline almıştır.

Çoğu kez ortaya atılan tezler -burada içpolitika manevralarının özel bir biçimi sözkonusuydu- devlet başkanlarının makam için yarış—malarına malzeme oluyordu. Tipik bir İtalyan üslubuyla, gizli servis—lerin alaca karanlığında fauller görülüyordu. Bu yüzden Andreotti, partiyi gerçekten kaybettiğini kabul etmek zorundaydı. Henüz o kadar şanssızdı ki; durumu hiçbir şekilde değiştirme olanağı yoktu. Yaşlı til—ki şimdiye dek, daima, yeni müttelik ve yardımcıyla güvencede olma—nın bir olanağını bulmuştu. Andreotti ve öteki hükümet şefleri “Gladio” örgütünün ya da bu şekilde uzayıp giden örgütlerin bir bölümünün varlığını artık kabul edebilmişlerdi.

Durum demokratik koşullar için olabildiğince kötü sonuçlar doğu—rabilecekti: “Gladio”nun çözülmesi gerçeği karşısında, ayrıntılı güçlü skandalların kopması ve İtalya’da devlet görevindeki tüm politikacı—ların endişeye kapılmasına neden oldu. Tüm manevralarını çevirdikleri— ne inanıyorlarsa da, artık koltuklarında inanılmaz bir güvensizlik için— de oldukları da bir gerçektir.

Böylece tüm bir politikacı kuşağı ağır bir inançsızlık içine düştük—lerini anladılar. “Gladio”yu bu durumda kendi haline bırakmalıydı. Çünkü her şeyi ellerine yüzlerine bulaşmışlardı.

Ve bir diğer yorum da, büyük İtalyan magazinleri* tarafından öne sürülmeye başlamıştı. (1990’da “Gladio” çevresinde olup bitenleri kavramada). Bu kez de; 1989’dan itibaren geliştirilen, 1990 ortasından itibaren güçlendirilen, eski Doğu Bloku rejimlerinin çöküşüyle bağ—lantılı olarak yeni gizli servis ya da gizli servis ajanları savaşının bir tarzı gündeme getirildi. Doğu Blokunda demokratik hükümetlerin; az ya da çok iktidarı ellerine geçirmelerinden beri gelen gizli haberler de süzgeçten geçirilmeye başlandı. Şimdiye dek gizli tutulan arşivler kolayca açılıverdi. Özellikle Demokratik Alman Cumhuriyeti’nde bilgi—lerini Baüli makamlara aktaran eski pek çok gizli servis ajanı, istihba—ratlarını korumanın yollarını arıyorlardı.

Baüli gizli servis ajanlarının, aynı adımı atmaları ya da hatta Do—ğulu arkadaşlarıyla aynı dili konuşmaları düşündürücüydü. Eskiden, soğuk savaşın iyi gittiği dönemlerde, ekmek ve geçim kapısı olduğun—dan, onlar şimdi detantı tüm torpidolarıyla vurabilir ve yeni destabili-zasyonlar yaratabilirlerdi.

Nitekim bu durum, “geçmişteki başarılar” basanlar üzerine “kampanyalar” açan kimi politikacıların niyetini göstermişti. Kopan skandal ne kariyer sahibi politikacıların bir manevrası ne de tehlikeli çetelerin zihni—yetinden doğuyordu. Tersine “servisler” arasındaki yeni bir savaşın sinyalı veriliyordu. Sonuç olarak varolmanın koşulları burada yaüyordu.

Panorama ve l’Espresso, 18 ve 25.11.1990

AVRUPADA’Kİ GLADIO AĞI

Baylar, her zaman olduğu gibi bu sonuncusu da Belçika’da toplanan “Alleid Clandestine Committee” (ACQ (Birleşik Gizli Komite))nin büyük konferans masasının çevresinde düzenli olarak oturuyorlardı. Bunlar, Gladio’nun en yüksek ek koordinasyon kurulunu oluşturuyordu. Burada, Gladio’yu temsil eden tüm ülkelerdeki eylemler hakkında danışma toplantısı yapıyorlardı.

Tümüyle gizli NATO kurulunun bu en gizli toplantısının hangi yetkiyi kullandığı bugüne kadar açıklanabilmiş değil. Örneğin ulusal Gladio örgütlerinin karşısında Birleşik Gizli Komite’nin emir yetkisinin olup olmadığı da açıklanamadı. Bu yönetim kurulunda karşılıklı enformasyon alışverişinin yoğunluğu, şekli ve tarzı da sorulabilir: Örneğin ACC’nin oturumlarına Federal Alman temsilcisinin merkezdeki selefinin yerine katılmasının anlamı neydi? Onlar Türkiye ve Yunanistan örneklerinde olduğu gibi Gladyatörlerin eylemleri hakkında bilgilendirilmiş miydi? Ve Federal hükümetin raporlarının içeriği hakkında bilgilendirilip bilgilendirilmediği de sorulabilir. Geçen on yıllar boyunca Gladio adı altında ne yapıldığı, bu konuda Federal Alman hükümetinin ortak sorumluluk payının ne kadar olduğu da sorulabilir.

İtalya’daki Gladio hakkında ilk ifşaatlardan sonra hükümetler tarafından, kendi ülkelerinde de Gladio’nun bulunduğu çekingen ve oldukça yavaş kabul edildi. Eski hükümetler, hükümet sözcüleri, savunma bakanları, başbakanlar yavaş yavaş rapor veriyorlardı, Gladio olayını bildiklerini açıklıyorlardı. Ve komşu ülkelerdeki ifşaatlarda çoğu kez, sınırlar üzerindeki kendi eylemleri hakkında enformasyonlar da telaffuz ediyorlardı.

Bir Belçika hükümet temsilcisi Gladio skandalı paüadığında, o zamanki örgütünün tam 16 NATO devletinde, ellili yıllarda bulunduğunu açıkladı. Az sonra da tarafsız ülkelerde de bulunduğu öğrenildi.

Aydınlatılmayan terörist eylemlere Gladio ordusunun olası iştiraki hakkında düzenli hükümet araştırmaları başlatıldı. Sonunda hemen hemen tüm hükümetler; varlığını yadsıdıkları böylesi örgüüerin varlığını, ulusal Gladio birliklerinin ortadan kaldırıldığını ya da en azından çok kısa sürede kaldırılmaya çalışılacağını ilan ettiler. Federal Almanya ışığı yaktı: Sonuç olarak Alman topraklarında da Gladio örgütünün varol

duğunu kabul ediyordu. Ve öteki devletler de, Gladio'nun artık yok edildiğini açıklamak zorunda kaldılar. Federal Almanya hükümeti gizli örgütlerin yok olacağı dönemin tarihini “7997 ilkbaharı” olarak verdi. Avrupa'daki Gladio ağının üyeleri şunlardır: Fransa:

Savunma Bakanı Jean Pierre Chavenement ellili yıllarda NATO gizli askeri birliklerinin kurulduğunu açıkladı. Bakan devlet başkanı Mitterand tarafından ağın dağıtıldığını söylüyordu. 12 Kasım 1990'da rahat konuşmasında sadece “uykudaki bir adam rolü” oynuyordu. Federal Almanya'daki gibi bir öncü örgütün* varlığından Fransa'da açık— ça sözcülebiliyordu. Tüm Fransız gizli servisleri hakkında, o zamanki şef general McInik'in Kasım başında Le Monda açıkladığına göre, göreve geldiği 1952 yılında böyle bir örgütlen haberi olmuştu. Fransız Gladio temsilcisi, italyan enformasyonlarına göre Ekim sonunda NATO gizli servislerinin Brüksel'deki oturumlarına katılmıştı. Mitterand'ın sıkı dostlarından biri olan Francois de Graussoure, Fransız “Gladio” örgütünün inşasında bulunmuştu.

İspanya:

Sosyalist hükümet ilk kez Madrid'de göreve gelip 1984'de yöneti— mi devraldığına “böylesi hiçbir şey”in bulunmadığını açıkladı. Bundan sonra da Savunma Bakanı Narcis Serra -askerler dışında olmak üzere- bir soruşturma komisyonu kurmaya yöneldi.

Franco diktatörlüğü dönemi boyunca Gladio benzeri kuruluşların varlığı bilinen bir şeydi. İspanya ilk kez Franco diktatörlüğünün bitişin— den sonraki bir dönemde NATO'ya girebilmişti. Ellili yıllarda monarşist, hıristiyan demokrat ve aşırı sağcı asker politikacılar ve tüm Avrupalı ajanlar Madrid'de diktatörün himayesi altında bulunuyorlardı.

Bir italyan Gladio üyesi İspanya televizyonunda 1966'dan yetmişli yıllann ortasına dek Amerikan askerleriyle birlikte Kanarya Adala-n'nda eğitim gördüğünü açıkladı. Bu eğitim döneminden sonra İtalyan Gladyatör, Silezya'da bir Gladio şubesi kurmuştu. Bu ilişki içinde ispanyol askerlerinden de yardım görmüştü.

Franco İspanyası; Federal Almanya'da bir komünist ya da sosyalist iktidan durumunda ricat ülkesi olarak, muhafazakar sağcı ve aşırı sağcı güçlerin yanında bir rol oynayacaktı.

Belçika:

Roma'daki ifşaatlara kadar başbakan Wilfried Martens'in ‘hiçbir * Bakınız, kitabın ikinci bölümü. şeyden” haberi yoktu. Kasımın sonunda hükümeti, aralarında resmi görevli sivil ajanın da bulunduğu ve görevleri 1985'e kadar en modern düzeyde haber aktarımı olan gizli birliklerin dağıtılması kararı aldığını açıkladı. İngilizlerin yardımıyla oluşturulan “Glaive” adındaki Belçika Gladio'su 1949 yılı başından beri SGR askeri gizli servisinin alt bölü— mü olan SDRAB'nin koruması altında kurulmuş bulunuyordu. Sivil “Glaive” nüvesi sekiz aktif ve on emekli subaydan oluşuyordu. SGR şefi tümgeneral Raymond van Calster Kasımda tüm Avrupa Gladiosu-nun işbaşındaki yöneticisiydi. Raymond Brüksel'deki ACC kurmaylar konferansını da yönetmişti.

Belçika'daki “G/av/e”nin ortaya çıkışı, Belçika'da seksenli yıllarda sorumlusu belli olmayan terörist darbelere askerlerin katıldığını dü— şündürtmeye başlamıştı. “Brabant katliamcısı” olarak ün salan terör örgütü “Savaşan Komünist Hücreler” ilk başlardaki gibi Brüksel Gladio yönetici çevresinin “Clandestine Coordination Committee” (CCC) (Gizil Koordinasyon Komitesi)'nin benzeri “CCC” kısaltmasıyla aynı olduğunu göstermişti.

Hollanda:

Hollanda Başbakanı Ruud Lubbers kasım başında parlamentoya; bir savaş durumunda başvurulacak sabotaj eylemleri için Hollanda'da hiçbir gizli askeri birliğin bulunmadığını bir yazı ile sundu. Oysa ki el— lili yıllarda, sürgündeki bir Hollanda hükümetini işgal altındaki ülke— den gerekli tüm enformasyonu bildirecek bir örgüt bulunuyordu. Bu örgüt başbakanlara ve savunma bakanlarına bağlıydı.

Sonradan Hollanda hükümet başkanı “mutlaka gerekli olan” böyle bir örgütün birkaç ay önce dağıtıldığını açıkladı. 1983'de Velp'deki bir silah deposunun gizemli keşfindeki anısı bu arada gözlerini açmayı gerektiriyordu. Belediye başkanına savunma bakanlığı tarafından kül— liyetli miktarda silahların bulunduğu o zaman açıklanmıştı. Bir savaş durumunda silah başı yapacak direniş gruplarının bir kampıydı orası. Henüz dağıılmayan Hollanda örgütü “operasyon ve aydlatma” (0 ve 1) için “özel bir birlik”ü ve ‘bölgesel bir sürgün hükümetinin” olası— ğını kabul ederek faaliyet gösteriyordu.

Lubbers'in ısrarla söylediğine göre "o" ve "ı" örgütü -tüm "namuslu Hollandalılara" göre- NA-TO'nun emri altında bulunmuyordu.

Gladio benzeri örgütün geçen on yıllar boyunca varlığından haber— dar olmamış olduklarını, aşağı yukarı 30 bakanıyla başbakan ketumi-yetiyle savunuyordu. Bu durumda parlamenterler bakanın suskunluğu— nu iyiye yormuyorlardı. Onlar yeraltı örgütlerinin gizlice finanse edilmesine de sinirleniyorlar. Savunma Bakanlığının gizli fonundan her yıl iki ya da dört milyon mark birliklere veriliyordu.

Yunanistan:

İlk önce iktidardaki hükümet yalanladı, daha sonra o zamanki Yunanistan başbakanı Papandrcu çok çabuk tepki gösterdi. Muhalefet gazetesi Ta Nea'ya verdiği bir mülakatta Papandreu 1990'ın Ekim ayı sonunda Yunanistan'da bir Gladio örgütünün varolduğunu açıkladı. Örgütün adı da "Kızıl Teke Derisi" idi. Papandreu 1984'te göreve geldiğinde bu gizli örgüt vardı ve bunun dağıtılmasını emretmişti. Pa-pandrcu tek tek NATO devletlerine, bu yeraltı ordusunun ve eylemlerini hoşgörmenin baskısı altında bunaldığını söylemişti. Gladio gruplarının donanımı NATO sözleşmesinde yer alan NATO üyeliğinin gereği olan gizli sözleşmelere dayanıyordu. Yunanistan NATO'ya 1952 yılında üye olmuştu. Yunanistan Genel Kurmay Başkanı general Kostantin Dovas ve Amerikan CIA generali Trascott, başbakan Pâpa-gos'un 25 Mart 1955'de imzaladığı kağıtta Gladio şubesi sözleşmesi bulunuyordu.

Yunanistan Gladyatörleri şu şekilde oluşmuştu. Kendisi feldmera-şal olan Alexander Papagos, içsavaşta "feldmeraşal enformasyon şubesi" adıyla özel bir askeri gizli servis kurmuştu. Bu örgüt tüm özel operasyonlarda kullanılıyordu. 1952'den sonra da "merkezi enformasyon servisi" (KYP) CIA modeline göre kurulmuştu. Enformasyon bölümünün bir alt şubesi genel kurmay bünyesindeki "dağ avcı komandoları" şeklinde oluşan "özel operasyon yönetimi" idi. Dağ avcıları yedekleri saflarından ve "Special Forces" -birliklerinin muvazzaf subaylarından, Gladio birliklerinin elemanları olarak yararlanılıyordu. 1500 üyeli birlikler, savaş durumunda 3500 kişilik güçlü birlikler haline getirebiliyorlardı. Silahların, cephanenin, telsiz gereçlerinin ve patlayıcı maddelerin depolandığı 800'ün üzerinde yer bulunuyordu. Depo ve kadroların yerleştirildiği gizli yerler banş dönemlerinde daha da geniş tutuluyordu. Karargah ve operasyon planlarının her yıl bir genel revizyonu yapılıyordu ve gizli hücrelere en yeni modernizasyon kazandırılıyordu. "Merkezi Enformasyon Servisi" (KYP) istihdam ve operasyon planlarını yürütüyordu. KYP gizli servis subayı Georgios Papadopoulos (aşın sağcılığı ve darbeciliğiyle tanınan biriydi) adı anılan örgütün içinde bulunmaksızın "basit, şeytani bir plan" üzerinde ilk alıştırmalarını yapmıştı. KYP elemanlarından toplanan bir komplocu askerler grubunu çevresinde toplayan Papadopoulos "Prometheus" eylemiyle darbe yaparak 21 Nisan 1967'de Atina'da iktidarı ele almıştı. Darbe, 1950'de; bir komünist saldınsı durumunda NATO'yla işbirliği içinde uygulanacak olan bir genel kurmay planına göre yürütülmüştü. Darbenin öncesinde ve uygulanışı sırasında gizli askeri birlikleri el altında bulundurmaları önemli stratejik noktaları ele geçirmede kolaylık sağlamıştı. Doğal olarak önceden listesi çıkarılmış tehlikeli politikacıların enterne edilmesi ihmal edilmemişti. Bu eylemde diğerlerinin yanında tutucu hü— kümet başkanı Kanellepoulos ve sosyalist Andreas Papadreu konutla— rında gözetim altına alınmışlardı. Darbeciler 20 dakika içinde tüm önemli noktaları ele geçirmişlerdi: Kralın sarayı, istasyonlar, enerji santralleri, televizyon vericileri, havaalanları ve önemli kavşaklar...

Türkiye:

Türk Gladio şubesi ülkenin NATO'ya girişinden bir yıl sonra ku— ruldu. Örgüt ilk başlarda "anti-terör örgülü" olarak adlandırılıyordu ve Amerikan askeri misyonunda yuvalanmışü. Türk Gladyatörler yirmi yıldan beri; ülkede terör, kaüiam ve işkenceye katılıyor. Türk gerilla örgütü, gizli NATO görevi içinde faaliyet gösteren en vahşi ve en kan— lı birliklerden biriydi.

Gizli örgüt yetmişli yıllarda ülkedeki güvensizlik ortamını yaratan terör saldırılarını yönelmiş ve askeri darbeye doğrudan kaülmüşü. Dar— be anında, darbeci komutanların yöneticisi ve daha sonra devlet başka— nı olan, genel kurmay başkanı Kenan Evren'in emri altındaki gizli ge— rilla birlikleriydi.

Sosyal Demokrat Başbakan Ecevit, 1974 yılında "özel savaş şube-«"nin varlığından sözlemiştir. Türk Gladyatörlerin finansmanı açıkça Amerikan yardımından sağlanmıştı.

Türk Gladio örgütü; yetmişli yıllarda pek çok aydın ve işçi önderi— ni katleden faşist "Bozlcüriler" m

saflarından toplanmıştı. O zamanki genel kurmay istihbarat şefi Orkut, sağ terörisüerle işbirliğini doğru— mıştı: “Türklerin bazı kuvvetlerini tümüyle sola karşı seferber etmek istediği açık bir gerçektir. Silahlı Kuvvetler solun tehdidinden ürkü— yor. Bu yüzden ‘Milliyetçi Hareket Partisi’yle işbirliği yapıyor.”

Sosyal Demokrat Ecevit, “anti-terör” birliğinin Türkiye sokakla—rındaki terörün sorumlusu olduğunu söylemişti. Öyle ki, aşırı sağcı gizli birlikler 1 Mayıs 1977’deki kitle katliamına katılmışlardı. Bugü— ne kadar da Mayıs gösterisine saldıranların faillerinin kimler olduğu resmi makamlar tarafından açıklanmadı. 1 Mayıs’taki vahşi eylemde 38 kişi ölmüş ve 300’ün üzerinde kişi yaralanmışa. Güvenlik güçleri öldürenleri görmemişti. Benzeri bir kitle katliamı Kahramanmaraş kentinde, Aralık 1978’de yapılmış ve 109 kişinin öldürülmesine neden olmuştu. Bunun failleri de bugüne kadar ortaya çıkarılmadı. 29 Mayıs 1977’de’Ecevit’e karşı suikast teşebbüsünün failleri “devlet aygıtı için— deki güçler” olarak açıklandı. Ecevit Türk Gladiusu hakkındaki beya— natlarında, onun potansiyel en büyük tehlike olduğunu vurguladı. Dar— beden doğan hükümetin o zamanki Savunma Bakanı Sefa Giray Gladio’yu ağzına bile almıyordu: “Ecevit çenesini tutmalı. Eğer bir şeyler biliyorsa susması gerekir.”

Emekli Kurmay Yarbay Talat Turhan gerilla şubesinin arka planındakilerle yıllar boyunca uğraştı. Turhan, bir Amerikan ordu talimna— mesinden tercüme edilen, Türk ordusu tarafından harfi harfine uygulan “Field Manuel 3 1” (Amerikan Sahra Talimnamesi)’i yayınladı. “Top-secret” (çok gizli) talimnamede illegal bir grubun nasıl eğitelece— ği öğretiliyordu. Askeri hizmet için, Kara Kuvvetleri Komutanı Ali Keskiner tarafından imzalanmıştı. Gizli örgütün talimnamede belirti— len faaliyet alanları şunlardı: “İnsanları öldürmek, bomba atmak, soy— gun olayları organize etmek, işkence, adam kaçıрма, kundaklama, sa— botajlar, propaganda, karşı enformasyon politikası.” Talat Turhan tehlikeli bir subaydı. 1971 ‘deki askeri müdahaleden sonra gerilla men— supları tarafından işkence edilmişti: “Bu NATO ülkelerindeki gizli birlikti.”

Avusturya:

Bu ülkede de Gladio “sonsuz nörlleştirme”de tahmin edildiğine göre aktif şekilde çalışmıştı. O zamanki İçişleri Bakanı Franz Olah, 1950 Ekimindcki, aralarında komünist yapı işçilerinin de bulunduğu işçi grevine saldırı emri vermişti. Bu olaydan sonra vahşi grev kırıcı— ları “Gezici Spor ve Dostluk Birliği” (ÖWSGV) adlı bir örgütte toplanıyorlardı. İyi niyetli olarak tanınan birlik 1967’ye kadar kaldı. Özel olarak bu örgüt için kurulmuş firmalar tarafından finanse edildi. Franz Olah bu örgütün faaliyetini “Özel Proje” olarak tanımlıyordu. Bugün 80 yaşında olan ve olabildiğince suskun eski politikacı bir davada, “Özel Proje”nin bir komünist iktidarı durumunda devreye gireceğini ve düşman hatlarının arkasında savaşacağını ifşa elti. ÖWSGV bu hedefine ulaşmak için Viyana’da gizli bir telsiz şebekesi ve bir ana istas— yon kurmuştu. İlgili arazi ve tüm taşıyıcılar makineli tüfekler ve patla— yıcı maddelerle donatılmışlardı. Amerikan işgal kuvveti “Özel Proje”ye yardımcı oluyordu. Franz Olah özellikleri hakkında hiçbir zaman birşey söylemek istemiyordu. Gladio ile ilişkisi olasıydı.

İsviçre:

Gladio ifşaatlarından önceki uzun bir süre İsviçre’de 1950’de kuru— lan Gladio’nun yapısına ve amacına benzer “Gizli bir direniş ordusu” hakkında bir parlamento soruşturma komisyonu oluşturulmuştu. So— ruşturmalar; biri, bir para skandalinin ortaya çıkarıldığı diğeri de bi— linmeyen olayların araştırıldığı iki ayrı soruşturma komisyonunun or— tak ürünü olarak ortaya çıktı. İsviçre nüfusunun hemen hemen altıda birini kapsayan (900.000) kişi ve örgüt bulunmuştu. Bunun sonucu Savunma Bakanlığında bir “merkez”in varlığı da ilk kez ortaya çıktı. İsviçre gizli birliği, genel kurmaya bağlı “istihbarat ve Savunma Kü— çük Grubu” (UNA)’nın denetimi altındaydı, 1990 sonbaharında dağ— tıldı, İsviçre küçük grup subayları, çoğu kez Gladio buluşmalarına katılıyordu. Belçika’da oturan gizli servis subayı ve o zamanki Gladyatör Andrò Moyen kendisiyle yapılan röportajda şunu açıklıyordu: “Ellili yılların başında Bernde yüksek rütbeli İsviçre subaylarından pek çoğuyla karşılaştım. Bana, İtalya’da 1946’dan beri varolduğu gibi benzer bir “Gladio”nun kurulduğundan söz ettiler.”

UNA albayı Albert Bachmann; savaş durumundaki önlemlerin çok özel ayrıntıları yüzünden yetmişli yıllarda manşetlere çıkmıştı. Albay işgal durumunda sürgünde bir hükümet kurulması için İrlanda ve Ka— nada’da kamufiallı firmalardan da bir ağ oluşturmuştu. Çok sıkı gizli— lik içindeki “Özel Hizmeüer”

(Sipez D)'in şefi UNA subayı tümüyle bir haberalma ağı kurmuştu. Bu ağ aynı zamanda tarafsız ülkelerin gizli servislerini NATO haberalma servislerine de bağlıyordu. Örneğin “Kara El” kot adı altında Federal Alman BND'yle haberleşme bağ—lantısı kurulmuştu.

Parlamento Araştırma Raporunun 23 Kasım 1990'da yayınlanması “Proje 26” (P-26) kot adı altında 400 kişilik bir birliğin İsviçre'de operasyon yaptığı gündeme geldi. Parlamenterlere “modern teknikle donatılan” silah depolarını gösterdiler. Gizli komandoların eğitim kampları ve cephane depolan tüm ülkeye yayılmıştı. 1981-82'de reorganize edilen gizli örgüt, ordunun ve yönetimin dışında kontrolden uzak bulunu—yordu. Burada da yasal hiçbir nedene dayanılmıyordu. Bir gazetecinin yazdığı gibi: “gizli, yasa tanımaz ve tehlikeli”ydi.

Parlamenterler; P-26 grubunun nasıl dağıtıldığını bizzat hükümetin kendi araşürmalanna göre, “aktifliği ya da pasifliği” konusunda hiçbir ipucunun bulunmadığını bir kez daha ilan etmişlerdi. Parlamenterlerin haberdar olmasından sonra P-26 savaşılan sabotaj eğitim kurslarına bir NATO ülkesinde devam ettiler, fakat o ülkenin adı bilinemez kaldı.

P-26 ajanlarının iletişim sistemi gerçi NATO-Gladio sistemiyle olanaklıydı, fakat İsviçre ordusunun aktarma sistemleriyle olanaklı de—ğildi. Onlar Federal Almanya'da NATO sözleşmesi içinde geliştirilmiş “Zıpkın” sistemiyle yeniden donatıldı, ‘bir Avrupa NATO devletinin yakın, özdeş hizmetlerinden biri değildi’ bu. Federal Alman BND, açıkça sistemin bir merkezde toplanmasına ortaktı.

“Ülke dışındaki kişilerle ilişki ağı”yla, bir diğere “olağanüstü gizli servis” P-27 adıyla varoldu.

İskandinavya:

İskandinavya'daki ilk Gladio birlikleri o zamanki CIA ajanlarından ve daha sonra da CIA'mn şefi olan William Colby tarafından kurul—muştu. NATO'ya üye devletler Danimarka ve Norveç'teki gizli birlik—lerde de olduğu gibi, tarafsız ülkelerden İsveç ve Finlandiya için Colby'ye iki yıllık süre yetmişti. Bunda ne kadar başarılı olduğunu Colby anılarında yazmışa. (“Dürüst Adam”). 1951le 53 arasında Colby, anti-komünist saldırı birliklerini de örgütlemişti. Norveç'te 1978'de, ajanlardan birinin ihbanıyla büyük bir cephane ve silah deposu bulunmuştu. Hükümet o zaman beyanatlarında, deponun bir savaşa girilmesi durumunda kullanılmak için hazırlandığından söz etti.

1200 kişilik “ilişkideki personeli”yle gizli bir milliyetçi örgütün is—veç'te bulunduğu, kökeninin savaş dönemine kadar gittiği ortaya çıktı. Onlar aşın sağcı bir “Sveaborg Silah kardeşliği” örgütünden kaynakla—nıyordu, ilişki kurulan her kişi küçük bağımsız bir gerilla birliğine bağlıydı ve asıl canlı bağlantıyı örgütün önderiyle kuruyorlardı. Orta—ya çıkanları bu örgüt yapısı yüzünden, 1953'de örgütlenen İsveç Polis Örgütünden hiç de azımsanmayacak bir büyüklükteydi. Sveaborg-Yapısı, henüz önderinin serbest bırakılmasından sonra yeniden kurul—muştu. Yapılan tüm eylemler 2004 yılına kadar kamuoyunca bilinme—yecek ve gizli kalacaktı.

Gladio'nun ortaya çıkarıldığı hemen hemen tüm ülkelerde; amaçla—n, görevleri, yapısı ve Gladio tarafından olası operasyonlar hakkında demokratik olarak oluşmuş parlamentolara bilgi verilmedi. Eğer yapı—labilseydi; örneğin Türkiye'de, Yunanistan'da ve İtalya'da sağ terörist eylemlerin sorumluları hakkında, sadece zanlıların bir başı bulunacak, o zaman ikinci dünya savaşının sonundan beri Avrupa'daki büyük te—rörist birliğin Gladio çevresinden sağlandığı ortaya çıkacaktı.

X GÜNÜ İÇİN STRATEJİLER

ABD ve Soğuk Savaşın İdeolojisi

Hükümet sözcüsü Hans “Johnny” Klein, 14 Kasım 1990’da ilk kez Gladio sorununu gazetecilerin önüne getirdiğinde, üzerinde çalışılmış resmi tebliğ metnindeki özel sözcüklerin seçiminde zorlanıyordu. Eski diplomat şunları söylüyordu: “Savunma durumundaki hazırlıklar çer— çevesinde Federal Almanya Cumhuriyetinde -Kuzey Aüantik ittifakı— nın öteki tüm üye devletlerdeki gibi- aşağı yukarı ellili yılların sonun— dan beri, olası anlaşmazlık bölgelerinde de haberalma servislerinin güvenlik içinde enformasyon yapabilmeleri için önlemlere başvurul— du. Bu ilişkiler içinde “komando grupları” ve “gerilla ordusu” gibi kavramların “yanlış” kullanıldığını açıklıyordu Enformasyon Bakanı. Aynı iyiniyetli ve yatıştırıcı hava öteki Avrupa ülkelerindeki hükümet— lerin ilk resmi tebliğlerinde de yankılandı, örneğin Hollanda; örgütün görevini savaş durumunda, olası bir sürgün hükümeti için canlı enfor— masyon sağlamak olarak açıklamıştı. Gladio birliklerinin X gününden sonra hükümcülerini düşmanın işgal ettiği ülkeden haberlendirmekle yükümlüydü. Bunun dışında “stay behind”in sorunlarının fonksiyonu savaş için önemli insanların V- durumunda işgal altındaki ülkeden çı— karılmasıydı da: Düşürülen pilöar ya da güvencede olmayan bilima-damlan. Gerilla savaşı önderliği tarafından resmi yalanlama böylece yapılmış oluyordu.

Onlar en iyisini bilmek zorundaydılar. Soğuk savaşın Amerikan stratejileri samimiyetle ve bazen bundan gururlanarak bilgi veriliyor— du. Aralarında sayısız gizli eylemlerin açıkça görüldüğü Amerikan başkanlık arşivlerinin istihbarat eylemlerine bakışı, soğuk savaşın stra— teji planlarının hedeflerini ve mülahazalarını açıklıyordu.

Daha sonra CIA şefi olan William Colby “Honorable Man” (Dü— rüst Adam) adını taşıyan anılarında İskandinavya’daki Gladio birikle— rinin kuruluşu üzerine bilgiler veriyordu. Colby ikinci dünya savaşın— da İskandinavya’daydı. 1951-1953 yılları arasında Stokholm’daki ABD elçiliğinde, elçilik ateşesi olarak görev yapmıştı. Colby anılarını— da; bir komünist işgali durumunda direniş organize etmek, dört İskan

dinav ülkesinde bir askeri yeraltı örgütü inşa etmek için emir verdiğini yazdı, iki ülkede açıkça, Norveç ve Danimarka'da; NATO'yla işbirliği içinde ve hükümetlerin bilgisiyle oldukça müşkülsüz sorun halledildi. Nötr iki ülke İsveç ve Finlandiya'da görev genç William Colby için oldukça çetindi: Hükümetler sorundan hiçbir şey bilmek istemiyorlardı. Gayriresmi yardımları İsveç'te buldu. Colby'nin eylemcileri oldukça başarılıydı: Tüm dört ülkede yeraltı ordusunun temel örgütünü oluşturacak CIA adamları vardı. Gerilla savaşı önderliğini en iyi şekilde tanıyan ABD'nin gizli ser— vis adamlarının anıları; ilk Gladyatörlerin ellili yılların başında gizli anlaşmalarla oluşturulduğunu açıkladılar. Avrupadaki tüm Gladio ağının hangi zaman noktasında hassas ol— duğu ve savaş hazırlıkları o kadar çabuk açıklanamadı.

Herhalde, Amerikalılar ve bağlantıda oldukları kişiler 1951'de Ko— re savaşı sırasında komünistlerle savaş sırasında ayarlanmıştı.

Soğuk savaştaki yeraltı savaşı ABD gizli servisi "Central Intelligence Agency" (CIA)'ye temel olacakları önceden tahmin edilemezdi. CIA-kronikçisi Thomas Powers Amerikan silahlı kuvvetlerinin yeni— den oluşturulan haberalma servisinin çevrenmesinden sonraki ilk sa-atlarını yazdı: "Avrupa'nın çevresindeki halkalar tamamıyla harekete geçmişti ve Ulusal Güvenlik Konseyi 19 Aralık 1947'deki oturumunda CIA'yı soğuk savaşın en etkin silahı olarak kabul etmişti."*

Anti-komünist operasyonlar için ilk somut hedefini de göstermişti: Ulusal Güvenlik Konseyinin (National Security Council-NSC) ilk oturumunda karar altına alınan "NSC/4A" direktifleriyle, CIA direktörü tarafından "İtalya'da bir komünist seçim zaferini engelleme" için verilen emri yerine getirmişti. Bu inceltilmiş sözleşmenin hayata geçirilme— sinde 22 Aralık 1947'de "Special Procedures Group" (SPG) kullanıldı. İtalya'da, 18 Nisan 1948'deki parlamento seçimlerinde komünist — lerle birlikte sol partilerin bir hükümete katılmaları ihtimali Amerikan askeri stratejilerini ürküttü. Amerikalılar bu durumun kendi güvenlik çıkarlarını "dolaylı olarak" tehdit ettiğini gördüler. "Soğuk savaşta ABD'nin iç ve dışpolitikası" hakkındaki bir incelemede, siyasal bilim— ci Bernd Greiner, Amerikalıların Strateji Planlarını, arşivlerde buldu— ğu gibi yansıtmıştı: "Komünistlerin hükümete katılmaları durumunda NSC, İtalya daki anti-komünist gruplaşmaya bir içsavaşın bedeli içinde yardım emreder."("even at the risk of civil war") Yeraltı faaliyeti ve İtalya'daki örgütlü müdahaleler Amerikalıları da iştaha getirdi. Thomas Powers: "1948 Mayısında Kennan'a (Dışiş— leri Bakanlığındaki politik planlama karargahının o zamanki yönetici— si George Kennan.) sürekli bir örgüt kurma emri verildi, İtalyadaki

Thomas Powers, "CIA", Hamburg 1980, s.62

ulusal güvenlik konseyinin sözleşmesiyle gerçekleşen SPG, dünyanın her yerinde de aynı görevleri üstlenecekti." "Special Procedures Group" (SPG) böyle halef oldu. NSC-direktifi 4/A NSC 10/2 numaralı yeni bir direktifle ortadan kalktı. Onunla gizli faaliyetlerin yürütülmesi için bir örgüt hayata geçirildi: "Politik Koordinasyon Şubesi" (OPC). Bunların önlemlerini "öyle planlayıp yürütülecekti ki; otoritesi olmayan personel, Amerikan Hükümetinin sorumluluğunda bilinmeyecek ve Amerikan Hükümeti böylesi eylemlerin bilinmesi durumunda, ka— ulduğunu yalanlayabilecek" 18 Temmuz 1948'de (top secret) belgeyle gönderdiği Ulusal Güvenlik Konseyi'nin direktifinde, Amerikan gerilla savaşı önderliğinin tüm paletlerinden söz ediliyordu: "Propaganda, ekonomik savaş, koruyucu doğrudan önlemler, sabotajlar, anti-sabotajlar, tahrip, tahliye önlemleri." Gizli emirde, ilk kez "Special Projects" in (Özel Proje) tanımı yapılıyordu: "özel Projeler" m kırk yıl— dan daha uzun süre "Gladio" adı altında örgütlü operasyonlarla nasıl olduğu görülecekti. Yeraltı savaşının yöntemlerinin paletlerini, Amerikalılar şöyle sunmak istiyordu: "Düşman devletlerde kızıştırmacılık, ye— raltında örgülenen direniş hareketlerine yardım, gerilla güçlerine ve tutukluları kurtarma komandolarına, Batı dünyasını tehdit eden ülkelerdeki yerli anti-komünist güçlere destek olma."*

O zamanın sözkonusu "Politik Koordinasyon Şubesi" (OPC) askeri ve dışpolitika -diplomat yetkililerden gizli servis faaliyetlerine dek çok geniş bir görev alanına sahipti. İlgili alanlar OPC'nin yapısında ayrıntılandırılıyordu. Direktör Dışişleri Bakanı tarafından atanıyordu, fakat hem dışişleri hem de savunma bakanları tarafından denetleniyordu. Finansmanı da CIA'nın bütçesindeki ilgili şubeden karşılanıyordu. Dünya çapındaki operasyon alanlarıyla bir örgütün böylesi bir yapısı Amerikan politikasında çok iddialıdır.

Bu ilk gizli servis aparatında olduğu gibi, aynı şekilde bugünkü Gladio örgütü ülkeden ülkeye farklı gizli servis hizmeti veriyordu. Bunlar; bazı kereler askeri, bazı kereler de NATO'nun kuramsallığına göre düzenleniyordu. Hükümetler ve gözlemciler gizli servisleri konusunda belli sorumluluk alanları içinde düzenlemeye gidildiğini kabul etmiyorlardı. Nedeni elli yıllık oluşum tarihi içinde yatıyordu. Güvenlik politikası kurumlar, ilk önce savaştan sonraki dönemde ABD'de geliştirilmişti. Rekabet halindeki projelerin üzerinde çoğu aynı bölümde çalışıyorlardı.

Örneğin Almanya'da 1952 yılında 1200 ABD ajanı örgütlü operasyon yürütmek için toplanmışlardı, aşağı yukarı 8 servis de yardımcı hizmet görüyordu. Ajanların hangi "firma" tarafından düzenlendiğini hiç kimse tam olarak bilmiyordu. Komünistlerin öteki alanları ya da

Powers, A.e.g. s. 65; Die Zeit, Sayı: 48,23.11.1990, s. 9

komünist tehlikesi hakkında enformasyonlar toplamak için ABD haberalma servislerinin başka araçları da vardı. Onlar sadece muzaffer Wehrmacht saflarında "bilgizengini" şahsiyetler değil, aynı zamanda eski Nazi gizli servislerinin, Gestapo'nun ve SS'in saflarından da buluyordu. Eski anti-komünist davası için faaliyet gösterenlere, şimdi tekrar yeni görevler düşüyordu.

Nazi bilimadamları tarafından, ikinci dünya savaşından sonra Amerikan donanım araştırması (Operation Paperclip) ve Amerikan gizli servisi CIC için Nazi savaş suçlularına yardım hakkındaki araştırmalar o kadar açık gösterdi ki; komünistlere karşı savaşta Amerikalılar hiçbir ideolojik ve ahlaki vicdan azabı çekmiyordu. Gestapo'nun adamı Klaus Barbie olayında açıkça görüldüğü gibi Amerikan CIG'i aranan savaş suçlularına gizli servis çalışmaları için silah temin etmişti.*

Sert anti-komünist saldırıların bu döneminde Washington'da "Psikolojik Savaş Önderliği Şubesi" "Psychological Strategy Board -(PSB) (Psikolojik Strateji Şubesi) kuruldu. Bu örgütlerin politik ve propagandif etkinlik içindeki görevleri Avrupadaki ilişkilerine yansdı. Komisyonunda, dışişleri bakanının sürekli temsilcisi olarak savunma bakan yardımcısı ve haberalma servisinin direktörü temsil ediliyordu. Başkan Truman'ın 4 Nisan 1951'deki "Psikolojik Strateji Şubesi" (PSB)'nin kuruluşuna ilişkin direktifi yeni hükümet organizasyonunun dalı olarak alındı: "Ulusal politika çerçevesi içinde psikolojik operasyonların yürütülmesi ve koordinasyonunun gerçekçi bir planı".

Truman'ın yönetimi altındaki ABD hükümetinin sonuç olarak ne yapmak istediğini, Temmuz 1952'de Henry A. Kissinger'in geniş kapsamlı bir analiz içinde nasıl formüle ettiği, 1985 Aralığında açıldığında Truman'ın arşivinde görüldü. Kissinger, 1945'den 1946'ya kadar ABD'nin Avrupadaki haberalma servisindcfaaUyet göstermişti. Kissinger, savaşı ABD ordusunun Avrupa Savunma bölümünde yaşamıştı. 1946'da Kissinger, Oberammergau'daki European Command Intelligence School'da Alman tarihi doçentiydi. 1946'dan 1949a kadar da askeri haberalma servisinde yüzbaşıydı. Bundan sonra Harvard Üni— versitesindeki bir incelemesiyle bilimsel kariyeri başladı.

1952'de genel karagahın Psychological Strategey Board'm bilimsel kariyerini edindi.

Henry A. Kissinger; analizinde, özellikle Almanya'daki psikolojik bir kliniğin "Birleşik Devletlere güvendedeki genel eksikliğinin" nasıl eşitlenebileceğinden hareket etti: "Almanya'da Sovyetler Birliğine karşı büyük bir kin vardır, özellikle Doğu Almanya'da daha da yoğundur. Rusyadaki o zamanki savaş tutsakları ve Doğu Almanyada

Tom Bower, "The Paperclip Conspiracy, The Huntfor the Nazi Scientists", Boston 1987; aynı zamanda "Klaus Barbie, Lyon, Ausburg, La Paz, Bir Gestapo Şefinin Kariyeri." İset^a 1984

Rusların koşulları altında kalanlar tarafından daha şiddetle duyulmaktadır bu kin. Buna rağmen bu duygu hiçbir şekilde ifade edilememektedir, çünkü örgütsüzdür ve hiçbir odağı yoktur. Bu duyguyu yönlendirmek için Alman örgüt yapıları olabildiğince zorunludur: İlk savaş tutsakları tarafından oluşturulacak birliklerin seçkin taşıyıcıları haline gelmek."

Sonraki yılların başarılı dışpolitikacısı Henry Kissinger'in bu yazdıklarının somutlaşıp somutlaşmadığını hep birlikte görecektik. Fakat Kissinger daima bu psiko-stratejinin bir bileşik problematiği olduğuna dikkat çekmişti: "Bu önlemlerin çoğu kabul edilemez görülebilir. Henüz Birleşik Devletlerin de başka bir seçimi yoktur. Eğer Amerika bu gruptan yararlanamazsa, o zaman onlar komünistler tarafından kullanılacaktır."

13 Kasım 1952'de PSB'nin adamı Paul S. Comstock; içpolitikada bazı girdaplar yaratan ve Amerikan psikostratejilerinde büyük endişeler doğuran Federal Almanya Cumhuriyeti'ndeki bir skandal hakkındaki raporu arkadaşlarıyla birlikte hazırlamıştı. "Naziler, liberaller ve komünist manipülasyon" başlıklı raporunda Comstock "BDJ-CIA Fiyaskosu" başlığı altında şunu açıklamıştı: "CIA Almanya'daki "stay behind" in bir grubunu örgüüü operasyonlar için organize etmişti." Comstock, anti-komünist "Alman Gençlik Birliği"ni, doğrudan BDJ olarak kısaltmıştı.

Zararsızlığı çağrıştıran adıyla "stay behind" örgütü, "Psychological Strategy Board"ın adamları için hiç bitmeyen bir büyüklükleydi.

Bu "Alman Gençler Birliği"nin iki lideri 22 Ocak 1951'de yüksek bir dikkatle okunması için ABD'ye bir mektup yolladılar. Yazılanlar Birleşik Devletlerin "derin saygılı" başkanlığı tarafından hiçbir zaman değerli görülmedi. BDJ mektubu 2 Şubat'ta Beyaz Saray'daki başkan Harry S. Truman'a verildi. Ve şaşılacak şekilde bu yazılanlar başkanın eline ulaştı. Bu onun resmi görünüş biçimiydi, hiçbir şekilde ABD hükümetinin yüksek bir makamı tarafından önemli gençlik örgütünün uyarısı gözönüne alınmadı. Başkanlık Sekreteri William D. Hassett ta— rafından State Department'deki Alman işleri bürosuna gönderildi. Uzun bürokratik işlemlerden sonra Dışişleri Bakam Dean Acheson ta— rafından konulan bir notla sümenaltı edildi.

Bu arada mektubun içeriği de hiçbir zaman gözönüne alınmadı, o daha çok savaş sonrası egemen olan durumun bir ifadesiydi. BDJ'm'n Harry S. Truman'a mektubunun kısa metni şöyleydi: "Alman kamuoyu, Pireneler ve Alpler boyunca uzanan Avrupadaki Bolşevizme karşı oluşturulan savunma çizgisinin planı hakkında bilgi sahibidir. Alman Gençler Birliğinin arkasında Alman gençliğinin aktif güçleri bulunmaktadır, özellikle Alman Gençler Birliği tarafından, Sovyet işgal bölgelerindeki özgür gençlik illegal olarak toplanmakta ve onun organı "Sovyet Bölgelerinin ilk özgür gençlik parlamentosu" bu duruma karşı protesto yükseltmektedir. Sovyet emperyalizmine karşı savaş, geleceğin yaşam biçimi olarak özgürlük ya da diktatörlük için dünya çapında bir çatışmadır. Bu savaşta, varolma ya da yokolmada yıkılmayacak hiçbir toprak yoktur, çünkü özgürlük bölünmezdir. Bu yüzden Alman gençliği tüm Almanya'nın kurtarılarak özgür batı dünyasının savunma noktalarından biri olmasını istemektedir. Alman gençliği özgür dünyanın bu katılımını savunmaya kararlı olarak hazırdır. En derin saygılarımızla..."

Kendilerini Alman gençliğinin sözcüsü tayin edenler Washing— ton'da açık kulaklara ulaştılar. Dışişleri Bakanı Acheson, Amerikan Yüksek Komiserinden 14 Mart 1951 'de Almanyaya bir telgraf çekilerek yazılanların cevaplandırılmasını istedi. Amerikan teşekkürünün şüpheli göndericilerini hiçbir kanıtla gerek görmeksizin, açıklayan cevabı şöyleydi: "Bakanlık 22 Ocak 1951 tarihli Alman Gençler Birliği tarafından başkanlığa yazılan bir mektup almıştır. Bu örgüt Batıda Avrupada yakılıp yıkılan topraklardan bir bölümünün olası kurtuluşunu protesto etmektedir ve bir Batı Avrupa savunması için verecek uğraşlarda Alman gençliğinin yardımlarını sunmaktadır. Amerikanın Alman Yüksek Komiserliği, mektup için kendi yargıları ölçüsünde teşekkür sunmayı talep eder. Acheson."

BDJ oluşumunun mektubu, ABD dışpolitikacılarını hiç de hazırlamamaktadır. O mektubun yazıldığı aynı gün olan 22 Ocak 1951'de ABD Dışişleri bakanlığına ABD'nin Münih başkonsolosluğundan BDJ hakkında bir rapor gider. Raporun tam başlığı şöyledir: "Bavye-radaki Alman Gençler Birliği Örgütü." Amerikan başkonsolosu Sam E. Woods yeni gençlik örgütü hakkında ayrıntılı açıklama yapmaktadır. En önemli haber, BDJ'nin Güney Bavyera örgütü yöneticilerinden Helmut Winter'in raporundan elde edilmiştir. Kapsamlı doküman, BDJ'nin en önemli iki lideri Erhard Peters ve Paul Lüth; finansman, üye kapasitesi, eylemleri ve ittifakları hakkında açıklamalar vermektedir. Biraz eleştirel enformasyon kaynaklarına rağmen, Amerikalı diplomat BDJ'nin "demokratik bir örgüt olarak nitelenemeyeceği" sonucuna varmaktadır. Sam E. Woods bu kanısını şöyle belirtmektedir: "Organizasyon, öteki Alman gençlik gruplarından daha çok pozitif ve saldırgan bir anti-komünist politika izlemektedir, fakat çoğu Alman şüphelidir ve bazıları otoriterdir. Örgütün Bavyeradaki gelişmesi, önemli çıkarların tersinedir.

BDJ hakkındaki bir diğer rapor, Frankfurt'taki Amerikan yüksek komiserliğindeki haber alma servisinin şefi B. R. Shute tarafından 1 Haziran 1951'de yazıldı. Rapor bir telgrafla dışişleri bakanı Acheson'un yardımcısı James Webb'e 28 Şubat'ta Frankfurt'a geri yollandı ve yüksek komiserin BDJ hakkındaki

düşüncesini belirtmesi için Münih'e yollandı. 12 Haziranda Washington'daki Alman işleri bürosuna gelen belge, aynı zamanda bir şüphe yumağı haline gelmişti. Raporu koyduğu notta Shute BDJ'nin politik olarak bulunduğu yeri bildiği ka—dırıyla söyle açıklıyordu: “Öteki gruplarla ve gençlik örgütleriyle ilişkileri çeşitli hatalar içermektedir, tüm gruplar arasında BDJ, aşırı sağ ayrıcalığıyla soyutlanmıştır. Bu ayrıcalıklı statü BDJ'yi hatalarıyla birlikte gerçek bir demokratik iç örgütsel yapısıyla, faşist potansiyelli bir başka grup haline getirmektedir.”

ABD'nin en yüksek düzeydeki gözlemiyle bu ikazlara rağmen, BDJ daha sonra Amerikan gizli servisleri tarafından yardım gördü ve bir yeralu örgülünün eğiliminde etkin oldu. Soğuk savaşın en yüksek döneminde Doğunun karşısında sert bir uzlaşmazlık politikası yürüttü. Ayrıca politik geçmişinde ve eylemlerinin hedefinde az dikkate alındı. Bu çelişki içinde sadece hedef, araç ve kurban alışverişinde hesaba ge— len şeyler oldu.

1990 Kasımının sonunda eski bir ajan “Spiegelde yayınlanan bir konuşmasında - Gladio'ya geçişte CIA'nın BDJ'yi değerlendirdiğini açık yüreklilikle anlattı. Alman Wehrmacht'inin o zamanki savunma subayı Dieter von Glahn, Kuzey Almanya'daki bölgesel bir BDJ ey— lemcilerinden biriydi. Bugün daima aşın sağcı örgüüer içinde aktif gö— rev alan gizli servisin adamı BDJ'nin yeraltı savaşçılarının amaçları hakkında: “Bizim girişimimiz ve örgülümüz, bugün Gladio hakkında ne biliniyorsa, onları aynı şekilde yapmıştı.”* diyordu.

Kitabın bundan sonraki bölümünde bu öncülerin eylemleri anlatı— lacaktır, sadece Federal Almanya'daki Gladio'nun öyküsü değil, fakat Gladio'nun kök saldığı ideolojik-yapısal toprağın öyküsüdür.

Der Spiegel, Sayı: 48 26.11.1990. s. 73

II. ÖNCÜLER

SS'İN ADAMI HANS OTTO'NUN İTİRAFLARI

Takvimler 1952 yılının 9 Eylül gününü gösteriyordu. Eski SS- Ha-upststrumführer * ve tüccar Hans Otto, siyasi açıdan bir yığın sonuç doğuracak itiraflarda bulunmak üzere Frankfurt Cinayet Masası'nın kapısını çaldı. Hans Otto'nun itirafı Amerikalılar ve Almanlar arasında oldukça yoğun diplomatik trafiğe yol açarken; ülke içinde gerek federal, gerekse eyalet düzeyinde politikacılar ile Anayasa Koruma Örgütü yetkililerinin apar topar toplantılar yapmalarını da beraberinde getirdi. Genç cumhuriyetin önünde olabildiğince hızlı bir şekilde gözlerden uzaklaştırılması gereken utanç verici bir skandal duruyordu. Hans Otto'nun Frankfurt Cinayet Masası'na bulunduğu itirafı, bir hayli "siyasi patlayıcı madde" içeriyordu: "İlgili şahıs, bir Rus işgali durumunda, köprüleri havaya uçurmak ve sabotaj eylemleri düzenlemek görevini üstlenen bir siyasi direniş grubuna üye olduğunu iddia etti.

(...) örgüt üyelerinin, yaklaşık 100 kişinin eğitim gördüğü bir okulda eğitildiğini; kendilerine Amerikan ve Alman silahları verildiğini ve askeri taktik uygulamalardan geçirildiklerini söyledi. Şahsa göre, örgüt üyelerinin büyük çoğunluğu Nazi Almanyasının Hava ve Kara Kuvvetleri ile SS birliklerinden meydana geliyor. Resmi ağzılarından neo-faşist eğilimlerin kabul gördüğünün belirtilmemesine karşın, bu insanların üye kitlesi içinde ön plana çıkmış durumda olduğunu da söyledi. Şahsa göre; bütün bu işlerin finansmanı için gereken araçları ise Sterling Garwood adlı bir Amerikan yurttaşı sağlıyordu. Örgütün iç siyasetteki hedefleri: Alman Komünist Partisi (KPD) ve Sosyal Demokrat Partisi (SPD) idi."

Hans Otto'nun itiraflarından alman bu kısa, kısa olduğu kadar da etkileyici pasaj Hessen Eyaleti İçişleri Bakanlığınca hazırlanan "Alman Gençlik Birliği (BDJ)'nin Teknik Hizmeti" başlıklı araştırma raporunun ikinci sayfasında yer aldı. 121 sayfayı kapsayan araştırma, 49 belge ile 200 sayfa süren 20 kişisel ve 2 de gazete yorumuyla tamamlanıyordu. Araştırmaya ayrıca; daha sonra, 7 Ocak 1953'de BDJ'nin Nazilerin kullandıkları SS'in ana saldırı gruplarından birinin önderi, (ç.n.)

yasaklanmasından sonra büro ve evlerde ele geçirilen gazete kupürleri, listeler, araştırmalar, kararlar ve noüan kapsayan 298 sayfa tutarında güçlü bir belge birikimi de eklenmiş durumdaydı.*

Hessen Eyaleti İçişleri Bakanlığının üç cilüik araştırmasında, gizli örgüt olarak kurulmuş "Teknik Hizmet" in (TD) gün ışığına çıkarılışı, tahkikat ve tahkikatın ardından varılan sonuçlar an be an aktarılıyor. Araştırma, anti-komünist eylemleriyle dikkatleri üzerine çeken "Alman Gençlik Birliği" ile bu BDJ örgütü militanlarının kişisel düzeyde ele alınmasını da kapsıyor. Araştırma "Teknik Hizmet" m siyasi bakımdan değerlendirilmesi ile son buluyor.

Yapüğü itirafla, bir zamanlar üyesi bulunduğu "siyasi direniş grubunun sonunu hazırlayan Hans Otto aslında tek örnek değildi. Faşizmin korkunç yıllarından sonra oluşturulan ve demokratik hale gelmeye çalışan genç cumhuriyette, savaş sonrası ne yapacağını şaşırılmış bir çok insan vardı. Alman Gençlik Birliği'ne bağlı "Teknik Hizmet Örgütü'nün yöneticisi Hans Otto, uzun yıllar boyunca bir orta köylü olarak yaşamını sürdüren bir memurun oğlu olarak, 1911 yılında Hamburg'da dünyaya geldi. 1932'de Hamburg'un bir lisesinde "olgunluk" sınavını verdi. Bunun ardından başladığı dişhekimliği öğretimini dört semestr sonra yarım bıraktı. Bu kararının gerekçesini daha sonra resmi makamlara şöyle açıklayacaktı: "Şu latince işini bir türlü beceremiyordum." Alman Nasyonal Sosyalist İşçi Partisi (NSDAP)'ne henüz öğrenciyken girdi. 1933 yılı başlarıydı ki; daha 22 yaşını yeni dolduran Hans Otto Hücum Kıtaları (SA)'nın üyeliğine kabul edildi. Almanya'da faşist egemenliğinin başlaması ise onun için tipik bir Nazi'nin hızla yükselen kariyer grafiği anlamına geliyordu. 1934'ün sonlarına doğru uzmanlık alanı kışkırtıcılık olan bu SS birimi "SS Standarte Germania"ya acemi er olarak girdi. Aradan henüz iki ay geçmişti ki; rütbesi yükseltildi ve onbaşı oldu. 1938 Mayısında Braunschweig'daki SS Subay Okulu'na gitti. Bir yıl sonra kariyer grafiğinde ani bir sıçramayla "SS- Unterstrumführer"liğe yükseldi. Diğer-

leri de ardından geldi: Yüksek SS emir subaylığı ve “orta” rütbeyle Braunschweig Polis örgütü’nde alınan görevleri, 1940 Şubatında elde edilen “SS Obersturmführer” ile 1942’nin Temmuz ayında kazanılan “SS Hauptsturmführer” rütbeleri izledi. Hans Otto’nun askerlik yaşamında “Doğu-batı ve güneydeki savaş alanlarında geçen değişik cephe ve aşamalardaki görevler” kayıtlıdır. Savaşın sonunu ancak Ekim 1948’de kurtulabildiği Amerikan-Fransız savaş esirleri kampında yaşadı.

Hans Otto savaş sonrası oluşturulan cumhuriyetteki sivil yaşantısı-Bundan sonra okuyacağınız alıntılarının tümü sözkonusu rapordandır.

na; tekstil, gıda, içki ve ambalaj gibi sektörlerin temsilciliğini yaparak başladı. Hessen Eyaleti içişleri Bakanlığı görevlileri, hazırladıkları Teknik Hizmet Raporu’nda; Otto’nun Nazi gençliği, savaş ve tutsaklıktan geçen siyasi çizgisi üzerine şunları yazıyorlar: “1949 yılında İngiliz gizli servisi ile işbirliği yaptı. ‘Kardeşlik’ üyesi oldu. 1949’un ortasında ise bu örgütten çıktı.”

Çok sayıda eski SS subayının yapacağı gibi Hans Otto da cılız gelirini Müttefiklerin gizli servislerine çalışarak iyileştirmeye çalıştı. Otto’nun eski arkadaşları yalnızca parasızlıktan muzdarip değildi; onlar, faşist iktidarın askeri yenilgisinin ardından yeni toplumsal ilişkilere girmek, “erkek erkeğe” birarada olacakları yeni bağlanular kurmak istiyorlardı. “Kardeşlik” gibi örgütlerde kadim dostlar o eski, ebedi he— defler etrafında yeniden biraraya geldiler.

ilk kez 1950 Şubatında kamuoyu önüne çıkararak resmîyet kazanan gizli topluluklardan biri olan “Kardeşlik” örgütü, savaşın sona ermesinden kısa süre sonra, 1945 yılında kurulmuştu. “BüyükAlmanya Tümeninden “Alman EmekBirlikleri” nn subayları, İngiliz savaş tutsaklarıyla birlikte, ortaklaşa “Kardeşlik”m ilk “Hücrelerini” oluşturdu ve Batı Almanya toprakları üzerinde ilk gizli beyin ordusunu kurdular. Amaçları -SS’in Avrupa için yaptığı planların geleneğine uygun olarak- “Afrika’nın hinterlandı olduğu birleşik bir Avrupa” için anti-komünist bir koruyucu ordunun inşasıydı. Biri “Geleceğin Alman ordusunun genel kurmayCnm yerini alacak, “Kardeş Konsey” olmak üzere iki komple tümeni “Kardeşlik”m gizli yapısı içinde oluşturuldu:

“Piyade Tümeni” ve “Panzer Tümeni”. Bu gizli askeri birlikler, özel— likle savaşçılardan ve tecrübeli eski “arkadaşlar”dan meydana gelmişti. Kasım 1950’de, gizli askeri birlik “Alman Kardeşliği” olarak, Bielefeld’deki eski subayların resmen buluşmasıyla kurumsallaştı. Onlar “Alman askerlerinin onurlarını” tekrar yüceltmek istiyor ve Nazi rejim— minin katillerine karşı savaş suçluları davası Nürnberg’in “Avrupanın ayıbı” olarak damgalanmasını talep ediyorlardı. Subaylar birliği res— men şunu ilan ediyordu: “Alman askerleri Almanya’nın kurtarılması için ortak bir genel kurmay yönetimi ve Alman tümen komutanlığı altında on tümenlik bir Avrupa ordusu haline gelmeye hazırdır.” Kar—deşlerin Avrupa vizyonu mutlak bir ırkçılık sergiliyor ve Avrupa mer— kezli bir konsepsiyona dayanıyordu. “Kardeşlik”m programında; dünyanın paylaşımı tümüyle eski düşünceye göre kaleme alınmıştı:

“Büyük Avrupa rüyasının gerçekleştirilmesi, Avrupa’nın hammadde ve ikmal temeli olarak kaçınılmaz şekilde Afrika’yı kapsar.”

Savaş sonrasındaki Federal Alman topraklarında oluşturulan bu ilk gizli askeri birliğin, bir kilit adamı vardı: Dr. Alfred Franko-Gricksch. Dr. Alfred Alman Nasyonal Sosyalist İşçi Partisi (NSDAP)’ne 1927 yılında girdi. Fakat 1930’da sadakatsizlikle suçlanarak Otto Strasser’le birlikte partiden atıldı ve Prag’a sürüldü. Ancak Franko-Gricksch hemen Berlin’e geri döndü, Gestapo’ya girdi ve SS içerisinde parlak bir kariyer yaptı. Artık Dr. Alfred, SS-Standarterführer’i * ve Hirnmler’in Reich Ana Güvenlik Merkezi’nde personel bölümünün yöneticisiydi. Alfred Franko-Gricksch, tarihçi Rainhard Opitz’in bir çalışmasına göre; bu görevlerinde özellikle, savaş sonrası dönemde gerekli olacak işlerle meşgul olmuştu: “Reich Ana Güvenlik Merkezinde, bir yenilgiden sonra yeraltı çalışması yöntemleri için dış faaliyetlerle koordine içinde sorumlu olarak, Reich Ana Güvenlik Merkezi personel şefi ve SS-Standarterführer’i Dr. Alfred Franko-Gricksch görevliydi.”** Bu, Dönitz Hükümetinin arşivlerinde bulunan “Almanya’nın Yenilgisi Durumunda NSDAP’ın Korunmasının Yöntemleri” hakkındaki belgeden çıkarıldı.

Alfred Franko-Gricksch planlarının gerçekleştirilmesinde, sadece çok az ortak çalışmaya katılabildi. Alfred bundan sonra "Alman Kardeşlik" örgütünü kurdu, oğlunun ifadelerine göre kaçırılarak Potsdam'a götürüldü ve bir Rus tutsak kampına atıldı. Orada 18 Ağustos 1953'de öldü, "ideallerini" pek çok "arkadaşı" sürdürdü. Bunların arasında "Kardeşlik" m üyesi Mans-Ulrich Rudel, eski bir Wehrmacht albayı ve becerikli bir bombardıman pilotuydu, şimdi Federal Alman-ya'daki neo-nazizmin en önemli kilit adamlarından biri olmuştu. "Kardeşlik" m, "Alman Gençlik Birliği" adı arkasına gizlenmiş, parameter gizli bir örgüt olan "Teknik Hizmet" silah aluna adam alma görevi görüyordu. Hans Otto gibi bazı Wehrmacht subayları, (bu komplocu çevreden) yeni partizan organizasyonu için biraraya gelmişlerdi. Hans Otto, Alman Gençlik Birliği'ne 1950 yılında girdi. Otto, Hamburg'ta bu aşın "Anti-bolşevik gençlik örgütü"nü yönetti. Ellili yılların başlangıcında sadece Almanları değil, aynı zamanda müttefikleri de; özellikle "Özgür Alman Gençliği" (FDJ) ve Sovyet işgal gücüne karşı propaganda da yönlendirdi. 1951 Martında BDJ'nin birlik önderliğini Frankfurt'a taşıdı. Burada, "Rapor 1 f- Muhafızı üstlendi. Bundan sonra, yeniden kurulan gizli örgüt "Teknik Hizmet"va yönetimine getirildi. Önce "Güvenlik" in bölüm yöneticisi, birlik yardımcı fuhrer'i sonra da "Organizasyon" bölümünün yöneticisi oldu. Çeşitli örtülü adlar altında, daima konsprasyonla mizahi kavramları adlandırmayı bildi: Alan, Yapı, ökü, Pis Kolcu ve Çatırtı. Bu çifte organizasyonun arkasında gerçekte ne gizliydi?

Standarterfuhrer: SS yapılanmasında sancak önderliği
Opitz, Reinhard: Faşizm ve Neo-Faşizm, Köln 1988, Cilt: 2, 1. 16.

BİLGİLER YOĞUNLAŞIYOR

BDJ önderi Hans Otto'nun ifşaat için ağızım açmadan önceki uzun zaman; bir Federal Alman gizli servisi "Alman Gençlik Birliği"nm içyüzü hakkında zengin bilgi edinmeye hazırdı. Korkan, seçkin, görev-sever memurlar açıkça soruşturma ve gözlem faaliyetleri konusunda teyvik ediliyordu. Köln'deki, Federal Anayasayı Koruma Dairesi; BDJ'nin kurulduğu andan itibaren Hessen Eyaletindeki sosyal demokrat iktidarın Anayasayı Koruma Dairesi ve Wiesbaden Eyalet Cinayet Masası'nın başından sonuna kaygılı pek çok rapor ve izleme notu bulunuyordu. Hessen Eyalet makamları soruşturuyorlar, gözlem yapıyorlar, bıkıp usanmadan kontrol ediyorlardı. Anık BDJ'nin kuruluşundan hemen sonra olağanüstü bilgiler biraraya getiriliyordu.

Wiesbaden Eyaleti Anayasa Koruma Şubesi, gençlik örgütünün oluşumundan sadece beş ay sonra 29 Kasım 1950'de; gençlik birliği— nin önderliğini yürüten kişilerin sayısından, finansman ve haberleşmesine , örgütsel yapısına dek pek çok istihbaratı tescil etmişti. "Dr. Lüth, Paul Egon" adı altında biyografik tarihler, oturduğu yer ve mesleği görölüyordu: "BDJ'nin fikri önderi."

"29. 11. 1950den sonra şimdiye kadarki soruşturma sonuçları" başlıklı "Kısa bir «o/»da Lüth; "Halderie Konuşmalar" adlı bir kitabın yayıncısı olarak da görölüyordu: "Takma adı: Peter Bor. Halderle Endüstrinin Bağlantısı. Endüstri ve ticaret çevrelerinden araç sağlan— masına ilişkin katılım." Gizli soruşturmacının şüphesi artık bu noktada yoğunlaşıyordu; BDJ-arkadaşları Birleşik Devletlerden finanse ediliyordu: "Başlangıç— ta Amerikalı çevreler tarafından finansal yardım mümkün olmadığı düşünölüyordu. Finanse eden (sermayedar) sözümona idealist açıdan komünizme pratik olarak karşı koymak için girişmişti."

600 kalemde oluşan "5. Kola karşı eylem komitesi - Tehlike listesi Numara 2de" de Hessen Eyaleti Anayasa Koruyucularının bilgileri "Muhtemelen BDJ tarafından verilmişti." Merkez postanesi kartlarıyla adresleri yazılmış tehlikeli listesinde soruşturmacılar tarafından ka-muflajlı adresler de öğrenilmişti: "Alıcı posta (sözde) CIC-Acentasvydı."

BDJ tarafından resmen bildirilen üye sayısı, bu ilk verilen raporda şüpheli çekiyordu: “Eski önde gelen subaylardan oluşan önderlik” diye rapor ediyordu Hessen Eyaleti Devlet Koruyucusu, Köln Federal Şubesine: “Gelecekteki yayın organı ‘Alman Gözlemcisi’ olarak planlanacaktır.” -Nazi merkez organı “Völkischer Beobachter”’e isim benzerliği görmezden gelinmiyordu. Aynı şekilde BDJ’nin “Federal Bakanlıkta tüm Almanlar için sıkı temasa geçmek istediği” de dikkati çekiyordu.

Kestirmeden, raportör Federal Anayasayı Koruma Dairesine dostane bir mesaj yöneltti: “BDJ hakkında eksiksiz açıklama için, finans— man sorununun kesin önemi vardır. Buradan hareket eden soruşturma tüm federal bölgeler hakkında araştırma yapmak zorundadır. BDJ’nin Federal yönetimindeki enforme edilen kişisel çevreler izafi olarak kü— çük ve ayrıca ağzı sıkıdır.”

Birkaç gün sonra, 2 Aralık 1950’de Wiesbaden Eyaleti Anayasa Koruma Dairesi, Köln’e bir izleme raporu gönderdi. Raporun gizli olduğu, yüksek hükümet danışmanı Schmidt’in imzasını taşıdığı, 1/50 kayıt numarasının konulduğu görülmüyordu. Finansman sorununda yeni bilgiler de toplanacaktı: “BDJ’nin finansörleri, doğal olarak örgütün federal yönetim üyeleri tarafından gizli tutulacağı gibi, tanınmış en— düstri firmaları sahipleriydi. Güvenilir kaynaklara göre; aşağı-yukarı Bosch, Salamander, Reemtsma ve Sarrod firmalarından 60 finansör—dü bunlar. Bir Amerikan yardımı hipotezi tekrar reddediliyordu.”

Yüksek hükümet danışmanlığının Köln’deki federal şubeye BDJ meselesinde gönderdiği yazıların üzerinden sadece birkaç gün geçmişti. 7 Aralıkta Schmidt, Hessen Eyaleti İçişleri Bakanı olan politik şefine mektubunun bir kopyasını yolladı. Bunda Schmidt, BDJ olayında “kronik bir tehlike” görmediğini belirtiyordu: “Eğitim malzemelerinin, propagandaların içeriği ve tonu, sağ radikal bir çizgiden vazgeçmekle mümkün görülebilir. BDJ bu nedenle kontrol altına alınabilir.” Ve bir kez daha Bonn’a iyi ilişkilerin bir kanıtı sunuldu: “Şimdiye kadarki tüm soruşturmalardan anlaşıldı ki; BDJ Federal Almanya’daki en yüksek makamlarla (özellikle Tüm Almanya Sorunları Bakanlığıyla) bağlantılara ve sempatiye sahip.”

19 Aralıkta Schmidt yeniden, bir kez daha, bakana “kişisel” olarak yazdı ve 17 Aralıkta Frankfurt’ta yapılan BDJ’nin Birinci Federal Konferansı’nın oluşumunu rapor etti: “Federal Cumhuriyet’in tüm böl— gelerinden, modern lüks otobüslerle, aşağı-yukarı 300 delege geldi.” Memurlar açıkça şaşkınlıklarını not ettiler: “Konferansın izlenmesi tüm delegelerin çok sıkı kontrolü yüzünden iyice güçleşmişti. 6 saat süren konferans kapalı kapıların arkasında ve çok disiplinli olarak yapıldı.” Devlet koruyucusunun raporuna göre “Güçlü bir sağa yönelen grup doğurabilmek için, kaliteli insan malzemesi kullanılmıştı.”

Hiçbir basının yazmadığı toplantının en yüksek noktasının, raportörü anti komünist “Barbarlığa Karşı Savaş Gruplarının yöneticisi, aynı zamanda bir teolog olan Prof. Ernst Tillich”di.*

Yüksek Hükümet danışmanı Schmidt gözlem raporunda şunları yazıyordu: “Tillich, bolşevizme karşı tüm direniş gruplarıyla sıkı bir işbirliğinin gerekliliğini raporunda vurguladı. Berlin ‘deki BDJ’ye ve barbarlığa karşı mücadele toplulukları arasında olabilir işbirliğini öneriyordu.”

BDJ’nin toplantıları ve federal yönetimin hakkında benzer raporlar daha sonraki aylarda da Wiesbaden devlet koruyucuları tarafından Köln’e düzenli olarak gönderildi. Her zaman da sıkı kontrol yüzünden içine sızmanın (nüfuz etmenin) çok güç olduğunun önemine dikkat çekildi. Bir kez yüksek hükümet danışmanı Schmidt, gerçek raporların rolüne güvendi ve tedirgin oldu. 11 Aralık 1950’de Schmidt Anayasa Koruma Federal Şubesinde “Bay Reg. Direktör Merz.” notuyla “şüp— heli bir kaynak”um rapor aldı. Bunda “Tüm Alman Sorunları Federal Bakanlığı tarafından önemle tamim edilmiştir.” şeklinde BDJ’nin politik bir afişlemeleri bulunuyordu. “Stalin’in ajanları” başlıklı afişler bir Avrupa birliğinden söz ediyordu. Schmidt, meslektaş Merz’e: “BDJ’nin çıkardığı afişler konusunda, doğrudan ya da dolaylı olarak Tüm Almanya Sorunları Federal Bakanlığının izni olup olmadığını bilmem beni ilgilendiriyor” diye yazıyordu.

6 Ocakta Schmidt bir kez daha “Federal Bakanlıklardaki olası bağlantı adamları hakkında” araştırma istiyordu. Bu arada bunlar hakkında şunları duymuştu: “İlgili bağlantı makamı olarak, federal içişleri bakanlığındaki, bakanlık şefliğinde, gençlik konuları raportörü Dr. Heinrich Lades sorunu getirmişti. Dr. Lades, Münih’teki “Alman Gençlik Arşivi”nin kurucusuydu. Gençliği koruma raportörü, BDJ federal

yönetim üyesi Erhard Peters'le açık ilişki içindeydi. Lades ise federal şansölyelik makamındaki “Bay Salata”yla iyi ilişkiler içindeydi

“Barbarlığa Karşı Savaş Grupları” resmi olarak 1948’de Batı Berlin’de kuruldu. Esas amacı SBZ’de ve daha sonra DDR’deki politik tutukluların kurtarılmasıdır. Ardından bunlara Bau Alman makamlarının da yardımı olduğu bir ‘izleme servisi, sonra da bir “kaçırma servisi” ve bir “merkezi karloteks” kuruldu, “izleme servisi”nin bu ya da şu ‘bölgede’ tutuklu, aşağı-yukarı 30.000 kişilik bir personeli vardı. Amerikan gizli servisi “Counter Intelligence Corps” (CIC) tarafından değerlendiriliyor ve bunlardan bir etki ve ajan ağı kurulması amacıyla yararlanıyordu. Hayırsever çalışmanın yanında hemen haberalma servisi soruşturma çalışmasıyla birlikte eylemsel örgütlenme biçimleri -BDJ şubesi “Teknik Hizmetin tersine- resmen “Barbarlığa karşı savaş gruplarının resmi eylemliliği ön plana geçiyordu. Ellili yılların sonuna kadar, DDR’den “aktif kurtuluş” için daima radikal eylem biçimleri gündeme getirildi ki; köprülerin uçurulması gibi sabotaj eylemlerinden sanayi casusluğuna kadar. Başlangıçta “Barbarlığa karşı savaş grupları” Amerikan makamları tarafından olduğu kadar Almanlar tarafından da finanse edildi. Sonunda ilkin 1959’da soğuk savaşın çoğu acemice öne atılan cephe organizasyonu, rüşvetçilik yüzünden aparat olarak bizzat CIA için hiç de taşınmaz hale geldi.

ve “Bay Küpp” (Tüm Alman Sorunları Bakanlığı’na yardım ediyordu.

16 Martta Wiesbaden’den tekrar bir yazı geldi: Bunda BDJ’nin “eyalet gençlik yönetim? hakkındaki faal soruşturmacı Bodo Reinhardt açıklıyordu: “R. sağlamdır. HJ- sürgün önderi ve eyalet yönetimi aracılığıyla esas olarak suç işlemiştir.”

4 Nisanda Köln’de özellikle “iç bölge eylemi” hakkında ilk rapor ortaya çıktı. Rapor “X Gününde (eyalet topraklarına saldırı)BDJ’nin hazırlanmasını” içeriyordu. “X olayında” BDJ’nin yeraltı faaliyetine geçmesinin zorunluluğu, eyalet yönetimine haber veriliyordu. Batı ittifakı savaş önderliği, ötekilerin yanında “Amerikan telsiz telgrafları—nın eklenmesi”yle yardıma koşuyordu.

Haber servislerinin şaşırtması gittikçe yoğunlaşıyor, karmaşıklık da büyüyordu. “BDJ’nin federal önderlikteki ilgili kişiliklerinin Doğu’yla işbirliği “fikri eyalet dairesine” zaman aralığı getirdi: Bu, daire için özellikle telaşlandırıcı sanı, Doğu’yla kontağı olan iki BDJ eylemcisini hoşnut ediyordu. Bu iki eylemcinin ana babası “bölge”de yaşıyordu, ama daha sonra oğullarının faaliyetleri yüzünden Batı’ya sürülmüşlerdi.

BDJ önderine karşı bir ihbarda bulunması yüzünden soruşturmalarda, yetkililer öteki enformasyonları, özellikle BDJ önderleri Paul Lüth, Heine Schlipplack, Erhard Peters ve Gerhard Bischoff hakkında kişisel bilgiler edindi. İhbarlar -suistimal şüphesi yüzünden- zanlılar için hiçbir takibatla bulunulamıyordu, Lüth’e karşı evlenme vadederek dolandırıcılık yapması yüzünden bir ihbar geçici olarak işleme konulmuştu. Birkaç ev aramasıyla devlet koruması için yararlı malzeme gü-nüşüne çıkarıldı. “Suçlamalar da böylelikle kanıtlanabildi, ki bir ya—şam biçiminin yönetim kurulu üyesini manevraya sürükledi, başvurusundan hiç söz etmeden”. BDJ saflarından gelen tebligaların dinlenmesinden Hessen Anayasa Koruma Dairesinden 9 Nisan 1951 tarihli bir rapor tekrarlandı. Bu raporda şöyle deniliyordu: “Şimdiye kadar yeni PKV’ler satın alındı ve üç konut inşa edildi.” Frankfurt Cinayet Polisi ayrıca Bad Hamburg ve Wiesbaden’deki özel garnizonları yoğun şekilde ziyaret etmeye çalıştı. “Kasa revizyonuna şimdiye dek hiç rastlanmadı. Kasa Schlippleck, Peters ve Lüth’ün elinde bulunuyor (...) Nakit para ödemeleri Lüth aracılığıyla yapılmak zorundaydı.”

Yetkili memurlar ilk kez, üyelere yapılan ödemelere ilişkin açıklama yaptılar. Resmi görevlilerin dışında BDJ önderlerine eyaletten 17 bin kilometre uzağa gidiş ödemeleri yapılıyordu. Görgü tanıklarının ifadesine göre; “685 üyeden aşağı yukarı 32si esas olarak faaldi.”

Birinci başkanlardan Heinz Schlipplack’ın verdiği personel sayısı, sorgulaması sırasında sürdürülen takibatta bulunmuştu: “1929’da Reichswehr (İstihbarat Bölümüne) gönüllü olarak katıldı.

Savaşın so-

nunda istihbarat Bölümünün üsteğmeni oldu. 31.1949’da Hers-felddeki Rus askeri tutsaklığından kurtuldu. 1950ye kadar Ren West-falyada hayat sigortası temsilciliği yaptı. Temmuz 1950de BDJde esas faal elamanlardan biri oldu.”

Paul Egon L uth' n devlet korumacıları arasında Peter Bor takma adını kullanması da ilginçti. Genç yazar Federal Alman Gençliği içinde özellikle  ne çıkan bir figür haline gelmişti.

”DÜŞÜNSEL FÜHRER”

Spiegel, 6 Ağustos 1986 Çarşamba günü bir kalp krizinden ölen eski “Gençlik Önderi”nc tanrıdan rahmet diliyordu. Paul Lüth, hakkındaki magazin haberin 30 satır uzunluğundaki anma yazısı, “Ya-zar”ın savaş sonrası eylemleri hakkında da ayrıntılı bilgiler sunuyordu. Anma yazısını gerçi Spiegel’de, biyografik notların 1951’deki 3 ncü baskısından aldığı anlaşılıyordu. Sadece sonraki başarılarıyla desteklenerek şöyle tamamlanıyordu yazı: “Yirmi yıl boyunca öğleden önceleri Kuzey Ren Rengshausen de köy doktorluğu yaptı; öğleden sonraları da nefis kaleme alınmış diziler, öfkeli polemikler ve her yıl en azından bir kitap yazdı. Kitaplar genellikle günlük yaşam, işdün-yası, tıp tarihi, eczacılık, genetik, jeriatri, Alman şairleri ya da Japon lirik şiiri üzerineydi. Ama daima tekrar tekrar hekimlik sanatındaki hokkabazlıklar üzerine olurdu. Tüm kitaplarının baskı sayısı bir mil— yonun üzerindeydi.”

Spiegel’de saygılı kişisel kronolojik bilgi aktarımı sürüyordu: “Federal Alman sağlık kurumları hakkında zengin bilgisi, bazı kereler öfkeli tahlilleri (...) kızgın cücelerin kinlerini kabartıyordu, fakat sosyal tıpla ilgili iki fahri profesörün ve nihayet kamuoyunun etkisinin Lüthün savaş sonrasında yazar ve gençlik önderi olarak doktorluğa dayalı katkısı ile unutulmayan bir hizmet sunmuştur.”

Kitap yazan dostları, Paul Lüth’ü ilk geliştirenler olmuştu. 192/51/ V-RI tarihli 9 Nisan 1951’de hazırlanan Wiesbaden Eyalet Anayasa Koruma Dairesinin bir raporunda yeni yayınlanan kitapları sayılıyor— du. Konularına göre kitapların dökümü şöyleydi:

“İlkbahar, Kılıçlar, Kadınlar” (1942), “Japon Felsefesi” (1944), “Yazarlığın Tarihi” (1946), “İpek Gibi Ay” (1947), “Başlangıç” (1947), “Düşünce ve Şiir” (1947 ya da 48), “Alfred Döblin’e Armağan” (1948), “A/editasyonlar” (1948), “Halderle Konuşma” (1950)

Spiegel’in yazısında “şahsın” gazetecilik deneyimlerinden de söz ediliyordu: “1949’da Frankfurter Allgemeine Zeitung’un dizi yazılar redaksiyonunda gönüllü stajyer olarak çalıştı.”

Bundan, ayrıca Devlet Koruma Protokolünün soruşturması, Paul Lüth’ün palavracı olarak rol oynadığı bazı saçmalıklardan ortaya çıkardı.

20 Haziran 1921'de Potsdam'ın Perleberg'inde dünyaya gelen Lüth, Mayıs 1952'den itibaren ilk BDJ Gençlik önderliğinin fonksiyonunu yerine getirmeye başladı, önce yaşamını tümüyle düzene soktu: Ortaokulu ve liseyi doğduğu köyde okudu, 1940 ilkbaharında okulu bitirdi. Bundan sonra hemen, artık savaştan Hitler'in Wehrmacht'ında askerlik hizmetine başladı. Bir mide rahatsızlığı yüzünden 1942'de askeri hastaneye yatmak zorunda kaldı. Bu sırada daha sonra evlenecek olduğu kadını tanıdı. Paul Lüth, 8 Mayıs 1943'de kadından evlenme için 'evet' sözünü aldı. Lüth'ün ordudaki son hizmet grafiği, sıhhiye astsubaylığı oldu. Rostock Üniversitesinde üç sömestir tıp okudu. Savaşın sonunda artık Wehrmacht'ta değildi, çünkü mide rahatsızlığı yüzünden 1944'de ordudan çıkarılmıştı.

Hessen Anayasa Koruyucuları araştırma raporlarında Lüth'ün tıbbi kariyeri hakkında karışık (mide bulandırıcı) şeyler yazdılar: "Perleberg askeri hastanesinde Lüth, 1944den itibaren sıhhiye hizmetinden ayrılana kadar çalışmak istedi ve orada Poznandaki hükümet yetkilileri tarafından tehlikeli biri olduğu kabul ve tasdik edildi. Lüth, Nazi Doktorlar birliğinin o zamanki başkanı Dr. Wilke'yle tanıştı. Lüth, Rusya üzerine yürüyüş sırasında ilaç yüklü kamyonlarla Elbe üzerinde gidip gelirdi."

ikinci Dünya Savaşından sonra Lüth'ün kişisel yeniden başlangıcı, tıp öğreniminin karşısında daha sonraları olabildiğince isteksiz davrandığı açıklandı: "L. 1945 yazında Waldorf ta oldukça tantanalı Dr. Lühl'e dönüştü. Ordaki kaymakamlık makamında sözleşmeli doktor olarak bir göreve alındı ve bu görevde de kaldı. Poznandaki yaşamı boyunca tıp doktoru unvanını taşıdı. 1. 12. 1945den 31. 8. 1946'ya kadar kaçak doktor olarak faaliyet gösterdi. Doktorluk bilgisinden duyulan şüphe üzerine görevine son verildi."

Lüth, sadece akademik hayatında biraz gevşeklik kazanmakla kalmadı, mesleki düzey olarak da genellikle, doğum tarihinde iki yıllık geriye gidişle beklemeye geçti.

Lüth'ün politik gelişimi savaştan sonra özel bir seyir izledi. Önceleri "spiritus rector" (Araştırma Raporuna göre) olarak "Federal Alman Gençliği" vâ en azından hiç zahmetsiz inşa etti. 1952 Mayısına dek birliğin resmi önderliğini yaptı. Politik muhalifliğini de tescil ederek... 1946 yılı başlarında Waldorf ta KPD'ye (Alman Komünist Partisi), bir fıraksiyonu olmaksızın girdi. İçişleri bakanının raporunda bu angajman hakkında şunlar yazılıdır "O, formasyon kurslarını yönetti ve bu partinin üyelerine Marksist Leninist konferanslar verdi. KDP tarafından resmen çıkarılmadan, parti üyeliğinden Waldorf tan ayrılırken otomatik olarak kendisi çekildi."

Mesleki ve politik yönelimi de en azından bir problem oluşturuyordu. Paul Lüth, şahsi gücünü her keresinde yanlış kullanmıyordu,

eğer gözünün önünde bir hedef belirmişse... Alman Gençlik Birliğinin "propaganda şefliğinden, sadece resmen altı ay görevde kaldığı "Teknik Hizmet" gizli birliği keşfedilene dek. Daha sonraları bazı silah arkadaştan liderlik stiline oldukça sert ve otoriter olduğunu rapor edeceklerdi. Lüth'e karşı yürütülen daha sonraki hazırlık soruşturmasında Frankfurt savcısı tarafından gösterilen tanıkların anlattıklarına göre; "BDJ örgütü, dışarıdan bakıldığında demokratik bir düzen içinde olduğu görülen, ancak önemli sorunlarda birlik önderliği tarafından, özellikle birlik önderliği üzerinde büyük etkisi olan Paul Lüth tarafından emirler veriliyordu. Çünkü parasal sorumluluk ondaydı. Onun arzusu mali araçları elinden çıkarmamaktı."

BDJ'ye transferlerin yaşandığı 5 Ocak 1953'de Emst Heider adındaki bir BDJ "yoldaşı" Baden - Württemberg BDJ- eyalet birliğinin başkanlığına bir mektup yazarak Lüth'ün birliğin paralarıyla sıvıştığını açıkladı. Skandal örgütün namuslu ve sadık angajmanı Heider liderleriyle şöyle hırsaplaşıyordu: "Her keresinde sizlerden biri, bir Paul Lüthün ahlaki yaşam biçimini uyguladınız. Biz ayda iki kişi bir araya gelemezken, her gece Frankfurt'un pahalı gece lokallerinde ya da kumarhanelerinde niye ayyaş geziyordunuz?" Düşünsel önder (führer) örgütlenme ve propaganda niteliklerinin ne değer taşıdığı konusunda hiçbir fikir ileri süremiyordu. "Lüth için her işin başı paraydı" diye yazıyordu BDJ üyesi Heider: "Tüm incelikleriyle, yüksek konforlu bir konut; doğal olarak bir adam için mutlaka gerekli, 'ölçüleri belli' hali vakti yerinde evlerden bir kadın arkadaş (...) Ülke içinde pahalı iş ve tatil gezileri ve hem de uçakla." Lüth, o zamanlar böylesi durumlarda, daima Mercedes 170 S marka zarif bir otomobil kullanırdı. Görgü tanıklarından biri Lüth'ün karakterine ilişkin, özellikle güçlü bir ışık yaktı. Crististel ve Wilhelm Kohl çifti, Aralık 1952'de savcılık önüne çıkarıldılar. Onlar, özellikle Demokratik Almanya Cum-

huriyeti'nde büyük riskler alan BDJ'nin resmi araçlarının dışında, kadın ve erkek taraftarlarının ilişkilerindeki insafsızlıktan söz ettiler.

“Demokratik Kültür Birliği” bölge sekreteri olan Wilhelm Kohl, Demokratik Almanya Cumhuriyeti'nden kaçmak zorunda kalmıştı. “Çünkü, BDJ'nin Haziran 1951'deki enformasyon raporunda bölgenin Demokratik Kültür Birliği çalışması hakkında gizli bir rapor ortaya çıkmıştı.” Rejime karşı faaliyet gösteren öteki anti komünist savaşıyla-ın yaptığı gibi Kohl, böylesi yayınlarla aşınıya kaçmıştı. Kaçışı sırasında kendisini bekleyen bir çocuğuyla karısını bile geride bırakmıştı. Lüth'ün okul arkadaşı ve Teknik Hizmet önderlerinden Erhard Peters;

“Onu, bölgesinde eski mesleği olan askerliğe çağırırdı. Onu telsizci yapmak, telsiz telgraf eğitimi vermek istiyordu.” O, daha sonraları da

“önderlik nitelikleri”ni göstermek için arkadaşlarını aradı. Wilhelm

Kohl, kaçışından sonra aynı zamanda Berlin BDJ sekreterliğinde Lüth'ün asıl temsilcisi olarak “direniş çetelerinin üyelerini” çekip çevirmek için görev üstlendi. “BDJ üyelerine karşı bu dönemde, doğu bölgesindeki direniş çevrelerini kapsayan bir tutuklama dalgası başlatıldı. Bazı kaçak üyelerle müzakereden sonra, bölgedeki direniş çevrelerinin çalışmasını örgütsüz, güvenliksiz ve taktik ön hazırlıklarla yap—maları kararına varıldı. Dikkatsiz şekilde yararsız bir işe girdi ve onun için tehlikeli bir çalışma başlamış oldu.”

Paul Lüth, “bölge”deki ajanları için haberalma çalışmasındaki bu acemice çabanın hayati bir tehlike anlamına geldiğini bilmek zorundaydı. Wilhelm Kohl'ün sorgusunda; profesyonel olmayan cehaletin serzenişi hakkında bir kanıl bile bulundu ve Lüth Alman Alman bil—diklerini çifte bir oyun haline getirmeyi hesaplamıştı.

Kohl tarafından aynı zamanda direniş bölgesi üyelerinin sayısının dökümü istendi. İlk direnişlerden sonra Lüth, bu titiz listeyi yaptı. Az sonra, 1951 Temmuzunun sonunda Demokratik Alman Cumhuriyeti'ndeki bu direniş çevresinin aşağı yukarı 40 üyesi tutuklandı ve çoğunluğu ağır cezalara mahkum edildi. Kohl, protokolü şöyle anlatıyordu: “Ağustos başında Lüth, bu tutuklamalar yüzünden Berlin e geldi, listeye göre yapılan soruşturmada Frankfurt'tan yanında getirdiğini anlatarak açıkladı -bu bozukluk sonraları hiçbir zaman bulunamayacaktı.” Küçük bir avuntu olarak BDJ önderliği tutuklu taraftarları için, Berlin'den bir kereye mahsus 800 mark göndermişti. Kohl savcıya bunun sadece 270 markının harcandığından söz etmişti. “Geri kalanı kaybolmuştu.”

Kohl ve Klaus Rost adında bir diğer BDJ'li Lüth tarafından BDJ'den aülma işinde birlikte çalışmaya sokulmuştu. Çünkü direnişçilerin listesinin yayınlanmasıyla ilgili notlardan birinde Lüth olayın sorumluluğunu almak istiyordu, ki içlerinde “biraz süzgeçten geçirilecek” kişi bulunuyordu. Lüth'ün okul arkadaşı Peters, Wilhelm Kohl'ün çok esaslı bir nedenden ötürü yaka-paça kapı dışarı edildiğini açıkladı. Yargısal tanıklığın tutarlılığından duyduğu korkuyla Kohl, Peters'le konuşmalarını reddetti. Peters; “BDJnin yanında bir örgüt kurmuştu. Esas olarak subayların emri altında bulunuyordu. Tek yürürlüğü sadece düzen, disiplin kurabilmektir, bu örgütün varlığı tehlikeye düşerse (...) Peters, bu ilişkide en azından vatan hainlerine karşı başka araçla—rın da kullanılmasının mümkün olduğunu söylüyordu. Ben hemen hemen söyleyebilirim ki; bu ilişkide “davadan döneni vurmaları” sözcükleri de kullanılıyordu.

Kohl'ün karısı Christel bu olay üzerine çok açık bilgiler verdi. Aynı zamanda direniş çevresiyle ilişkileri olan bir tanıdığı tarafından Temmuzda ziyaret edilmişti. Bu kişi daha sonra Brandenburg hapisanesinde 25 yıl zorunlu çalışma cezasına mahkum edilmişti. Christel,

Kohl'e Demokratik Alman Cumhuriyeti'ndeki kadın direnişçilere Berlin'deki kocasından selam getirmişti ve kendisine demişti ki: “Lüthle bir anlaşmazlık yüzünden BDJden çıkarıldım.” Savcıya somut olarak şunları söylemişti: “Kocam 'katledin'emriyle tehdit ediliyor.” Aynı şekilde Klaus Rost da 'katliam'dan söz ediyordu: “BDJ önderinin bana yaptığı bilinen haksızlıklar yüzünden böylesi bir muameleye maruz kaldım.”

Bunların sadece bir gözdağı olup olmadığı ya da ciddiyetinin olduğu o kadar önemli değil. Paul Lüth, her keresinde bu tür olaylardan sonra bir ay hazırlanıyor, olabildiğince anlaşmazlık çıkarıyordu. “Paule ait”

yazılı bir evrak çantasında soruşturmacılar, 3.9.1952 tarihli bir not buldu: “Burada 7.65 mm kalibrelik 946330 numaralı 50 fişekli mavzer silahının teslim alınmasıyla meşgul oluyorum.” Gerekli silahlar Aschaffcnberg yöresi kaymakamlığına ulaştırıldı. 20 Eylül’deki dilekçesinde “sayısız yayınlara” dayandırmıştı, “Stalinistlerin çıkarları—nın esas merkezine ne yazık ki” düşmüştü. Aynı zamanda, uygun bir referansla hareket ediyordu: “Devlet sekreteri Bay Dr. Lenz bana yeniden kısa bir yazı yazdı, bunu ben her zaman severek taşıdım. Alman Gençlik Birliğinin çalışmasında Federal Hükümetin anlamında ifade—sini bulacağına güveniyorum.”

Paul Lüth’ün pek çok yazısı, karakteristik değerde bir yazıydı. Silahların çıkarları hakkında çok açıklayıcı oluyordu. Öteki kitaplarının tersine bu yazıları sadece çok sınırlı bir okuyucu çevresini düşündürüyordu. “YURTTAŞ VE PARTİZAN” -SİKİ GİZLİLİK

Küçük, elde taşınacak kadar, 75 sayfa hacminde, ceket cebine sokulabilecek “X olayı”nırd doğru davranış va’zeden küçük bir incil denilebilir. Paul Egon Lüth’ün muhtırası bir tür “Kent Gerillasının El Kitabı” benzeri bir şeydi. Tersine çevrilerek politik işaretler de denilebilir.

“Yurttaş ve Partizan”ın çeşitli dillerde ikinci başlığı da bulunuyordu: “Direnisin Dünü, Bugünü ve Yarını Üzerine”. İçindekiler, mevcut dünün ideolojik hazinesinden kaynaklanıyor. 1951’de yayınlanan cep kitabı Teknik Hizmet’in yoldaşları için politik rehber ve stratejik doğru çizgi olarak geçerliydi. Teknik Hizmet savaşçıların, beklenen ye—raltı savaşının büyük gününde ideolojik inşa ve içeriksel hazırlıkları sadece birkaç sayfalık kağıtla vurgulanıyordu: Lüth’ün stratejik makalesi (incelemesi) ve Lüth’ün dilini ve üslubunu açıkça belli eden pırıltısı “sıkı gizlilik muhtırası” yii. “Direniş Faaliyetlerinin El Kitabı” olarak planlanmıştı. Fakat sonradan numaralandırılmış baskılarının mürekkebiyle sadece Teknik Hizmet kadroları için yazıldığı anlaşılıyordu.

BDJ’nin tüm öteki yazılan piyade askerleri için, Alman kitleler için, vatansever gençlik için yazılmıştı: “Enformasyon hizmeti”, broşürler, bildiriler.

“1939dan beri dünya, totalitarizme karşı kesintisiz bir savunma savaşı içindedir.” diye başlıyordu BDJ ideologu Paul Egon Lüth, ilk bilimsel incelemesine: “Elinizdeki kısa yazı, tarihsel ya da diyalektik eksiksizlik kaygısı gülmeden yolgöstericilerin bazı bakış açılarını açıklamayı denemek istemektedir.” Genç yazar bundan sonra çok çabuk soruna yaklaşıyor; politik muhalifi (siyasi hasmı) muhtırasında kısa ve kestirmeden tanımlıyor: “Sadece güç (iktidar) barışı getirebilir, 1939dan beri kesintisiz zenginliğini artırmaktadır. Sürekli yeni ilhaklarla: Sovyetler Birliği”. Burada tüm yurtsever Alman yoldaşlara büyük görevler düşmektedir: “Faaliyet burada savaş önderliğinin yeni tarzıyla ilgilidir. Tam da askeri hazırlık, yürüyüş ve planlama gibi. Eğer biz bu programı yürütmek ve uygulamak istiyorsak, savaşın dolaylı tehdidi altında olduğumuzu söylemeliyiz ve söylemek zorundayız. Fakat Batıdaki hayatın gerçekliğine bir bakış Bau Almanya’da, Fransa’da, İngiltere’de ya da İtalya’da olsun olmasın, İsveç’te ya da Amerika’da olsun ya da olmasın bunu çok açık şekilde görürüz! Dünya bolşevizminin besinci kolu faaliyette. Bundan dolayı savaş, dünya bolşevizminin tehdididir. Tüm politik planlar ve gayretler bu inatçı gerçeğin dersini gözönüne almak olmalıdır.” (Orji-nalde altı çizilmiş).

“Cepheziz savaş”ia, “düşmanın cephesi bölgemize derinliğine uzanıyor! Muhalifler sadece ceplerindeki parti kitabıyla komünistler de—ğildir, aynı zamanda yurttaşımız “kripto-komünistlerdir” de. Bunlar -çoğu kezfarkedilmezler- Sovyetlerin parti yandaşıdır.” Ve her gün BDJ’nin şef ideologları Doğudan düşman saldırısı bekler: “öyleyse X olayı her zaman tehdit etmektedir. Bu düşman tablosunun mantığı: “Bu olayda sadece, her zaman için hazırlıklı bulunulur.”

“Vahşi keskinliği içindeki ilişkiler” diye yazıyor, “Yurttaş ve Partizan” arasındaki farkı vurgularken: “Yurttaş mülkiyetine bağımlıdır, yurttaşlığı mülkiyetinin elinden alınışıyla son bulur. Partizan hükme—dendir: O, çöküşü, yıkılışı üstünlüğe çevirir: Bizim ne yaptığımız sadece bunların tümüdür- Partizanlar kurtuluşun kayıdır. (...) Partizan yasadışıdır. O, bu nedenle mutlaka savaşçıdır. Onların güvenlikleri sadece kendileriyle bağımlıdır. Doğru ilişkiler, kapalılık, dayanıklılık. Partizanın hiçbir yardımcısı yoktur, O, doğrudan tanrıya bağımlıdır!”

“Xolayı”nıça, bu yeni tanımlamalarıyla “özgür dünyanın yurtseverleri” “ülkelerin üzerini bir ağ gibi kaplayan gizli topluluk” oluştururlar. Verimsiz cntcllektücl tartışmalardan başka bir şey olmayan hiçbir masabaşı toplantısına katılmazlar. Fakat köşesinde duran dağ ayakka—bısına bakarlar ve bilirler ki; X

olaymda yola düşeceklerdir ve ilk sa— vaşan kalabalığa katılacaklardır.”

Pasif direniş zamanında da, “erkek ve kızkardeşlerin demirden perdelerini” açmalarına yârdım ederler. O zaman aktif ve açık direniş anı gelir. Sonunda eski yoldaşların saati çalar: “Çaprazlanmış ve gerilmiş-se o zaman açık direniş başlayacak demektir: Partizan sahneye çı— kar...”

“YÜKLÜ BİR DAVA”

1949 sonbaharında Pual Egon Lüth, Frankfurt Allgemeine Zei-tung’un dizi yazılar redaksiyonunda gönüllü stajyerken “yükü bir davadan söz etli: “Son savaştan çıkıp gelen genç insanlar (ilk planda subaylar) halkın sağlıklı esas cevheri olarak örgütlendiler”. Eski subayların “reorganizasyonu” bir “savunma hizmeti” inşasının temel aşamasındaki amaca hizmet ediyordu. Bu insanlar “Bir Rus işgali ya da bir içpolitika krizi durumunda kadro oluşturmak için yedekte tutulacaklardı. Kısa zaman içinde seçkinler olarak artık yeniden duruma egemen olacaklardı.”

Bu karara Hessen İçişleri Bakanının raporunda BDJ kuruluş aşamasının hazırlıklarında yer verilmişti. Bir partizan örgütlenmesi fikri de başlangıçta böylece gündeme geldi. Hatta finanse edilmesi, bu noktada gündeme getirildi: “O -Lüth- katılanlardan düzenli olarak aidat alıyordu, böylece kasa da eline geçmişti.”

Aşın sağcı araştırmacı Dudek ve Jaschke; biri açık, resmi; diğeri arka planda gizli bir birlik olan ikili oynayan gençlik örgülünü ortaya çıkardılar. Bunlar bilinçli bir çifte strateji uyguluyorlardı: “Birlik bölümü (BDJ’nin kendisi) ideolojik hareketlilik, yurttaşların birlik yandaşı olmalarının propagandasını yapmak fraksiyonunu yerine getirecekti; diğeri de BDJ den kaynaklanan gönüllü partizanların örgütlerinden biri olan Teknik Hizmet “Xolayı” bir hazırlığın militarist strateji için ideoloji oluşturacaktı.”

Her iki birliğin örgütlenme yapısı birbirine çok benziyordu. 23 Haziran 1950’de “uzun süredir tanınanların arasından bazıları ve özgürlüğüne kavuşan kimselerin bir bölümü” Frankfurt’ta Feldberg Strasse 13’de Alman Gençlik Birliği’ni kurduklarında, sonradan Teknik Hizmet’e verilecek olan bir birlik binası yaptılar. İlk saatlerin dört yönetim kurulu üyesi; Schlipplack, Peters, Bischoff ve Waldow tarafından bir ideal şemaya göre “gençlik birliği” planladılar. Tüm ülkeye yayılacak olan bir birlik şöyle oluşacaktı:

Ana	Bölmeler
Bölmeler	Politika
1.Politika	Bağlantılar
Alt	

c) Kültür faaliyeti

d) Propaganda

e) Basın

f) Muhalefet

II. Örgüt a) İnşa ve fonksiyon

Kartotek

Personel kontrolü

Rapor düzenleme ve istatistik

Kurs ve kamp

Toplantılar ve konferanslar

III. Yönetim a) Kasa, bütçe

Örgütün ihtiyaçları ve özel mülkünün idaresi

Sevkiyat (posta vs.)

IV. Gençlik Sorunları a) Öteki gençlik birlikleri

Gençliğin sağlığı ve hukuku

Okul ve eğilim sorunları

Yüksek okul eğitimleri

V. Sosyal faaliyetler a) Sovyet işgal bölgeleri için yardım

Yoldaşlıklar yardımı

Gençliğin refahı

“özel görevlerle (If-Muhafifler)” Frankfurt’lu Lothar Cziharz yükümlendirildi. “BDJ’nin esin kaynağı” Paul Egon Lüth, başlarda örgütün yöneliminden alındı ve özel politik önderlikle sınırlandırıldı. Lüth’ün pozisyonu hakkındaki araştırma raporu şöyle diyordu: “Kuruluş toplantısında o, arkadaşı Reemtsma’dan mali yardım istediğini, nereden satın aldığını bilmediği \kg. Morphium aldığını belirtti.” (O, tütün kralı Philipp F. Reemtsma’yı kastediyordu).

Birleşmiş kitle örgütleri başlangıçta üyelerinin ayrıcalıklarını şöyle kurala bağlamışlardı: “BDJdeki üyelik, altı aylık bir hazırlık döneminden sonra başlar; önşart anti-totaliter tutumda olmaktır. Tüm üyeler sürekli kontrol altında bulundurulacaktır. Yeni esas çalışma arkadaşlarına başlangıçta “gizli personel soruları” yöneltilecektir. (...)

Birliğin finansmanının sergilendiği bakanlık raporu ilginçti. Mah— keme kütüğündeki kayıtlarda, birlik önderliğinin bağışlardan kaynaklanan 1.7 milyon markı birliğin ihtiyaçlarına harcadıkları görüldü. “BDJ’nin finansmanı, BDJ eyalet önderliğinin 18 Aralık 1950’de Frankfurt’da gizli bir görüşmeden, nasıl duyulduysa, ilk planda ve Amerikan gizli servisleriyle sıkı işbirliği içinde önemli bir çevreden başarıyla sağlanıyordu.” Lüth’le Peters arasındaki konuşmalardan “aracı Dr. Walter (takma addi)”d&n yola çıkan bir araştırma “Dr. Walter’in üzerinde bir Amerikalının (Mr. Selby) bulunduğunu” ortaya çıkardı. Gizli görevli Mr. Selby “büyük dost” büyük Siegfried’ ya da sadece “Siegfried” olarak adlandırılıyordu. Muhasebeye atananlardan biri olan Lüth ve Peters ‘kasa avcısı’olarak da biliniyorlardı. Özellikle aracının “BDJnin finansmanını” Amerikan sermayesiyle çalışan ve Amerikan ordu makamlarının üzerinde özellikle etkili olan firmalardan başarıyla sağlanması ilginçti. Finansörlerin içinde Coca Cola A.Ş., hatta tanınmış Amerikan firmaları Bosch, Salamander ve Rcemt-sma bulunuyordu. Tüm Almanya sorunları ve Federal İçişleri Bakanlığı için federal bakanlığın bütçesinden taşıma aracı olarak da yararlanılıyordu. “Her keresinde” diye vurguluyordu araştırma raporu: “BDJ tarafından ve federal önderliğin üyeleri tarafından da üye sayısına ilişkin hiçbir bilgi vermiyorlardı. Böylece güçlü ya da çok zengin fi-nans kaynakları öğrenilemiyordu.” Ağustos 1952’deki bir genelgeden (“sadece personele! Çok gizlidir!”) rapor şunu ele alıyordu: “Aşağı yukarı 1952den beri BDJ açıklığa zorlanıyor, hazır para tulumluca harcıyor; birliğin artan ölçüde Alman para kaynaklarına yöneldiğinin işaretleri de daha çok artıyor.”

Örgütün gizli konturları hızla gelişmeye başlamıştı. Örgüt inşasının ikinci aşamasında örnekler şöyleydi: “önemli kaynaklar, sadece posta değil, aynı zamanda kurye yollarını gerektiriyordu. Ağır malûl—lerden ya da kız çocuklarından kurye olarak yararlanılabilir. Sağlıklı erkekler, Bolşevizme karşı aktif mücadele için hazırlanmak zorundadırlar. Kuryeler için olağanüstü gizlilik esastır, özellikle Rusların iş—gal bölgelerinde her türlü kötülüğün başlarına gelebileceğini hesaplamalıdır.”

BDJ önderinin bu her zamanki sloganıydı: “Herkes BDJnin yeraltı ve sabotaj hareketlerine, her an girecekmiş gibi hazır olmalıdır. BDJ örgülü sadece bu konularla dolaylı olarak ne yapabileceğini bilen in—sanlar tanınır,”

Özel bir savunma savaşı için inşanın ilk işaretleri Ekim 1950’de Bremer eyaleti anayasa koruma dairesince alındı. Mensupları bulunup çıkartıldı: “Bremendeki Alman Partisinin yönetim kurulu üyesi Heinz Hoffmannin BDJ üzerinde büyük etkisi bulunuyordu. Çeşitli Bremer örgütlerindeki Komünist Partisi üyelerinin listelerini elinde bulundu—ruyordu.” Bir “Alman Partisi Arşivi” BDJ eyalet önderliğinin binasında ele geçmişti. Personel ve arama kartları BDJ önderlerinden Hoffmann ve Eugen Schade’nin elinin altında duruyordu.

Bu “Arşiv”in kuruluşu için gizli servislerin ilkelerinden ve perso — nel çalışma biçimlerinden yararlanıldı. Birlikte çalışmalar için önderliğin temel ilkelerinden “need to know” geçerliydi, yani işi zorunlu ola—rak neyi bilmeyi gerektiriyorsa, sadece onu bilmek. BDJ’nin belgeleri “sadece kendi sorunlarının alanını bilirler, ancak davanın özel hedefini” gözetmezler. Ayrıca Hessenli araçlara “eski tanınmış Gestapo sefi Herrlein anonim çalışmasını (ağırlık noktası: Sol partiler) anlatmıştı.’Alman Partisi’nin BDJ’nin dostlarıyla nasıl bir “baraj hareketi”oluşturduğunun araştırılması, Alman Gençlik Birliği önderliği için de yeni bir şey değildi. Ocak 1951’de Erhard Peters bir Bre-merli BDJ liderine “gizli, ağır bir görev

altında bulunduğunu” açıklamıştı: “Federal Almanya’nın Ruslar tarafından muhtemel bir işgaline karşı partizan savaşının hazırlanmasına üç yıldan beri katılıyoruz. BDJ bu konuda yararlanılacak insanlarla sürekli bağlantı halindedir. Paramiliter ve ajitatör olarak eğitilip ülke dışına göndermenin yolları aranmaktadır.”

Mart 1951’de ilk kez, bir “Teknik Hizmet”in kurulduğu deklare edildi: “tç huzursuzlukların yatıştırılmasındaki önlemler hakkında bir yazı BDJ önderliğinde kurs için hazırlanıyordu.”

LİDERLER TAKIMI

Karlsruhe'de bir BDJ üyesi Ernst Heider'in şikayet mektubu; BDJ ve Teknik Hizmet'in hemen hemen tüm önde gelen fonksiyonlarından büyük bir problem yarattı. Köklerinden kopan savaş sonrası gençliğin iç çelişkilerinin giderilmesi için, kişisel uyum merkezi ana noktayı oluşturuyordu: "Okul, Hitler Gençliği, askeri birliklerde ağır görevler, 17 yaşın delikanlılığıyla savaşa gönüllü olarak katıldığım; devlet aygıtının sessiz bir uydusu olmuştum -düşünmeye çok az zaman kalıyordu- başarılı bir adam olduğuna inandığım Führerin benzer olanaklarından yararlanmak uğruna pek çok hata isledim. İlk tümüyle herşey koptu. (...) gözlerim açıldı: Biz dehşetli bir şekilde kötüye kullanılıyorduk.' Bu yüzden (...) gücümün ve deneyimlerimin farkına vardım, bundan sonra Alman Gençliğinin tekrar bir diktatörün oyuncağı olmasının önüne geçmek istedim. BDJ bana aynı platformu kullanıyor gibi geliyor." Sosyologlar bu fenomeni "relatif deprivasyon" olarak adlandırıyorlar: Faşist egemenliğin bilşinden sonra, birdenbire Nazi sistemindeki gençlik, tüm sosyal koşul ve ideallerin yükünden kurtulmak için sağlam bir tulum ve açık bir çizgi benimsedi. Tüm politik ve toplumsal normlar parçalandı, yetişmenin, eğitimin eski mercileri yok oldu.

Aşın sağcı araştırmacılar Peter Dudek ve Hans -Gerd Jaschke "Federal Almanya'da Asın Sağın Oluşumu ve Gelişim? (Opladen, 1984) kitaplarında; BDJ'nin önder kadrolarındaki bir fonksiyon üstlenmenin yanında, bir gençlik birliği için 30 yıldan daha fazla bulunmalarının hiç de tipik olmadığını, bunun güçlü sosyal ve ideolojik kökenlerinin bulunduğunu saptadılar "Toplumsal statüde, Üçüncü Reich'teki eski subay statüsü fonksiyonlarının sadece çok az bulunması, faaliyetlerinde çok sayıda görev üstlendiklerini, etki ve görüşlerinin olabildiğince az olduğunu... " Ayrıca bilimadamlar da; "eski subayların üstünlükleri" 1945'ten sonra hiçbir zaman eski mesleklerindeki gibi olmadı. Dudek ve Jaschke tahmin ediyorlardı ki; "Bu fonksiyonların pek çoğu 1945 kapitülasyonundan kurtulamamıştı, aynı zamanda çöküş ve kitlesel bir yük altında buldukları duygusu içindeydiler." BDJ'deki politik çalışmanın yapısını "deklase cephe askerleri" ve "gönüllü kıtası mantalitesi" tablosuyla açıklıyorlardı.

Savaş tutsaklığından kurtulma ya da savaşın bitiminden sonra açık kariyer kitapları, önder fonksiyonerlerin yaşam yollarım gerçek olarak gösteriyordu. Onların politik tutumları Batıda artık geçerli değildi. Yeni, demokratik politik bir kültüre düşüncelerinde yabancı kalmış— lardı.

“Esas /çatılanların” personel listeleri Hessen Eyaleti İçişleri Bakanlığının araştırma raporlarında şöyle yer aldı:

Peters, Erhard: Takma adlan: Paulsen, Walter, Pusk, Bochin.

1920’de Karstadt/Westpriegnitz’de doğdu. Perleberg’de lise öğrenimini yaparken Paul Lüth’le sınıf arkadaşıydı. “Hava kuvvetlerine gönüllü olarak katıldı ve subay oldu.” Son görev derecesi: Üsteğmen ve bir gece avcı filosu alayında bölük komutanlığıydı. Savaş bittikten sonra, kısa süre için bir Amerikan gizli servisinde tercüman olarak çalıştı.

Savaştan sonra, bazı genç adamlar, bir işte hemen büyük kariyer sahibi oluyordu. PeteYs için bunun tersi geçerliydi: “Bundan sonra çeşitli düzensiz işlere girip çıktı.”

Rietdorf, Otto: Takma adları: Rolf Andersen ve Richter, Stiff. Teknik Hizmet’de “Güvenlik Bölümü Yöneticisi”. 1912’de doğdu. Babası gibi ressamlık öğrenimi yaptı, “ancak sonradan pilotluğa yöneldi.” Nasyonal Sosyalist Alman İşçi Partisi’ne ve Hitler Gençliği’ne 1932’de girdi. “1933den sonra Hitler Gençliği pilotlarına uçuş öğretmenliğini asıl meslek olarak seçti. Sonunda Hitler Gençliğinin önderlerinden biri oldu. Savaş onu Afrika cephesinde buldu. 1942de İngilizlere tutsak düştü. 1948de Britanya’dan serbest bırakıldı. 1951 başında Teknik Hizmet örgülüne girdi.”

Kleff, Friedrich Kari: Takma adı: Landgraf. 1915’de Kiel’de bir postacının oğlu olarak dünyaya geldi. Liseyi bitirdikten sonra, piyade talimnamesi akına girdi, yüzbaşılık rütbesiyle bitirdi. Polonya savaş tutsaklarının arasında aktif subay olarak görev yaptı. Savaştan sonra önce duvarcılık, sonra da savunmanlık yaptı. BDJ’de bulunduktan sonra, sonunda Teknik Hizmetin “Teknik Eğitim Yöneticisi” görevinde bulundu. Waldmichelbach’daki partizan okulunda kurs yöneticisi oldu.

Kaufeld, Ludwig: Takma adı: Lutz Berg. Bir makine ustasının oğlu olarak 1907’de Margburg’da doğdu. İlkokuldan sonra terzilik öğrenimi gördü. 1 Şubat 1925’de Reichwehr’e girdi. 1934’de subaylık kariyeri* başladı. Askerlik kariyerinde hiçbir kazaya uğramadan tırmandı: “As komutanlıktan teğmenliğe, teğmenlikten üsteğmenliğe sıçradı. Ocak1942de albay oldu.” 1945 Temmuz ortalarında bir Amerikan deposunda serbest işçi olarak çalıştı. 1950’de BDJ’ye girdi. Daha sonra Waldmichelbach’da okul ve yurt yöneticiliği görevini üstlendi.

Breitkopf, Hans: Takma adı: Bretter. 1910’da doğdu. Aktif albay ve komando. Beşbuçuk yıl Rusya’da savaş tutsağı olarak kaldı. Tutsaklıktan geri döndükten sonra Bremen’de ticaret temsilcisi olarak faaliyet gösterdi. 1951 sonbaharına kadar Teknik Hizmet’te bulundu. Raporun, asıl işi olarak dikkat çektiği

“muhalif, savunmacı ve faydacılığıydı.” Kartoteksleri tutuyor ve aforoz edilenlerin listesini yapıyordu. Radermacher, Rudolf: Takma adlan: Rolf Hahn ve Riedel. 1921’de Oberursel’de doğdu. 1940’da liseyi bitirdi, bundan sonra bir panzer birliğinde bombacı oldu. 1942’de aktif teğmen, daha sonra üsteğmen. 1949 Martına kadar Rusya’da savaş tutsağı olarak kaldı. 1951 yazından itibaren çeşitli işletmelerde ticari temsilci olarak faaliyet gösterdi. Ağustos 1951’de Teknik Hizmet’in Hessen Eyalet önderlerinden biri oldu. “Raporların hazırlanmasında BDJ birlik önderleriyle ve Amerikalılarla ortak çalıştı.” Bundan sonra “Saxer ve Co. Neulsenburg” adındaki kamuflej bir firmada çalıştı.”

Schmidt, Walter: Takma adı: Schröder. 1917’de Bremen’de doğdu. İlkokuldan sonra ticaret öğrenimi gördü, 1935 mayısında gönüllü olarak SS Emir Birliği’ne katıldı. Son askeri hizmet derecesi albaylık-ü. 1948’e kadar Almanya’da illegal olarak yaşadı. Ancak daha sonra Ludwigsburg’da ortaya çıktı. 1949 başlannda Bremen’e geri döndü. Orada ticaret temsilcisi olarak çalıştı. 1951 sonbaharında Bremen’de BDJ’nin kuruluşuna başladı.

Topp, Richard: Takma adlan: Helge Stark ve Richard Thiel.

1921’de doğdu. Latince, Fransızca, ingilizce okutulan bir Alman lisesinde yedinci sınıfa kadar okudu. “Genç Alman Halkı “nm kurucu üye-lerindendi ve 1939’da Nasyonal Sosyalist Alman işçi Partisi’ne girdi. 1943’de Rus cephesinin kuzey bölgelerinde yaralandı. Wehrmacht’lan üsteğmen rütbesiyle ayrıldı. Daha sonra kısa süreliğine, Reich demir-yollannda müfettişlik yaptı, savaş malûlü olarak “emekir oldu. 1947 yazında, Braunschweig’da Yüksek Teknik Okula yazılarak bir süre devam etti, fakat kısa süre sonra

buradan ayrılarak Göttingen Hukuk Fakültesinde okumaya başladı. 1944'de savaş sürerken bitirme imtihanı vererek Pomeranya'ya gitti. Kendi ifadesine göre; Hamburg'da hukuk doktorluğu için tez verdi. Tezinin konusu: "1945den sonra gençlik birliklerinin, özellikle yapısı gözönüne alınarak oluşum, bileşim ve çalışma tarzlarıydı. Savaştan sonra politik dönüşümü çok canlı oldu:

Önce 1946'da Genç Sosyalistler'e katıldı, sendikacılığa angaje oldu, ancak hemen Alman Partisi'nin gençlik örgütlerinden biri olan "Genç Almanlar Birliği"ne girdi. Bu "Barış ve Özgürlük için Halk Birliğini Goebbels'in eski emir subayı ve Nazi propagandist! Eberhard Taubert örgütlemişti. Daha sonraki kamuflaj topluluk "Psikolojik Savaş Ön-derliği"nin bir öncü örgütüydü. Bundeswehr'de halkın propagandif an-ti-komünist etkilenmesine hizmet edecekti.*

1951'de Richard Topp, Teknik Hizmet'in Hamburg ve SchleswigHolstein eyalet yöneticisi oldu. Teknik hizmetlerin "iç karışıklıkların önüne geçilmesinde alınacak önlemler" başlıklı savaş ilanını kaleme aldı. Baumann, Kurt: Takma adı: Bender. 1913'de Thüringcn'de doğdu. Savaşın sonunda hava kuvvetlerinden albay olarak ayrıldı. 5 Ağustos 1945'de Amerikan savaş tutsaklığından kurtuldu. Coburg'da alet cdavat, sabun ve parfümeri temsilciliği yaptı. 1950'de; savaşta silah arkadaşı olan Pctcrs'le yeniden buluştuktan sonra Teknik Hizmet'e girdi.

Waibel, Christian: Takma adı: Weber. İlk gençlik yıllarında komünist gençlik örgütlerinin üyesiydi; "Kızıl İspanyolların safında" İspanya İç Savaşıma katıldı. 1933-1943 yılları arasında sürekli tutuklu kaldı. Yıllar sonra özgürlüğüne kavuştu. "1943'de Gestapo'nun güvenilir adamı oldu. Sonraları Naziliğin tekrar diriltilmesinde büyük hizmetler yapan biriydi. BDJ'nin henüz hiçbir üyesi yokken, başlangıçta Teknik Hizmet'in eyalet önderliklerini planladı; "fakat Pctcrs'in bakışına göre, Teknik Hizmet ve BDJ'yi özel çıkarları için kullandı (Üyelerin fişlenmesi ve likide edilmesi gibi).

"Prof" Hättl, Edelwald: Takma adı: Ewald Herber. 1910'da Kö-nigsberth'de doğdu. Liseyi bitirdikten sonra yüksek öğrenim için Berlin ve Prag Üniversitelerinde "jimnastik" branşında okudu. 1944'de Eberhard Taubert, Goebbels'in propaganda bakanlığında Yahudilere karşı propagandadan sorumluydu. Halk mahkemesi yargıçlarından biriydi. 1942'den itibaren "Doğu bölgesi genel raporörlüğü"nü propaganda şefliğine getirildi. Savaş boyunca muazzam bir "anti-bolşevik" ve anti-semitik propaganda makinesi geliştirdi. Savaştan sonra "Banş ve Özgürlük için Halk Birliği"ni kurdu. Amerikan kaynaklarından ve Tüm Almanya Bakanlığından Jakop Kaiserin BDJ'yi finanse etmesini sağladı.

Bakanlığın BDJ ve "Özgürlük ve Bans için Halklar Birliği"ne sürekli referansları örgütlerin aküviyesini artırdı. Dellinghausen'den Dr. Ewart Freiherr finansmanı yükseltiyordu. Eberhard Tau-ber'tin Nazi geçmişi ortaya çıkınca, Dellinghausen'den gizli servis adamı, onun eski yapısını şu sözlerle savunmaya başladı: "Taubert deneyimlidir ve biz onun hiç yokluğunu hissetmedik." Bundan sonra Tauben, Bonn'da hiç de katlanılır bir adam değildi. Tahranda Şah rejimi döneminde vahşi iran gizli örgütü "Savak"ın paralı danışmanı oldu. ""Banş ve Özgürlük için Halk Birliği"ni BDTe ile sıkı bir işbirliğine soktu.

"profesör" titriyle ortaya çıktı. Savaşta Alman Wehrmacht'ında büyük oranda kutup cephesinde bulundu. 1945'den sonra kayak öğretmenliği ve ressamlıkla uğraştı. "Asıl faaliyet alanı 'Doğu Alman Gençliği'nin ideolojik yönetimidir. Teknik Hizmet'in Bavyera eyalet önderliği 15 Ekim 1952'de polis tarafından basılıp aranınca, bir koltuğun altında o zamanki rayice göre oldukça yüksek bir meblağ olan 29.100 mark bulundu. Bu paraların başka örgütlenmelerin finansmanında kullanıldığı sanılıyor.

Dr. Wagner, Rudolf: O zamanlar Avusturya'nın yönetiminde, 1918'den sonra da Polonya'nın egemenliği altına giren Doğu Galiçya'da 1911'de dünyaya geldi. Babasının göçetmcsiyic Romanya devletinin yurttaş oldu. Czcrnowitz'de incile dayalı teoloji öğrenimi gördü. Öğrenimini 1934'den sonra Almanya'da tamamlamak istedi. 1933'de Romanya askerlerinin yanında başarıyla teğmenliğe adımını atlı. "1934'den itibaren Nazi gençlik birliklerinin üyesi, 1942'den itibaren de Nasyonal Sosyalist Alman işçi Parlisi'nin üyesi oldu. 10 Şubat 1945'de SS'in emir önderliğinden istediler. Doktora imtihanını 1938'de Marburg'da "Doğu Galiçya'da Ukrayna reformasyon harckeli-halkları, tarihsel gelişimi ve felsefi dayanakları" konusunda verdi. Bu çalışma temelinde Berlin Üniversitesinin Doğu Avrupa Enstitüsünde ortak çalışmalar yapıldı. Savaş başlayınca bu enstitü Dr. Rudolf Wag-ner'in iddia elliği gibi, Reich güvenlik şubesinin denetimi altına girdi. Dr. Rudolf bunun VI. dairesinde, Paris'e güvenlik hizmetlerinin ve gü—venlik polisinin emirlerini gönderen biri oldu. Aynı zamanda Belgrad şubesine de komuta ediyordu.

“1939/40’da Wagner, Alman devlet yanlılarını “Alman Halkı” olarak kazandı, 1945’den sonra, “politik ki— şilikler hakkında haber toplama” denilen işle meşgul oldu.

Biyografilerinden kesitler verilen BDJ önderlerinin fikirsel suçlu mantalitesi, dillerinin Nazi rejiminin geleneğini anımsattığı açıktı. Waldmichelbach “partizan okulu”ndaki derslerde somut olarak Prusya geleneğine bağlılıkları ve militarist yöntemleri ortaya koyuyorlardı. Stuttgart’lı Georg -Detmer- Dcpre ziyareti hakkında, BDJ kolektifle— rinden Lutz. “Allgemeine Beurteilung”da Pubrik adı altında kartta şun— ları yazıyordu: “D. -30 yaşında- Brandenburg’ta kayıdı var -grup önde— ri- çocuksu, temiz karakterli, güvenli ve isabetli karar verici. Bunlara rağmen önemli ölçüde kompleksli! Bir komutanlık görevi için çok iyi. Mükemmel Rusça konuşuyor. Bağımsız bir birliğin önderi olup ola— mayacağı tartışmalı. Çok soru soruyor, iyi arkadaş.” Pubrik adı altındaki “özelliği” hanesine Lutz şu notu koymuş: “Grup önderi.”

“Bollmann, Karl -Heinz- Halder” yoldaşlar hakkında, ötekilerin yanında Frank mayası bile vurgulanıyor “Çocuksu, doğrucu karakter. (...) Bazı teknik hataları var. Bizim için olumlu kişilik, iyi arkadaş.”

Grup ve çevre önderlerinin ilişkileri hakkında başka yönlelere hiç değinmiyor.

BDJ öğrencilerinden Heinz Wurm, takma adı: Adler. “Kıta komutanlığı olarak da kullanılan SS birliklerinde yüksek emir lideri, “çok sessiz ve kararlı” adam, partizan birliklerinin kullanımında ideal biri: “Güvenilir, iyi, özel savaşçı, gözüpek. Sadece askeri konulara çok ilgili. Silah bilgisi iyi. İyi arkadaş.”

Kırkdört yaşındaki Georg Rüger, SS birimlerinde kıta subayı ve Teknik Hizmet’de “bölge önderi”, “ideal özel savaşçı” olarak “kendili— ğinden grup önderliğine” yükseldi. Son özellikler onun için de geçerli: “Şüphe duyulmayacak bir karakter. İyi arkadaş.”

Hitler ordusunda eski asıl meslekleri askerlik olanların bir araya toplanması Alman Gençlik Birliği’nin en büyük amaçlarından biriydi. Bu köklerinden birdenbire kopan kişilikler, Batının özgürlüğünün gü— vencesi haline gelmişlerdi.

BİR ARAYA GELEN ESKİ YOLDAŞLAR

Wiesbaden eyaleti Anayasa Koruma Dairesinin Paul Lüth' n -namı diğer Peter Bor- yazarlık eylemleri hakkındaki raporunda şu ebedi yapıta yer verilmesi ilginçti: "Halder"le Konuşmalar." Lüth' n röportaj yaptığı kişi orgeneral Franz Halder'di. Halder, Hitler'in Wehr-macht'ında önemli bir rol oynamış ve savaştan sonra toplumun militarize edilmesindeki payı da az olmamıştı. Haider, Amerikan işgal güçleri için Hitler'in eski generallerinden 120'sini seferleriniaskeri deneyimlerinden yararlanmaları için emirlerine vermişti. Eski Wehrmacht generallerinden Dietrich von Choltitz, 1951'de kitabına Allendorf kampındaki bu analiz çalışması hakkında "askerlerin emri altındaki asker" diye yazıyordu: "Burada generallerden ve karargah subaylarından bir evre bulunuyor. Savaş tarihinin tarihsel tümen başlangıcını yazıyorlar." Bu işin sadece tarihsel bir önemi yoktu. Artık hemen sonuçlar yeniden kurulan Bundeswehr ve NATO'da kullanılabilirdi.

Orgeneral Franz Halder, 1942'de albaydı, sonradan BND şefi oldu. "Doğu yabancı ordular şubesi"ndeki görevleriyle düşmanın somut açıklamalarını savaşın garantisi haline getirmek, işlevsel bir askeri haberalma servisi kurmaktı. Sonradan Federal Alman haberalma servisinin kurulmasıyla bu görevin düşmandan haberalma bölümünü orgeneral Franz Halder  stlendi. "Liderlerin enformasyon bağlantısı"nı kuracaktı.

Eski general Halder'in Hessen İçişleri Bakanlığının gözlemlerinden oluşan bilgilere göre; BDJ yoldaşlarının zirvedeki çalışmalarında büyük etkisi bulunuyordu. BDJ birlik önderliğindeki "If (muhalif)" bölümü hakkında KPD (Alman Komünist Partisi), SED (Alman Sosyalist Birlik Partisi) hakkında "ajanlar", "sabot rler" gibi bir arşivde toplamak görevlerinden biriydi. Anayasa Korumanın 18 şubat 1951 tarihli birlik önderliğiyle ilgili yazısında "iyi araştırılmış güvenilir adam" deniliyordu:"(...) Tüm bu gayretlerin yanında BDJ, bir Alman savunmasına karşı hangisi olursa olsun, tüm örgütlere ve gruplara karşı sert bir mücadele yürütüyor.

"Tüm bu gayretlerin üzerinde BDJ araştırma yapıyor ve tüm bu ki

silikler, örgütler ve gruplar hakkında materyel topluyor. Bunun için zengin bir arşiv düzenliyor. Bu ilişki içinde orgeneral Halder'le konuşma gerçekleştiriliyor, röportaj ertesi hafta yeniden tekrarlanıyor ve Münih'teki SS birliklerinden orgeneral Stciner'le yapılan da sıraya ko-nuluyor“..)”

Bunun BDJ'lilerce nasıl alışılmış bir hale geldiği, eskiden Wchr-macht'ta görevli generallerle yapılan röportajları aynı zamanda korkutucu ordunun içinde kimse bilmiyordu. Nasyonal Sosyalist Alman İşçi Partisi'nin 4264295 numaralı üyesi Felix- Martin Steiner, SS silahlı kuvvetler generali ve SS üst yöneticisi, SS panzer tümenlerinin ve hü— cum kıtalarının komutanı olarak Sovycücr Birliği'ne gitmişti. Steiner, 1945'den sonra da faşizmin ruhundan ayrılamamıştı. Aşın sağcı “SS birlikleri eski askerlerinin varislerine yardım sandığı”nın kurucuların— dan biriydi. Bugüne kadar da kesintisiz askeri geleneksel görüşlere bağlı kalmıştı. Steiner'in kurucularından olduğu “Askerlerin gazetesi” “psikolojik savaş öndcrliği”nin inşasında bir rol oynamış, Bundeswehren kuruluşunu hazırlamıştı. Felix Steiner, BDJ'nin gizli görevli “ülke dışı bölgelerde eylem” örgütünün kuruluşunda da özel bir rol oy— namıştı. Şubat 1951'in sonuna dek, bu eylem için 15'in üzerinde kişi angaje edilmiş, yapısal olarak haberalma konusunda eğitimden geçiril— mişti. “Ülke içi bölgelerde eylem” örgütü de buna göre planlanmıştı. Steiner, ayrıca sonradan Hessen İçişleri Bakanlığının raporunda ycrala-cağı gibi, “tüm askeri önderliği üzerine almıştı”. Raporda, Lüth'le 13 Şubat 1951'de “ilgi çekeci bir rö&rtaj” yaptığına da yer verilmişti.

Bu paramilitcr “eylem” için asıl askeri deneyimlerinden yararlanı— lacak olan şu savaşçılar görevlendirilmişti:

“Friedrich Kleff, Hamburg (Piyade yüzbaşısı),
Helmut Matz, Bremen (SS birlikleri yüzbaşısı),
Ludwig Kaufeld, Giessen (Piyade albayı),
Helmut Voigt, Stuttgart (SS birlikleri üst yöneticisi),
Fritz Jesche, Düsseldorf (Elektro uzmanı).

Ötekiler de şunlardı:

Walter Schmidt, Bremen (SS silahlı birlikleri üst yöneticisi) ve Bernhard Begenhäusen, Bremen (SS silahlı birlikleri yüzbaşısı”ve Sır— bistan'da savaş sırasında yeraltı faaliyüeri uzmanı)”

ikinci bir eğitim grubu için öteki eski yoldaşlardan bir diğeri gö— revlendirilmişti:

Hans Helmut Luers, SS silahlı birliklerinin eski yöneticilerinden.

Bremenli Walter Schmidt'in aynı zamanda rızasıyla, Paul Lüth ta— rafından girişimi yapılan gizli tutulan bir işletmede çalışmak ve SS es— ki üst grup yöneticilerinden ve SS silahlı kuvveüer orgenerali Hâuser ve eski SS generali Lammerding'le ortak bir dil oluşturmaları da gere— kiyordu.

Nasyonal Sosyalist Alman İşçi Partisi'ne 722395; numarayla SS'e 247062 numarayla kayıtlı Heinz Lammerding “Reich”m SS panzer tümenlerine komuta etmişti. “SS'in Oradour ve Tulle celladı” olarak bilinen Lammerding, Wehrmacht'in işgal ettiği bölgelerde düzenlediği seferleriyle ünlüydü. 10 Temmuz 1944'de SS mensuplarıyla Fransa'nın Oradour yerleşim bölgesine girdi. Küçük köyün 548 sakini Lammerding'in emriyle kiliseye toplandı ve vahşice katledildi. Tüm köy de aynı şekilde yok edilmişti. Fransız halkının anti-faşist direnişçilerine karşı bir başka eylem de SS komutanlığı tarafından Tulle'de sivil 120 kişiyi öldürerek yapmıştı. Savaştan sonra Lammerding, Bordeaux'daki bir mahkeme tarafından işlediği suçlardan ötürü ölüme mahkum edilmişti. Batı Alman hukuk makamları savaş suçları için henüz birşey yapmıyorlardı. Lammcring, önce Wiesbadcn'de Braune adı altında kimlik değiştirdi, daha sonra Düsseldorf ta kendi adıyla inşaatçı olarak ortaya çıktı. “Yoldaşı” Steiner gibi onun da mimarlık diploması vardı, aynı şekilde SS'in geleneksel örgütü “SS birliklerinin eski askerlerinin varislerine yardım sandığı”nda aktif olarak görev aldı.

25 Şubattan 3 Marta kadar, Berchtesgaden'deki hayvan ahır kulü-belcrindcki BDJ kış kampında “ülkedışı bölgelerde eylem'in planını yapü.

Hessen araştırma raporunda belgelerle kanıtlandığı gibi, gizli bir örgütlenmenin inşası için koşulların uygun olduğu, hatta bunun için gerekli paranın bu planın ilk aşamasında ortaya konulduğu görülyordu. “BDJ birlik önderliğinin bir üyesi, Lüth'ün bu dönemde hemen hemen her gün Amerikalılarla rapor düzenlediğini ve tüm önemli şeyleri dört nüsha olarak hazırlanan raporlara geçirdiğini gözlemledi.” Henüz anlamlıydı bu tanımlama. “Erhard Pcters'in (I f bölümünün yöneticisi) 14. 2. 51'deki gizli

görüşmesinde: Bir zaman önce gizli servisin çok yüksek dereceli bir Amerikalı görevlisiyle temasa geçti; Peters Batıda tehlikeyi önleyici Doğuda saldırgan çalışmalar yapacak Abwehr örneğine göre kendilerinin bir haberalma servisini kurmuştu. Amerikalılardan yüksek miktarda para yardımı yapmalarını istedi. Görevlilere sürekli, Washington’la sıkı ilişkiler içinde olacakları sözünü verdi.”

Paul Lüth de bu aşamada, İçişleri bakanlığının raporunda da saptandığı gibi, ilişkiler ağını zenginleştirecekti: “BDJ eyalet önderliği bir görüşmesini 24.2.51’de Frankfurt/Main’da Lüth’e rapor etti. Bir endüstri birliğiyle çok iyi kontak kurduklarını, bu birliğin federal içişleri bakanlığıyla sıkı ilişkiler kurulmasında yararlı olacağı belirtildi.”

Devlet haberalma servisleri BDJ kulislerinin arkasında yeraltı savaşçılarının başlangıçta henüz bir tehlike göstermediklerine inanıyordu, bu nedenle Anayasa Koruyucuları sadece enformasyon topluyorlardı. Eyalet önderlerinin Şubat 1951’de Frankfurt’la biriyle konuşmada “anayasa koruma dairesinin olabildiğince tüm enformasyonlar, özellikle personel yapısı hakkında bilgi toplaması talimatı verildi. Sonuçlar en hızlı şekilde kuryeyle Erhard Peters’e ulaştırılmalıydı.” Haberalma konusundaki profesyonelliklerini bu çalışmalar da gösteriyordu. Örneğin Bremen’den Walter Schmidt “Borgward” ya da “Brinkmann” adlı kamufleli büyük firmalarda bir güvenlik ilişkisini bu şekilde kurmuştu. Bu da, Frankfurt’taki yönetim konuşmalarında saptanmıştı. Personel, örgütler ve kurumlara karşı sınırsız bir bilgi toplama başlangıçta Teknik Hizmet gizli birlik taraftarlarınca izlenmelerin geliştirilmesi hiç de motive edilmemişti. Tarihler biraraya getiriliyor ve kartoteklerde toplanıyordu. BDJ gizli birliği her yerde doğru ve aynı düşüncede komünistler arıyordu, aynı zamanda onların kasalarını da. “Kara Listeler” mesleği anti-komünist yaşama görevi olanlar için ve motivasyon konuşmalarıyla aynı kılınmıştı. Soğuk savaşın gizli birlikleri bu şekilde, genç Federal Alman Cumhuriyetinde McCartizm tarzında kök salıyordu ve daha sonra görüleceği gibi, bu tümüyle hoş görüyle karşılanıyordu.

”ÖRGÜTLENMİŞ HABERALMA KAYNAKLARI”

Alman Gençlik Birliđi ve onun savaşçı eklentisi olan Teknik Hizmet, soğuk savaşın işaretlerini taşıyan aşın talepleriyle salt etkisiz bir örgütken, 50’li yıllardaki Adenaur-Cumhuriyeti’nde benzer pek çok gruplar da öyleydi, bugün tamamıyla yararlı bir oluşum olarak ortaya çıkü. Genç devletin içindeki en önemli kurumlarla, onların bağlanula-n “partizanlar”, savaş sonrası Almanyasındaki politik kültürün düze— yini göstermesi ačiusından dikkate değer bir olay yaratular.

Bu ilk partizan örgüüeri “modelinde, gizli servislerin hangi ruhla çalıştıkları öğrenilebiliyordu. Daha sonra “paralel örgütler”le federal haberalma servislerinin nasıl işbirliği yaptıkları, bir ölçüde Nazi gizli servislerinin zenginliklerinden yararlandıkları ortaya çıktı. Teknik Hizmet’in yeralü savaşçılarının “hatalarından”ders aldığı da muhak— kaktı. Bu dönemin anti-demokratik gizli birliklerinin posasının ne ka— dar çok olduğu görüldü. Sonraları federal haberalma servislerinin “stay behind” eylemlerini yaparken, Kasım 1990’dan beri kamuoyu önüne”hasıl çıktı? Oluşumundan beri BDJ’deki “stay behind” bölümü— nün resmi bir elemanı olarak Alman federal meclisinin hangi parla— menter, elini ateşe sokan soğuk savaşın bu şahane ve onun olağanüstü darbeci mantalitesinin yeni çatının altında bulunabildiğini önemli ko— misyonlar nasıl unutabiliyordu?

Herkeresinde “stay behindin unutulmuşluğundan söz edilebildi. Onlar; küçük, önemsiz fanatiklerle hiçbir zaman biraraya gelmemişti. Odenwald’da, günlük basındaki bazı yorumcuların bugün inanmak istedikleri gibi, birkaç sportif alıştırma yapılmıştı*.

İkincisi, BDJ’nin çözümlmesinden sonra Hessen Eyaleti içişleri Ba— kanlığının topladığı belgeler, üst düzeydeki hükümet memurlarının çarpıcı yorumlarının dikkat çektiği gibi gözden kaçmayan bir değer— lendirmeydi: “Belgesel kanıtlardan (...) güvenliklı olarak iddia edilebilir ki; Federal Almanya daki hiçbir gençlik birliği; en yüksek devlet daireleri, ekonomik birlikler ve eski askerlerin ortaya çıkarılan ilişkileri, (BDJ ne kadar yalanlarsa yalanlasın) bu ilişkiler aracılığıyla yüksek miktarda paralar elde etmemiştir. (...)”

Bkz.DieWelt, 14.11.1990: “Gladio: Batı Avrupa’daki örgütlü gerilla.”

Kuruluşundan hemen sonra BDJ'nin fonksiyonerleri, çalışmaları için önemli politik mercilerin onayını almayı başardılar. Onlar aktif "soğuk savaş" içindeki yerlerini arıyorlardı. Dönemin politik söylemine uyuyorlardı. Açık, aşırı sağcı konum izlenimi uyandırmadan; eski yoldaşların toplanarak yeni tutum ve politik çizgilerini takınabilmeleri, doğuda ve batıdaki komünizme karşı mücadelede yapılan eylemlerin içinde olmaları, bu militan biçim hükümetin resmi yaptırımlarıyla karşılaşmıyordu. Batı bölgelerine karşı da "savunma savaşı"nda Özgür Alman Gençliği bu şekildeki yöntemleri örnek alarak kullanabiliyorlardı. Otuzlu yıllardaki SA'nın sokak savaşlarını ve propagandaları— rını anımsıyorlardı -hükümet edenler tarafından hoşgörülen ve özellikle yardım talep edilen eylemlerdi bunlar.

Nazi bürokrasisiyle savaş sonrası yönetimi arasındaki personel sürekliliği, özellikle güvenlik makamları ve İçişleri bakanlığındaki memurlarla BDJ'nin kurulduğu ilk yıllardaki ilişki gündemdedi: Yeşil baskılı "Ben bir vatan hainiyim - Komünistlere yardım ediyorum" yazılı zamkılı bandı her yere yapıştırıldı ve 29 Eylül 1950 tarihini taşıyan bir genelgeyle dağıtımı yapıldı. Yazılarda dört BDJ eyalet önderinin adı vardı: "Bandlar, iki gün önce Frankfurt'la olduğu gibi -yapıştırılma işi geceleyin yapılacak. Onlar Komünist Partisi'ne yardım ettikleri bilinenlerdi. Bu arada basın bilgilendirilecek, Frankfurt'taki basın bu bilgiyi hevesle basacak ve büyük oranda yayınlayacaktı. (...)"

Böyle jurnal kampanyaları, yönetimlerin yardımları, işleri tıkırında götürüyordu. Hessen İçişleri bakanlığının topladığı iki doküman "federal servislerle trafiği" çok doğru biçimde gösteriyordu: 34 yazı, araçları biraraya getiriyordu, tümü de sıkı ve büyük oranda arkadaşlık ilişkileri içindeydiler. 10 Ekim 1951'de CDU/CSU Bundestag fraksiyonu (CDU Hıristiyan Demokrat Birlik Partisi, CSU Hıristiyan Sosyalist Birlik Parti-si)'nden Dr. Limmer İçişleri bakanlığının bir yazısı için sormuştu: "Devlet makamlarının gözünde işin ve faaliyetin ne anlama geldiğini"! BDJ'liler açık müzakereden sonra - milletvekillerine yöneliyorlar-dı, çünkü onlar "tümüyle ve oldukça bizim görüşlerimizi ifade ediyorlardı." Ve yerel memurlardan Blank, Bakanlık drijanı Wirmer'le savunma bakanlığının bir öncüsüne, geleceğin Alman savunmasına katkınının biçimi- içeriği hakkında sözlü ve yazılı fikir belirtti. Özellikle BDJ'nin kalbinde "geleceğin subay birliğinin seçimi" yatıyordu, çünkü yeni Wehrmacht'm temeli "Alman Okulu" olmasıydı.

Paul Egon Lüth'ün ideali: Bu görüşe göre askerlik hizmetine benzer bir zorunlu ordu değil, tersine "silahlı, politik bir direniş hareke-*i"ydi.

BDJ ideologu, Batı Alman militarizasyonu düşüncesiyle böyle ilgileniyordu. Çok sonraları ilk kez, 7 Temmuz 1956'da savunma görevi yasasıyla parlamento tarafından da karar altına alınmıştı. Özellikle Adenauer Cumhuriyetinde sadece kapalı kapılar arkasında ve İkinci Dünya Savaşının "deneyimli" subaylarıyla müzakere edilerek, çıkmış— tı yasa.

Hessen Anayasa koruyucuları, aynı şekilde, BDJ'nin "Kâindeki Anayasa Koruma Dairesiyle", özellikle başkan yardımcısı Radke'yle sıkı bir fikir alışverişi içinde, şaşırtıcı bir işbirliğine girmişti.

Radke'yle kontağı BDJ önderliğinde sürekli finansman ve firmalar, makamlar, hükümetler ve anti-komünist birlik taraftarlarının bağışlarını toplayan, özellikle Norbert Hammacher sağlıyordu.

Hammacher, örneğin 3.8.1951 tarihli bir mektubunda, Anayasayı Koruma Memurlarının dünya gençlik festivalinin ziyaretinden önce "sözlü ifadeleriyle" hiç muhatap olmadığını yazıyordu. Hammacher, bazı "direniş çev— resi" üyelerinin tutuklandığı Hallc'de Temmuz 1951'de gördüğü benzeri durumu açıklıyordu. Kendisine "verilen enformasyonlardan sonra "doğu bölgeleri"rim devlet koruma hizmetini; sadece anti-komünist eylemcilerin tutuklanmalarıyla ilgili bir raporla, dünya gençlik festivaline karşı bir gözdağı olması için, almak istedi.

Anayasa federal koruma dairesi başkan yardımcısı Radke; ayrıca, BDJ'nin genel çıkarlarının korunması için Hessen mali makamlarından rica ediyordu: "Adamların Wiesbaden'e çağırılması, Bay Wauerin yanında bize herhangi biri tarafından yollanan formla, küçük bir kanıtla, meseleyi sağlama alalım." Hammacher, yazısını bir tebligatla, düzenli bir ilişki çağrısıyla bitiriyordu: "önümüzdeki günlerde size büyük miktarda bir sevkiyat yapacağız, sizden de güvenilir bazı şeyler isteyeceğiz."

Ricalar ikinci en büyük anayasa koruyucusuna yöneldi. 9 Ağustos 1951'de Radke'ye bir teşekkür yazısı gitti: "Wiesbaden den edindiğim tecrübeleri, sizin oradaki değerli adamlarınızla paylaşmak isterim. Bu yüzden size yürekten teşekkür ederim." "Sizin güven verici değerlerinizi ayaklar altına almadan" ve

“gerekli konuşmaları yerli yerine oturtarak.”

24 Mayıs 1952’de Radke Frankfurt Polis Şefliğine bir belge sundu. Bunda; BDJ’nin pankrot yortusu sırasında “kızıl şahin” ve illegal FDJ’nin bir manevrasının beklendiğine dikkat çekiliyordu.

Hessen Araştırma Raporu, Radke’yle öteki önemli bir kontağın bu dönemde kurulduğuna dikkat çekiyordu: “Mayıs 1952’de sekreterlerinden Gisela Wolf la, Peters Köln’e gitti ve orada (...) Bay Radke’yi aradı, o örgüt hakkında açıklamalar yapmak istiyordu; sekreterine, özellikle konuşmaların olumlu geçtiğini açıklayacaktı.”

Frankfurt pankrot yortusunda buluşmalardaki güçlüklerden sonra BDJ üyesi Knoll ve Bischoff, Anayasa Koruma Dairesi başkanlarından Dr. Otto John da Radke’ye tekrar yazdılar. Onun “Frankfurtpolisinin 12. komiserliği hakkında ilginç bir bildiri hazırladığını, mutlaka kanıtlayabileceğini” tebliğ ettiler. Federal Alman Başbakanlık makamında da, genç savaşçıları bulunuyordu. Başbakanlığın kişisel raportörü Dr. Mai 23 Ocak 1952 tarihli yazısıyla Paul Lüth’den pankrot yortusu için birliğin araçlarından yararlanılmasında da yardım istiyordu: “Bay Wolfgang Knoll onlarla birlikte olmaya ve yeni bir dil oluşturmaya hazırdılar.” Önceden haber verilen ihtiyaç, “150.000 Alman markı”ydı. O zamanki ilişkiler için sonsuz bir miktar.

BDJ’nin burada da nasıl başarılı olduğu Federal İçişleri Bakanlığına yazılan 10 Nisan 1952 tarihli bir yazıdan anlaşılıyordu: “Alman Gençlik Birliği, yazılı bir olurla, Bay Şansölyenin şahsi referansı ve Bay Devlet sekreteri Dr. Lenzin tavsiyesiyle mali bir yardım almış— tır.”

Devlet Sekreteri Otto Leinz, Adenaur hükümetine propaganda çalışması için tümüyle özel gayrederini yoğunlaştırmayı düşünüyordu. İşinin ehli Otto Leinz; ellili yılların başında, özel birlikler ve kamuf-lajlı örgütlerden, anti-komünist propaganda da federal hükümete yardımcı olacak ve -özellikle titizce- bir Alman direniş hareketi anlamında, savunma propagandası yapacak başarılı bir ağ örmüştü. Savunma propagandası o zamanlar Almanlar için resmen yasak edilmişti. Bu yüzden hükümet özel basın bürolarına, örneğin Berlin’deki “Erich Peter Neumann Bürosu”na bu görevi ihale etmişti. Leinz daha sonra, tüm propaganda eylemlerini birleştirmek için bir enformasyon bakanlığı kurmak istemişti. Bu büro medyalara ifşaadarda bulunurken, hükümet böyle bir propaganda bakanlığının planının - Goebbels’in bakanlığını anımsatır şekilde- hesaplarını yapıyordu.

25 Mart’ta Adenauer’in şahsi raportörü Kilb’le Paul Lüth’e haber verdi: “Ben Johnla konuştum. Bana planlanan buluşmanın mali dayanaklarını sordu. Siz belki de onunla sıkı irtibat içindesinizdir.” Adenauer’in danışmanlarından Hans Kilb’le daha sonra cumhuriyetin ilk büyük spekülatif yolsuzluk skandali paüayacaktı. Kilb, Eylül 1958’de yakalandı ve U-Haft’a yollandı, çünkü faaliyeüeri sırasında Adenauer’in şahsi danışmanı olarak, 1954’le 1958 arasında Daimler-Benz’den en azından 8 Mercedes-Limousin’in en kalitelilerinden almıştı. Daimler-Benz AG’den Mercedes omnibüsleri için kârlı bir büyük meblağ geçerliydi.

Araştırma raporu, BDJ’nin siyasi iktidarla yoldaşça ilişkileri hakkında ilginçlikler sergiliyordu: “Özellikle, Tüm Almanya Sorunları Federal Bakanlığının danışmanları Dr. Von Dellinghausen le BDJ birlik önderleri arasında sıkı bir “dirsek teması” bulunuyordu. Burada da dikkat çekici istihbaratlar değış-tokuş ediliyor ve Tüm Almanya Sorunları Federal Bakanlığı BDJ etkinliklerine katılıyordu. Aynı şekilde birlik, mali açıdan da destekleniyordu.

Büyük bir şaşkınlık daha sonra açıklanan yazışmalarda ortaya çıktı. Tüm Alman makamları Teknik Hizmetle ilgili açık skandaldan sonra epey zorlandılar: “Dellinghausen’in partizan çalışmaları hakkında söylediklerinin ortaya çıkarılmasından sonra, SDP’yle uzlaşması, tümüyle yeni ve yabancı bir yönetim kurulu atanması. Aşağı Saksonyadaki ikinci eyalet önderliğinin Bavyera eyalet önderliğine bir mektubunda da bu kurtarma denemesi belgelendirildi: Sonra O (Lüth) anlattı ki; Dellinghausen (imparatorluk Bakanlığı)deydi ve bize bundan sonra mali yardım yapılması yasaklandı, SDP’nin yeni yönetiminin ricasıyla mümkün olabildi! Ve o (Lüth) henüz bu davayı kazanmak istiyordu. Aynı şekilde Dellinghausen bize yeni bir yönetim kurulu sunmuştu!’.’.

Dellinghausen’in doktor unvanını kazanmış kilise hukukçuluğu Ballık bölgesinden geliyordu ve İkinci Dünya Savaşı sırasında Kırım’da askeri yönetim konseyindeydi. Bugün geri döndüğü Bonn’a ba-

kanlık memuru olarak üniversite döneminden arkadaşı CDU'lu politikacı Hans- Joachim von Merkatz aracılığıyla 1950'de geldi. Amerikan gizli servisinden eski arkadaşlarından, bugün pansiyonerlik yapan biri, tümüyle açıkça anlatıyor ki; anti-komünist örgütlerin kuruluşunda birlikte çalışmışlardı. Henüz tüm arkadaşlıklarını da, o bugün eski günlerdeki anısını bakanlığının ulusal çıkarlarıyla birleştirerek vurguluyordu: "Bizim gayretlerimiz, Amerikalıların o kadar uzağına düşmemektir. Biz bunu başarıyla yaptık."* Soğuk savaşın bu döneminde daima -kısmen ayn ve hatta yarışarak iş yapılan- yanm düzineden çok Amerikan haberalma servisi için Almanya ABD'li bir sürü adam için oyun sahnesiydi...

22.11.1990'da yazarla yapılan konuşmadan.

”STERLING GARWOOD ADINDA AMERİKALI BİR DEVLET GÖREVLİSİ”

“1951 Nisanında Mr. Garwin Wood ya da Sterling Garwood ve öteki adlarıyla Stephen, Steuben (Odenwald'a gidişinde kullandığı isim -Steinbach) Erhard Peters (BDJ'nin ikinci başkanı) ve Hans Otto (BDJ Birlik önderliğindeki I f -muhalif bölümünün yöneticisi) Frankfurt! Main -Sachsenhausende; BDJ'nin bir yeraltı grubunun oluşumunu müzakere ettiler, ayrıca, göze çarpmayan bölgelerde, bir arazi sa— tın alınmasından, bir eğitim kampının kuruluşuna dek tartıştılar.”

Hessen devlet koruyucularının gizli partizan yaşamına ilişkin kroniğinde “X günü” için yapılan planlarda Amerikalıların etkin pozisyonları vurgulanıyordu. ABD yurtseveri Sterling Garwood beşinci ismiyle anılan kişi, yeni yeraltı örgütlerinin inşa çalışmasının başlangıcına yoğun şekilde katılmışı. Elinde “ingilizce yazılmış bir listeye” Hans Otto'yla ve Odenwald'daki çeşidi unsurlarla birlikte; yoldaşlar için egzersiz ve savaş alanı olarak hizmet gören Odenwald'a katılmışı.

Yeni savaş örgütlerinin kurulması çağrısı yapan Erhard Peters, Teknik Hizmet'in amaçlarını ilk görüşmelerde açıklıyordu: “Totalitersistem konağındaki toplum” ve “Slav yayılmacılığı tehlikesi ve araştırılması topluluğu” vb. gibi bol fanta/ili ya da “birlik” olarak “Politik karakteri silahlı bir direniş örgütü”nün inşa edildiğine dikkat çekiliyordu.

İdeolojik temel olarak yeraltı savaşçılarına Paul Lüth'ün “Yurttaş ve Partizan” çalışması hizmet ediyordu. Teknik Hizmet incili yazarının angajmanını henüz Amerikalılar anlamamışlardı: “Lüth, Teknik Hizmeti kendi örgütü olarak” görmekte, fakat hemen “Mr. Garwood gizli konuşma esasını ne zaman bırakacağını vurgulamaktadır.”

Başlangıçta, Teknik Hizmet'in birlik önderi olarak bir “karargah” kurmuştu. Ardından Hessen BDJ eyalet önderliğinin konutunu Frankfurt'a taşıdı. Kuruluş çalışmasını Hans Otto ve Erhard Peters birlikte yürüttüler. Artık hem Teknik Hizmet karargahı Hessen Neu-Iseburg (Offenbach çevresi)'a nakledildi ve 1951 yazı/yaz sonu örgüenme ya— pılandırıldı. Teknik Hizmet'in yönetimini ağırbaşlı “partizanların lide— ri titriyle Erhard Peters üstlendi. “Güvenlik” bölümünü Hans Otto sı

rasıyla Knatterton, Alfred Platz, Ochs, Struck, Duston adlarıyla yönetti. Ortak çalışma arkadaşları Otto Karl Max Rietdorf daha sonra onu bu fraksiyona böldü. Gerhard Buxell ya da Hanoverli Bollmann “ajan ağının sorumluluğuyla” görevlendirildi. Hans Otto’nun Teknik Hizmet bölümü, BDJ birlik önderliğinin I f (muhalif) bölümünden uzaklaştırıldı ve orada toplanmış malzemeleri de yanında götürdü. “Geçmiş bilgilerin kartoteks ve arşiv değerleri” için yoldaş Hans Breikopf “savunma ve enformasyon” bölümünü oluşturdu. Ludwig Kaufeld ya da Lutz Berg ya da Cressen’li Kaller “Partizan okulu” bölümünün yönetimine getirildi. Ludwig Kaufeld, özellikle eğitim önlemlerini öne alıyordu, BDJ gizli okulunun yöneticisi olarak spor yapıyordu.

Olası savaş neyi gerektiriyorsa proje esas olarak ona göre hazırlanı— yordu. Sahte tanıtma kartları ve kamufle önderliklerinden Amerikalı dost ve “Mr. Ganvopd’un yardımcıları sorumluydu. Teknik Hizmet önderliğinin yazışmaları “Johann Saxer GmbH” kamufleli firması üzerinden yapılıyordu. Ncu-Isenburg’daki örtünme içinde çeşitli topluluklardan yararlanılıyordu. Üyelerin ayrıcalıkları aynı şekilde profesyonel bir prosedürle organize ediliyordu. En azından Teknik Hizmet eyalet lideri karargahı “test etmek” zorundaydı. Bu, eyalet şef adaylığı 26 aynnülü sorunun yer aldığı “gizli personel soru formu”yla sürdürülüyordu.

Teknik Hizmet’in yazışmaları örtülü adreslerle yürütülüyordu. Üye kayıtlarının tutulduğu hektografla yazılı defter “yol” ve “Slav yayılcılığı tehlikesi ve araştırmaları topluluğu”nın coşkulu başlıklarıyla yönlendiriliyor, “enformasyon hizmeti” “totaliter sistemleri inceleme topluluğu”na tekrarlanıyordu. Bunun için de örneğin Alman “savunma katkılarıCnm ilginç gözlemleri oluyordu. Genç Alman erkekleri, gelecekle “Avrupa ordusunun Alman birliğine hizmet edeceklerdi.” Bu nedenle “burada yoldaşlığın değerini öğreniyorlardı.” Eski Yurtseverler Eyalet Gençliği için ne gerekliyse, onu yerine getirmek zorundaydılar. “Burada onlar iç sağlamlığı kazanıyor, güçleniyor ve karakterlerini oluşturuyorlar.” Neu-Isenburg’lu kamufle firma Saxer gerçekte Johann Saxer’in VI. örtülü firmasının yan kollarına dayanıyordu. Hessen Anayasa koruyucuları, Neu-Isenburg’daki “hakkında açıklamalar yapılabilen” hareketin görünürdeki ana firmasına henüz ulaşmıştı. Ahşapa yazılmış yazılar, özellikle yeni örgütün örtülü finansmanına hizmet ediyordu: “BDJde aynı biçimde, yakılarak yazılmış bir yazı geçerliydi. BDJ’nin Teknik Hizmetinde de yararlanılıyordu. BDJ ve Teknik Hizmetin res— men çözülmesinden sonra, finansmanı da ayrılan bunlar, benzeri Amerikan kaynaklarının bir diğer kanıtıydı. BDJde aracı adam ‘Dr. Walterken Teknik Hizmete ‘Mr. Ganvood’ getirildi ve bunun çözülmesinden sonra bir Mr. Tompara, silah ve tahrif edilmiş kağıtlaryö— nergesini yayınladı. (...)”

Hesenli aracı aylık 40’dan 50 bin marka kadar para getiriyordu -bu o zamanki ilişkiler için çok külliyetli miktardı. Tek bir Ucreüinin aylı— ğı 10 bin marktı. Teknik Hizmet’in yönetici efendileri ellili yıllar için daima çok gösterişli rakam olan aylık 500 markı onaylıyorlardı.

Kasanın başındakiler bunun için düzenli olarak; aylık, altı aylık ve yıllık raporlar hazırlıyorlardı. Ayrıca Alman arkadaşlarını gerçekte hiçbir zaman yüzyüze getirmiyorlardı. Teknik Hizmet üyesi olarak Peters, bu hesap raporu için asker birliklerinin üye listelerinden kestirmeden giderek isimler alıyordu. Doğal olarak bu ‘kara kasa’da oluşuyordu; Saxer firmasının deposu ve bürosu, giderleri yüksek telefon faturaları, otomobil masrafları ve büro malzemelerinin hesabı için daima yeterli bir harcama yapılıyordu. Teknik Hizmet’in projesi Pcters’in yükselişinde çok sıcak karşılanıyordu ve bu çok büyük varlıklılık demektir. Peters’in biri Mercedes 170 V ve diğeri spor bir araba olan BMW-Cabriolet iki lüks otomobil emri altındaydı. Hemen çok büyük sermaye koyarak, Coburg’da tıklarında giden bir parfümeri işletmesi açmıştı.

Henüz yeraltı savaşçıların maddi başarılarından söz edilemiyor- du. Sonunda vatanları için ne olduklarına ya da vatanın koruyucuları olduklarına karar verdiler. Haberalma servisleri makinesi, BDJ’deki deneyimlerini çok iyi kullandı ve aynı zamanda yüksek turlara çıktı: “Teknik Hizmet’in eyalet önderlikleri; önemli askeri tesisler, havaa- lanları, köprüler, radyo istasyonu vericileri, yol üstü depoları, tren is— tasyonları ve aynı zamanda karargahın değer verdiği şeyler hakkında ayrıntılı bilgilerin toplanmasına” geçti. “Çünkü yeraltındaki savaş,

esasinda böyle hazırlığı gerektiriyordu, hem de Slav barbarlığı üzerinde zafer arzulanıyorsa böyle yapılmalıydı.

Böylece tüm. eski yoldaşlar da içsel dil kuralı yaratmada “kavram açıklamalarının” birleştirilmesi için, ne düşündüğünü anladılar: “Bi— zim tartışmalarımızın araçları için, ortak bir sözlük gereklidir. Bu nedenle biz; gerilla savaşı, direnme savaşı, partizan savaşı, gayri nizami savaştan söz ediyorsak, modern savaşa girişin sistem ve biçiminden gizli grupların, tüm zorluğu göze alarak çalışmalarından, karşı politik fikirleri, partileri, mülki ve işgalci güçlerin planlarından söz ediyoruz. Tüm bu değişik isimleri birleştirmek ve partizan savaşına hazırlamak istiyoruz. (...)”

Teknik Hizmet, özellikle yabancı işgal güçlerine karşı politik bir partizan savaşının uygun karargahında zorluk çekiyordu. Talebi Amerikalılar için İngilizceye çeviriyordu. Hessen İçişleri Bakanlığının memurları ihtiyatlı şekilde formüllendirdikleri “Güvenlik mesleği ve Teknik Hizmet BDJ üyelerinin düşünceleri hakkında bilgilenme” henüz kağıt üzerinde kalıyordu.

“Aparatın tüm üyelerişefveşefyardımcUarı tarafından, özellikle onlara bir soru sorulma durumunda gözden geçirilir. Sorulan sorular Pask’a yeniden verilecek; o, BDJ eylemleriyle gözden geçirecektir. Bundan sonra sorular Staley ‘e CIC, EUCON, US aracılığıyla tercümesi için verilir. Dunston aparatın iç güvenliğinden sorumludur. O, BDJ’nin ‘düşman bölümünde ikinci bir makamdır da. Pask ve aparatın şimdiki üyesi en güçlü çizgidedir. Tüm milliyetçi, anti-komünistlerdir. Onlar Birleşik Devletlerin Rusya ‘yla savaşabilecek ve Avrupa ‘yı kurtaracak tek ülke olduğuna inanırlar. Pask bu insanlarla aynı doğrultuda düşünür. O iç aparatın doğru çizgide bulunup bulunmadığından sorumludur. (...)” Teknik Hizmet’in görev planında ayrıntılı olarak yer alıyor her şey. Bunun içinde faaliyet “savaş öncesi dönem sırasında”, “D- güğümünde” ve “D- gününden sonra işgalin devam ettiği sırada” şeklinde birbirinden ayrılıyor.

Üç aşamalı strateji “barış dönemi” için en önemli görevi saptıyor: “Taktik, haber bağlantıları, arazi bilgisi ve sabotaj yöntemleri bilgisiyle donatılmış olmak. İkinci görev; haber servisleri sistemini, öteki örgütlerin özümsemiği deneyimlerle bağlamak, sarmak ve en yüksek bazda gerektirenleri yerine getirmek için görev üstlenmek.”

Davaya yönelmek, önce “D-günü”ne götürüyor: “Bu dönem sırasında aparatın esas gayreti, dağlardaki savaş birliklerinin bölünmesi— ne ve güvenlikteki tüm bölümlerin dallara ayrılmasına yöneliktir. Almanya’nın savunmasındaki örgütün her bölümünü değerlendirmeyi, stratejik potansiyelini tahrip etmeyi, aparat şimdi ele alacaktır.”

Bundan sonra ilk önce özel savaş başlan “Geri kalan önderler, böylece aparatın yeniden inşasına başlayacaktır. Her yerde ve aktif sabotaj eylemlerine girişeceklerdir. Direniş başlayacaktır. (...)” Gerilla savaşı; Alman ciddiyetiyle ayrıntısına kadar hazırlanır. Hans Otto, askeri uzlaşmayı daha sonra şöyle açıklan “BirBgrubu, olabildiğince tanınmış insanlarla küçük formasyonlardan oluşur, geri kalanlar ilk kararlaştırıldığı gibi, sabotaj eylemlerine katılacaklardır. Bunun dışında A grubunun formasyonu için yardım ve buluşma noktaları oluşturulur. Daha sonra Almanya’ya yapılacak bir Rus işgalinde, örneğin paraşütle indirme durumunda harekete geçireceğiz onları. Ayrıca A grubu -B grubu henüz oluşmamıştır, çünkü hiç kimse istekli değildir- Sovyet birliklerinin yola koyulduğu görüldüğünde bu kişiler gerekli silahların nüfuzunu kırmak bir Rus işgal gücü altındaki yönetim yerlerinde sorun çıkarmak, her zaman ‘ölüm’ sözcüğüyle ifade edi— lemeyecektir belki ama benzeri bir konumda bağımsızca kullanılabilir. Panzer saldırısında ‘nüfuzunu kırmak’ başka bir şekilde mümkün olmayabilir. Çünkü insanlar sonuçta birlikte birşey yaparlar. (...)”

Katı yöntemler “X olayı” için özellikle kullanılmaz. “Hareketli plan A ‘için kullanılacak esaslarda, yoldaşlar emir alacak menciye bile— mezler, “örgütümüz alarm verdiğinde herbiri kendi basına karar verir. örgütün kararlarını ve yasalarını bir yana atarlarsa, bunlar yargılanırlar. Disiplini ve yoldaşlığı zedeleyici her şey, şiddetle cezalandırılır. Hainler, kaçaklar ve başkaldıranlar kurşuna dizilir!” Teknik Hizmet’in stratejileri Batı Almanya haritasını üçe bölmüşlerdir. Ana, lokal ve stratejik önemdeki yerler. Bir diğer projeyi de Teknik Hizmet’in Hamburg eyalet yöneticisi yoldaş Topp hazırlamıştır. Topp enformasyon toplamak için gizli bir grup oluşturmuş ve bununla özellikle bir komünist darbe kalkışmasında, polis ve taraftarlardan oluşacak grupları devreye sokmayı hesaplamışır. Bu projenin

stratejik bir belgesi 1951 Martında “İç Karışıklıklarda Alınacak önlemler” başlığıyla tesbit edilmiştir. Hazırlık aşaması için en azından lojistik koşullar yaratılacak ve altyapı hazırlanacaktır: “Su, elektrik, gaz ve en önemli endüstri işletmelerinin, lokantalar, bankalar, televizyon vericileri (radyolar da) yatay ve dikey planlara alınır. Yerleşim yerlerindeki personel bilgileriyle tehlikeli unsurlar ayıklanır.” (...)

önderlerine emreder: “Yolların ve binaların abluka altına alınması ve içlerine nüfuz edilmesi talimi yapın. Şehrin kenarlarında, yeni inşa— atlarda ve açık yapılarda, talimler, silah kullanma alıştırmaları yapın. (...)

“Politik durum” hakkında “özenli anketler” düzenlenecektir. Örne — ğin “parti ilişkileri kendi grubunun özellikleri, muhalif elebaşların saptanması ve bunların karakteristiği, memurların düzeyi ve tutumu (...)” Bundan sonra “karşı eylem ya da planlı karşı önlemlerin” gerek— tirip gerektirmediği stratejik konuma yönclimlidir.

Bu içsavaş planının uygulamaya konulmasıyla paüayıcılar, elbom-baları, tabanca ve makinalı tabancalar edinilecektir.

Özellikle, Teknik Hizmet’ten yoldaşlar, sokak savaşını yüreklerin— de duymaktadırlar. Topp’un yönergesinde bunun nasıl yapılacağı tarif edilmiştir: “Eylemlerde en iyi zaman, muhalifleri uykuda avlamak için sabahın ilk saatleridir. Muhalifler hemen ele geçirilebilirler. (...) Düş— manca bir tutum kalabalıkları doğurur, o zaman el bombaları ve aydınlatma mermileri çoğu kez arka taraftan yöneltilir. Kurusıklar ka— çınılmaz olarak gereklidir. Sadece emre uyulur ve emirle ateş edilir. (...) Ateş sırasında bacaklara yönelmek, çok büyük moral etki yapar.

(...)

G noktası altında partizan savaşı belgesi bu terör eylemlerinin yü— rütülmesinin “esasları “nı sıralan “Tüm başlangıç eylemleri serttir, ka— tıdır ve kararlı olarak uygulanır. İlk kan daha çok kanı davet eder.

(...)

ODENWALD’DAKI BİR EV

Odenwald’daki sevimli bir kasaba olan Waldmichelbach’ta yaşlı yurttaşlar bugün da hâlâ “partizan evciklerini” tanırlar. Orman kıyısındaki bir eve yakın oturan oralı bir kadın, o zaman partizanların eğilimi için görevlendirilen Sterling Garwood’u biliyordu. “O zamanlar atış talimi yapıyordu Amerikalı.” Bugün de aynı kulübeciğinde yaşayan yaşlı bayan bu evdeki bir “Bay Peters”i de anlatıyor. Teknik Hizmet’in adamları tarafından atış talimgahı olarak kullanılan bodrumda, bugün eski mobilyalar duruyor. Bir kömürlük ağzına benzeyen girişte, eski bir maden ağzı görülüyor, evin birkaç metre yanında 30 metrelik bir derinlik uzanıyor. Adamlar özellikle “X günü” için iyi hazırlanmışlar. İlk başlarda Hammargasse 47’deki “Wagner evi” gizli askeri misyon hazırlığı için tam da ideal görünüyordu. Toprak yoldan 500 metre uzaklıktaki, henüz o zamanlar sapa yerdeki bir mülktü. Bir oda girişi, toprak kulübenin yardımıyla, para reformundan sonra konut haline getirilmiş. Faizler zorlayınca Erhard Peters’e ev olarak kiraya verilmiş. Kiralar “muhakkak bir gayn menkulle” endekli ödenirmiş. Hessenli aracı ne takdir ederse, ilkin Frankfurt’ta “bir Amerikan servis hizme-ti”nde ID gökdeleninde çalışmış ve “sık sık yolda olmuş” Kendi formüle ettiği biçimde benzeri hizmeücrde bulunan adamlar hakkında Hessen devlet koruyucularına yazmış: “Bu taşınmazın faizlerini kendi cebinden ödemek zorundasın. (...)” Gelecekteki büyük görevlerin antremanı için öncelikle ev tutulmalıydı. Zorunluluk durumunda başvurulacak bir yer olmalıydı. 8’den 15 Temmuz 1951’e kadar ilk sekiz eyalet önderi Amerikan askeri birliklerinin talim alanı Grafenwöhr’de henüz kurs için bir araya gelmişlerdi. Tabancalar padayıcılarla donaulmuşlardı. Varışlarında da arkadaşlık ilişkilerinin yardımını gördüler. Kaülanlar Nürnberg istasyonunda buluştular ve oradan bir Amerikan aracıyla alındılar. Gizli yolculukları Nürn-berg’le Grafenwöhr arasındaki bir ormanda son buldu. Yoldaşlar orada, Amerikan kampında saklandılar, sivil kağıdar verildi kendilerine. Bundan sonra onlar artık sürekli takma isimlerle yaşamaya başladılar. “Kampın geri kalan sakinleriyle sıkı bağlantı” Camp’ta kuruldu. Uğursuz Mr. Garwood gençleri selamlarken, onlara “En sıkı sessizlik içindeki görevlerinden” birini söyledi. Albay üniforması içindeki onun karşısında duruyorlardı. “Bir gizlilik durumunda sorulmayacak soruların -Peters’in açıklamasına

göre- bir Amerikan gizli makamına iletileceği” belirtildi. Garwood’un birlikte çalışma arkadaşları “Al” ve “wait” kendilerini takdim ettiler. Üzerlerinde Amerikan ordusunun teğmen üniformaları vardı. Gizlilik yüklü Mr. Garwood en ağır işkence yöntemleri karşısında da gerilenilmeyeceğini, bunun Teknik Hizmet’in güçlerine bile ayrıcalık tanımadığını belirtti. Bu durum BDJ önderi Hans Otto’nun Alman - Amerikan soruşturma komisyonunun önündeki sorgusunda ortaya çıktı: “Bavyeralı bir Teknik Hizmet çevre önderinin karagahta ciddi olarak ortadan kaldırılmasından” söz edildi. “Bir diğer direniş örgütünde soru sorma yasağının konulması da düşünüldü.” Hans Otto gerilla birliklerinin Amerikalı öncü subayları hakkında da şunları anlatıyordu: “Mr. Garwooddan sözü edilen yöntemlerinden vazgeçilmesi için benim bir baskım olmadı. O bize örnek olarak öldürülmesi gereken bir insanın eyleminin nasıl olduğu konu— sunda uzun boylu düşünülmemesi gerektiğini gösterdi. Otomobiliyle kromofomlar getirirdi ve depoda bir tulumla çürük gaz bulunurdu.” Daha sonra güç kullanılmadığından söz edilen sorgularda, bir biçimde örneğin, gözlerin bağlandığının olduğu, kor halindeki ocağa sokulan bir demir parçasıyla vücudun belli yerlerinin dağlandığından söz etti. Demirlerin soğukluğu etin kavrulmasından sonra oluşuyordu, akkor halindeki metalle vücuda bir isim yazılıyordu.

Öteki iki ‘kurs’u Amerikalılar, Grafcnwöhr’deki kamplarında başlattılar, sonra Waldmichelbach’ta yoldaşlar tarafından “wamiba” olarak da adlandırılan aşamalara geçtiler. 15 Eylül 1951’de orada 8 gün boyunca partizan eğitimi yapıldı, bu 3 Mayıs 1952’ye kadar sürdü. Daha sonra on Teknik Hizmet mensubu yeraltı savaşı için kurslara hazırlandı, katılanların adları hep birbirinden gizli tutuluyordu. Derslerin konusu, strateji planlarında nasıl gösterilmişse öyle işliyor, atışlar esas tabancalarla, patlayıcı maddeler roboüara yöneltilerek yapılıyordu, Amerikan, Rus ve Alman silahları kullanılıyordu. Gerekli malzeme— ri Garwood, Alman yoldaşların faydalanmasına hazırlıyordu. Teknik Hizmet kurslarına aşağı yukarı 130 kişi katılmıştı. “Bunların hemen hemen tümü de eski subaylar ve astsubaylardı.” Waldmichelbach Belediye Başkanı, Wiesbaden’deki eylemlerin ortaya çıkmasında sonra orada neler olup bittiğini öğrendi. Ona kurs evinde “Doğu Alman gençlik birliğinin” olduğu söylenmişti. Partizanların geride bıraktıkları bir “ziyaretçi defterinde kimi ku— rumlar hakkında şu edebi değerlendirmeler vardı:

“U
CDU- Bilinmeyenler Kulübü

ÖLÜM LİSTELERİ

Bundan sonra BDJ’nin Teknik Hizmet’i Eylül 1952’de devlet ma— kamlarının otoritesine çarptı. Polisçe elkonulan malzemelerin değer— lendirilmesi önce bir düzene sokuldu. Hatta o zamanlar Köln’deki Anayasa koruma federal dairesinin başkanlarından Otto John, raporun içeriğini zorladı. Dikkati çeken buluşlar şunlardı: “75 KPD (Alman Komünist Partisi) ve 80 SPD (Alman Sosyal Demokrat Partisi) üyesi hakkında personel fişi (...) kısmen giyabi tutuklama müzekkeresi kesildi (...) Wiesbadende 3.1152 tarihli bir konuşmada Federal Alman Koruma Dairesi Başkanlığı; Anayasa koruma federal dairesine nasıl başvurulacağını aynı yapının bu evraklarıyla açıklanıyordu.”

Ayrıca Otto John, Teknik Hizmet’ten “arkadaşlarını başlangıçta ispiyon faaliyeti için” yerleştirdi. 18 Ekim 1952’deki sorgusunda Hans Breitkopf, gizli “kanun dışı kılınanların listesi”ni * yapıkları, tü— müyle ağızsözlü şekilde şöyle anlattı: “Bu eylemlerin yürütülme tarzı ve savaş faaliyetlerinin özellikleri hakkında konuşulmayacaktı ve ben bu özelliklerin neler olduğunu hiç düşünmüyordum.”

O zamanlar düşündüklerinden biri çok açıktı: ilk personel rakam— ları biraraya getirildiğinde, “Direniş gruplarının tüm taraftarları X gü-nü’ndeki bolşevik saldırısına karşı eğitilecek; bolşevizm, komünizm için aktif olarak faaliyete geçilecek. Ben bu kişilerin Rusların saldırısı karşısında mücadeleden mahrum bırakılacaklarını düşünüyordum. Böylece onların Rusya’daki muhaliflerine ihanet etme olanakları ol— mayacaktı.”

Muhtemel olayın önleme tedbirleri Teknik Hizmet adamları için açıkça .politik bir bağımsızlık demektir. Hans Breitkopf, mahkeme önünde şunları söyledi: “Bu örgütün nereden geldiği ve benim şahsi hukuki durumum sorulursa; o zamanki zengin kartoteklere bakılabilir. (...) Ben, vatansever girişimde bulunduğumuza ve anlayışımıza göre yurtsever faaliyet gösterdiğimizize, o zamanki kartoteklerde önderliğin görevlerinin tanımlandığına inandığımızı söylemek isterim. Örgüt ve

“Kanun dışı olma” eski Roma’da kanı helal olanların adının açıkça belirlenmesi için konulan işaret. faaliyette bize Avrupa’nın özgürlüğü ve vatanımız Almanya’nın savunulması için kartotekin önderliği yol gösteriyordu.”

Breitkopf, vatansever belgesel çalışmasını ayrıntısıyla açıklıyordu: “Bu listede tüm ilgili kişilerin adları işaretlenmişti, bizim anlayışımıza göre ya doğrudan KP (Komünist Partisi) üyesiydiler, ya en azından KP’ye aktif olarak hizmet ediyorlardı, ya da KP’nin kamuflejli örgütlerinde faaliyet gösteriyorlardı. Bunlar bize özellikle H olayı’nda teh— likeli olabilecek kişiler geliyordu. Bu kişiler daha sonra yeniden bir tehlikeliler kartotekine alındılar ve bunlar o zamanki Abwehrden insanlar (o/dardan birazdan söz edilecek) tarafından değerlendirildi.”

Listedekilerin “Xolayı”nÇa Teknik Hizmet gerillaları tarafından hangi yazgı yazıldığını araçlar sonraki sorgulamalarda hemen açıkla— dılar: “Kanundışı olanların listesi hemen ortadan kaldırılmak istenen kişileri kapsıyordu. Liste tamamlanmamıştı, henüz üzerinde çalışılıyordu. Listeyi Breitkopf yürütüyordu. ‘Kanundışı olanların listesindeki’ adlar Rieldorf dan kaynaklanıyordu.”

Breitkopf un haberalma kartotekleri, bürosunda duran kahverengi bir bavuldaydı.

Tüccar ve ilk başlarda Hitler Gençliği Sürgün Önderi Otto Rietdorf; “dünyanın her ordusuyla ilgilenmesi”yle, büyük görevler hakkında bildiklerini açıkça komisyon önünde uslu uslu anlatı. Onun çizdiği düşman tablosu çok açıktı: “İllegal komünist tehlikeyi tanıyoruz. KPD’nin doğrudan üyesidirler. Onlar komünizmi resmen tanıyıp öğreniyorlar. Aslında bunları tanımak kolay. Daha tehlikeliler; komünistlere gizli sempati duyan kimseler. Hem bunlar komünist olarak da tanınmıyorlar. Onlar suyun altındaki aysbergler gibidir.”

“Güvenlik” bölümü; “işgal bölgelerindeki koşulların sağlamaştırılması için, bolşevik ordusunun bir ileri yürüyüşünden sonra, Almanya’nın kişiliğini savunabilmek için” oluşturuldu. Gizli unsurlardan meydana gelmişti ve sivil yönetimin inşasında da yardımcı oluyorlardı. Bu kişilerin görevi; direniş savaşçılarının geride bıraktığı Alman sivil halkının kurumlarını güçlendirmek, böylece insanları komünizme karşı sağlam bir iç direniş hazırlamaktı. Rietdorf ilginç düzeninin

“sadece bir başlangıç” olduğundan söz ediyor, “listelerin henüz bir değeri yoktur” diyordu.

Yurtsever yurttaşlar kanundışı olanlarla ilgili ne düşünüyorlardı, onları “güven altına almak”, “ortadan kaldırmak” ya da “nüfuzunu kır-mak”\an ne anlıyorlardı, bunlar konusunda Otto Rietdorfbir Alman - Amerikan Araştırma Komisyonu önünde cevabını veriyordu:

“‘Kanundışı olma’ kavramını Rus literatüründen öğrendim. Kanundışı olanlar’ bölümünün Batılılara karşı örgüt içinde alınacak geniş tedbirleri tanımak, Rus saldırısından sonra ‘kanundışı kılman’ insanları güvence altına almak... Rusya’da bunlardan ne anlaşılacağı açıktır.”

Ve o sürdürüyordu: “Mr. Ganvood’un bu sorunlardan haberi vardı.”

Rietdorf un stratejik düşüncesi “güvenlik altına alınmanın bizzat düzenli birlikler tarafından yapılması ve örgüt tarafından yürütülme-siydi.”Böylelikle o, merkezi bir noktaya parmak basıyordu. Sorumluluğun düzeyi ve Amerikalıları da içermesi sorguda ortaya çıkı. Al-man-Amerikan komisyonunda ABD temsilcisi aynı şekilde bu versiyonu savunmuş. Hessen İçişleri Bakanlığının Araştırma Raporu, “Rieldorfun bu iddiasının Amerikalılar tarafından doğrulanmasından”, “Amerikalı temsilcilerle yapılan bir konuşmadan” söz ediyordu. Wiesbaden’in iç politikacıları, bu versiyona çok az inandılar “Fakat bu ilişkide, örgütün Britanya bölgesinde de bulunduğu ve Amerikalıların bölgesinde hiç bulunmadığını düşünüyoruz. Bu örgütün varlığı Rietdorf un açıkça gerçekleri saklaması nedeniyle bilinmiyor.”

Birleşik Devletlerden dostlarının derin çelişkiye düşmeleri Hans Otto’nun ikrarıyla açıklığa kavuştu. 1 Ekim 1952’de polisin önünde yapüğü; “Bu BDJdeki personel raporları ve enformasyonlar, ‘Pe-tersen örgütünde de Amerikalıların bulunduğunu gösteriyordu” açık-lamasıydı bu... Malzemeler için bağlantı adam ve Amerikalı alıcı uğursuz “Dr. Walter”û \ yani önce BDJ’de ve sonradan Teknik Hiz-met’teki Garwood’du. Hans Otto “Xolayı”nm gelişimi üzerine çeşitli düşünceleri de rapor etmişti: “Amerikalıların görüşü, örgüt mensupla— rının Rus birlikleri tarafından yok edilemeyeceği ve işgalden sonra partizan olarak kullanılabilirleriydi. Amerikalıların bu planı, Peters tarafından gerçekçi bulunmadı. Çünkü

örgütte ilgili insanlar tüm şartlar altında Batıda kalmak isteyeceklerdi.” Askeri strateji sorunu üzerine, Garwood’la Peters arasında “uzlaşmaz çelişkiler” varmış (Hans Otto). İki direniş stratejileri de Frankfurt’ta buluştular ve Odenwald’da Teknik Hizmet’in partizanlar okulunda da bir araya geldiler. Hans Otto, Erhard Peters’e anlaşmazlık hakkında rapor verdi -“olağanüstü inandırıcı bir konuşmacı”- bizim görüşümüze göre Garwood’un doğruluğu çoğu olayda ortaya çıktı.

Planlan uygulamaya konan Garwood çok ağır bir suçlama altın— daydı. O “nokta ölçeğinde biraraya gelme, Peters’in yürütümünde kü— çük yönergelerin esas alınması kuralını” getirdi. Henüz Alman savaş— çılar, partizan savaşçılardan başka bir şeydi: “Lüth, bizim bakış açımızın esaslarını, reddedilmesi için başkalaştırıyordu. Bizim görüşümüzse, birleşik askeri birliklerle güneye sarmak ve bundan sonra işgal bölgelerindeki partizan gruplarının başka biçimde ortaya para— şütle indirilmesi şeklindeydi.” Araştırma raporunun cansıkıcı kısır döngüsü sürüyordu: “Bu görüş— şe göre; aynı şekilde X olayı ‘nda iç politikanın zor tedbirleri geçerli— dir.”

Teknik Hizmet’in gizli ölüm listesi; Hans Breikopf un somutlaşür-

SDP- Alman partizanlarının okulu

SRP- Sessiz partizanların randevusu

KPD- Küçük partizanlar - geçiş kampı

U

Bunlar gösteriyor kısaca: Tavır güçlü, yoldaşlık yekvücut Çünkü biz o kadar birleşmeliyiz İd
Almanya sonsuza kadar yaşasın!

Politik düşünmeli

Asker gibi davranmalı.

(...)

Kim gösterir böylesi birliği

Kimin sevgi gösterdiğini biliyoruz

Kalbimizle ve yumruğumuzla savunmayı

Bizim sevgimiz Alman toprağı (...)

Hile bizden uzak dursun

Biz ona hep özen gösterdik

Nasıl da domuzluk yapıyor

Bizi de getiriyorlar yanlarında

Ve içimiz heyecanla doluyor Ateşten ve hareketlen geçtikçe Görüşümüzde çeşitlilik olabilir

Oysa şimdi çok açık ve anlaşılır! (...)

“Yediler” şimdi umut dolu görünüyor Bu da işlerin nasıl iyi gittiğini

(...)

Odenwald’da Nikolaşka ‘da Seçkinler burada buluştu, Renksiz, profilden ve katı Ayrıca solda sıfırlar da. Eğer devlet gemisi batarsa O zaman biz burada tilkileriz. Etkin çevre ve hile geliyor Eğer yoksulluk da yuvayı kurarsa Çok öğreniriz, öyle bazı hünnerleri: Güvenliğimizi kim tehlikeye atmak ister Biz onu önceden uyarınız Cepte kokteyl savaşıyoruz (...)”

dığı Prusyalı bir bibliotekçi gibi pratik hale getirdiği bir “haberalma kartoteki” nâe bulunuyordu. Bu, esas olarak kanundışı kılınma önlemleri şeklinde somut olarak planlanmıştı. Açık mavi karılan Breikopf, “tehlike kartoleki” olarak kullanıyordu. “Sözü edilen tehlikeli insanlar ve görev alanlar, kanundışı kılınanların listesini izleyecek kimseler ve toplanan bilgilerin doğru olup olmadığını kontrol edecek olanlardı.” “Çifte süzgeçten geçirilmiş” kişilerle ilgili kartlar “direniş gruplarının ispiyon hizmetlerinde” yardımcı olacaklar içindi. Kartlar partilere ve isimlere göre de sınıflandırılıyordu. Kanundışı kılınanlar için alınacak tedbirlerde bu yardımcı dokümanlar çekirdek parçalarda kırmızıyla işaretleniyorlardı:

“Tehlikeliler kartı.” Orada ‘komünistler ve şahısların listeleri vardı. Bunlar Komünist Parti’de ve onun örtülü örgütlerinde faaliyet gösterenlerdi. Aynı şekilde çeşitli üyeler ya da bağlantı kurulan kişiler

başarısız olarak sözü edilen kişilerdi. Kanundışı kılınan kimselerin listesindeki adların çoğunluğu bilinmiyordu.

Özel kanundışı kılınanlar listesi, yeşil renkli “personel kartoteklerinde” bulunuyordu. Hessen soruşturmasında bunların içinde özellikle “önemli SPD’li” politikacılar, KDP ya da bolşevizmle bir biçimde iliş— kisi bulunan kimseler olarak niteleniyorlardı. Bunlar bir anlamda Üçüncü Reich dönemindeki “vatan haini konumundaki kişiler” gibiydi (Araştırma Raporu). Otto’nun görüşlerinden sonra Paul Lüth, bu ha— berlerin toplanmasında özel bir değerlendirme yaptı.

Tümüyle faşist dünya görüşü biçiminde Hitler rejimine karşı dire— nişte eylem yapanlar “vatan haini” olarak açıklandı. Örneğin sosyal demokrat gazeteci Dr. Gerhard Gleisberg “Schumacher’in yeni atı”, “basın ahırının en kötülerinden” olarak nitelendi. “Biçim: güçlü, Saçları: koyu, Yüzünün biçimi: oval, gözlük kullanıyor, Dili: ingilizce, Çekçe biliyor, Konutu: Hannover, Waldhausen Sır. 6.” Kanundışı kılınma eyleminde, “politik tartışmalarda toleranslı biri, iyi huylu bir insan olmak” özellikle geçerliydi. Direniş dönemi hakkında yeşil yap— raklarda şunlar yazılıydı: “1939da İngiltere’de sürgün yoldaşları Ollenhauer, Knoeringer vb. gibi kişilerin vatan hainliği çalışmaları çerçevesinde...”

Frankfurt federal meclis milletvekillerinden Georg Stierle hakkın— da “SPD’nin sol kanadının taraftarlarından” nitelemesi yapılıyordu. Teknik Hizmet’in haberalma servisinin kartında: “1945den sonra, Sti-erle, ilkin SPD’nin parti fonksiyonerlerinden biriydi, aktif olarak anti-faşist politikaya katıldı. O zamanki Hessenli bakanın üzerinde büyük etkisi vardı. Komünist eyalet milletvekili Keil ‘le de işbirliği halindeydi.”

Davanın özellikle önemli etki edici bir yanı vardı, kanundışı kılı— nanlar listesi sosyal demokratların adım da ve öteki aynı düşüncedeki kişileri de tehlikeli şahıslar olarak niteliyordu. Federal Almanya’da demokrasinin yeniden inşasında çok önemli roller oynayan kimselerdi bunlar oysa. Hessen soruşturmasının dili aynı olmak zorundaydı. Gıyabi tutuklama muzckkereleriyle sayfalardaki düzen (“göz, rengi: koyu kahverengi, yüz, biçimi: oval, yüzün rengi: parlak”) ve etkin politikacılarla gazetecilerin karakter özellikleri de bulunuyordu. Ötekilerin yanında şu isimler de yeralıyordu:

Wilhelm Apel, Federal hükümette Hessen yetkilisi (SPD), Gottlob Binder, Konut yapımı, kent inşası ve mekan planlaması Alman Birliğinin başkanı (SPD),

Emir Carlebach, gazeteci, 1945’den 1947’ye kadar Frankfurter Ruhdschau’nnn imtiyaz sahibi, Hessen’de eyalet meclisi milletvekili (KPD),

Otto Graf, Bavycra Kültür Bakanlığında, bakanlık danışmanı, bundan önce Münih Üniversitesi Devlet Komiseri (SPD),

Emil Gross, Alman gazete sahipleri birliğinin başkanı ve Biele-feld’dcki Freien Prcsse’nin yayımcısı, eyalet meclisi milletvekili (SPD),

Hans John, Alman Demiryolları Sendikası Başkanı, Federal Al— man Demiryolları yönetim kurulu üyesi (SPD),

Wilhelm Kaisen, 1945’den 1965’e kadar belediye başkanı ve Bremen Senatosu Başkanı (SPD),

Oskar Kalbfell, 1945’den beri Reuüingen belediye başkanı, Würt-tembcrg-Hohenzollern eyalet meclisinde göçmen komisyonu yönetim kurulu üyesi, SPD- fraksiyon yönetim kurulu üyesi, 1946’dan beri Wcslfallischcn Rundschau’nun şef redaktörü.

Dr. Harald Koch, 1945’den beri Oldenburg Maliyesi bakanlık di— rektörü, 1946’dan beri Aşağı Saksonya eyalet meclisi milletvekili, anayasa politikası komisyonu yönetim kurulu üyesi (SPD),

Franz Marx, Parti sekreteri ve SPD federal meclis milletvekili,

Ludwig Metzger, Hessen kültür bakanı (SPD)

Josef Meyer, SPD Hessen Eyalet Sekreteri,

Herbert Wehner, SPD’nin o zamanki federal meclis milletvekili,

Heinrich Zinnkann, Hessen içişleri Bakanı (SPD).

Hessen’deki SPD önderliği için; sürgündeki sosyal demokrat dire— nişin en önemli adamlarının ve politik kurumlarının yeniden inşasında sağlam fonksiyonları olanlardan “X .olayı”nda partizan savaşçıları ta— rafından yok edilecekler şeklinde gösterilmesi şaşırtıcıydı. Amerikan gizli servislerinin açıkça rıza göstermesiyle ve bu “aracılar”ın önemli kriz olayları için finansmanlarına ciddi ciddi mümkün

görünmcsiyli ortaya çıkıyordu bu durum.

Sürgün yıllarından sonra, onlar, nihayet gözetlemenin son buldu— ğuna ve Gestapo'dan duydukları korkunun sonunun geldiğine inanı— yorlardı. Şimdi; komünistlerin etkilerinin olmadığı, demokratik, çoğulcu bir inşa için gayret gösterirken; bu Gestapo'nun gizli izlemelerinin yeniden başladığını, hatta 'X günü'ndeki gizli polisin de peşlerine düştüğünü görmek zorunda kaldılar. Bu likidasyon hazırlığının bir gençlik örgütüyle yapılıyor olması ve Adenauer hükümetinden maddi destek görmesi, özellikle Hıristiyan Demokrat politika çevrelerinden, Amerikalı kurtarıcılardan talep gelmesi, bunların demokrasi duygusu ve özgürlük aşkıyla, halta demokratik bir basın kuruluşu görüntüsüyle yapılmasına SPD önderliği akıl erdirmemeye başlamıştı. En azından inanmayanların duygusunun tepkisini çekmesi o kadar büyük bir ça— buklukla olmuştu ki...

Sosyal Demokrat aracılar, adli görevliler ve Hessen içişleri bakanı, Köln Federal Dairesine raporlarında yazılanlar açısından görevlerinin devletçe gerekli olduğunun farkındaydılar. Henüz Adenauer devletinin politikacıları ve memurları bu davaya yakınlık göstermiyorlardı. On— lardan Prusya somutluğu ve hukuk devleti düzeni aşkı nasıl beklenir— di. Soğuk savaşın işaretlerini taşıyan, yeni savaş sonrası dönemin hiz— metçileri, davayı sumen altına atmayı deniyorlar, fren oluyorlar, yatıştırıyorlar, yavaşlatıyorlardı. Bilinenlerin tablosu bir biçim alıyordu. Savaş sonrasının en büyük skandallarından biri bekleniyordu. Politik zarar sınırın aşılma üzerey— di. Araştırma komisyonları, gizli gelişmeler, karanlık manevralar -hep Amerikalı müttefiklerin kanştırmaları- işi yokuşa sürme amacını taşıyordu. Çünkü oyunda çok taraf cirit atıyordu. Bu en büyük düzenin bir skandali, Alman-Amerikan ilişkilerinin hassaslığını bozacaktı. Batı entegrasyonunun öteki sağlamaştırma planları ve bir Batı savunma topluluğunda yeniden askerleşmenin koşulları, güçlükler yaratabili— yordu.

Bu yüzden dava hızlandırıldı ve belli bir sonuca ulaşmak zorun— daydı.

”ÖZEL ZAMAN SÜRECİNDEKİ ADALET

Hans Otto'nun 9 Eylül 1952'de Frankfurt'taki sorgusunda, BDJ'nin örtülü faaliyetleri hakkında söyledikleri, sonunda Hessen makamları—nın harekele geçmelerini sağladı. Otto'nun ön sorgusundan sonraki iki gün, Hessen içişleri bakanlığının raporunu; Dr. Littmann Frankfurt polis başkanına iade etti. Aynı günde, içişleri bakanlığının üç çildik eseri öyle belgelendirilmiş ki; “savcılık ve polisin ortak davranışı yü— zünden Hessen eyalet başkanlığıyla bir konuşması, eyalet bakanı ola— rak onun özelliğini gösterdi.”

iki gün sonra, 13 Eylül 1952'de örgüte karşı devletin yeniden bir darbesi indi. Tam saat 17.00'de Teknik Hizmet yönetici başlarının büro ve özel konutlarına girildi. Üyeler Otto Rietdorf, Friedrich Kleff ve Rudolf Radermacher, aynı gün yakalandılar. Az sonra Teknik Hizmet'in adamı Ludwig Kaufeld tutuldu. Hessen Neu-Isenburg'da Teknik Hizmet'in buluşma yerinde 16 ter-tipçi yakalandı, ötekilerin yanında “12 sayfalık ‘kanundışı kılınan— ların listesi onlardaydı. Bunlar Rus birliklerinin askeri harekete geç— mesi durumunda tasfiye edilecek politik muhaliflerin listesiydi. Bu listeler, Alman Gençlik Birliği yeraltı örgütünün gizli eylemlerinin çekirdeği olan BDJ olaylarındaki çalışmanın merkeziydi. Bir kaüiam komplosunun kurulması yüzünden savcılık aracılığıyla yürütülüyordu.

Teknik Hizmet buluşma yerlerinde yakalanan tertipçiler aynı şekil— de 12 sayfalık “ötekipartililer” 44 sayfalık “FDJ kamufraj örgütleri” hakkında malzeme taşıyorlardı. BDJ'nin enformasyon hizmeti “siyasi suikasler” ve yüzlerce sayfa tutarında yazışma malzemesi de bulunu— yordu. Ayrıca memurlar Teknik Hizmet'in örgütlü eylemlerini daha çok kartoteklere almışlardı; ötekilerin arasında “tehlikeliler kartı” ve “telsizciler” kartı, bunların yanında makaleler, broşürler ve “beyaz kitaplar”, 65 çeşit kart, şifreli bir evrak çantası ve “patlayxılar için 2 talimat”, “Amerikan kartotek malzemeleriyle bir paket” de vardı ayrıca.

Bad Vilbel'deki Teknik Hizmet üyesi Hans Weissbach da aynı şekilde mahkeme önüne çıktı: 25.000 ölçekli haritayla, aşağı yukarı 4 tertipçi 150 adek boş 25.000 ölçekli harita, kurs raporları, yeniden si

lahlanmada cephe askerleri için uçuş talimatı, “37 paket deri merhemi, süspansiyon ve penisilin”, bir harita, 21 gezici kartı, bir “lastik kılıf içinde motorları çalışmaz hale getirici paketlerle madeni kaset”, 22 yürüyüş pusulası, 16 patlayıcı tablet, bir “partizan günlüğü”, gemiler için tanıtma hizmet kartlarıyla bir kitap, bir piyade ders kitabı, 13 “gizli personel sorusu” ve sokak savaşları hakkında beş kitap. Yeraltındaki savaş için özel konutlardaki dinleme ekipmanı, o sıralarda anti-terör yasalarının çıkarılmasından sonra, yüksek güvenlikte altı ay bunlar değerlendirildi.

Finansman olarak Hans Otto da, Amerikalı Sterling Garwood’un sözünü ettiği, Alman polis makamlarının beklenmedik ziyaretiyle karşılaştı. Odenwald - Sleinbach’taki konutunda, Alman Teknik Hizmet üyelerinde olduğu gibi başarılı şekilde ele geçti: ‘Tüfekler için Amerikan görüş maleryaliyle’ plan tabloları, tüfek ve tabancaların parçaları ve kılıfları, ufak kalibreli bir tabanca, tüfek mermileri, çakmaklar, pat—layıcı kapsülleri...

Gizli birliğin şefi de, Frankfurt polis makamlarının adamlarınca ele geçirildi. Teknik Hizmet’in yöneticisi Erhard Peters’in içişleri bakanlığının raporlarında daha sonra tesbit edileceği gibi “bulunması mümkün değildi.” “O, Amerikan koruması altında bulunuyordu, hemen ilk tutuklamalardan sonra sıvıştı.” Bir diğer araştırma başarısızlığında gençlik örgülü önderine değinildi: “Paul Lüth de (...) BDJ’nin federal birinci başkanıdır ve Peters’in okul arkadaşıydı, duyumlara göre aranılmasına geçildi. Aynı şekilde başarılı olunamadı. 7.1052 tarihli yazıyla, Lüth Frankfurt/Main ‘deki polis başkanlığının 12. komir serliğine 8.1052 tarihli yazıyla aranıp bulunması emri verildi, ki o bir yıldan beri Frankfurt/Main’de oturuyordu ve Laufachta saptanmıştı ki; bu yüzden orada olduğu öğrenilmişti.”

Teknik Hizmet üyeleri Rietdorf, Kleff, Radermacher ve Kaufeld’e karşı indirilen darbe eyleminden sonra Frankfurt tutuklama mahkemesinin önüne çıkarıldı. Bunu İçişleri bakanının raporu şöyle tesbit etti: Tutuklananların bazılarında tahrif edilmiş tanıtma kartları bulundu. Otto ‘nun üzerinden çıkana göre kendisi CİC’den sorumluydu.”

Henüz 13 Eylül saat 20.00’de, ilk yakalamalardan üç saat sonra, Dr. Otto John’un Anayasa Koruma Federal Dairesi yöneticiliğiyle iki saatlik görüşme yaptı. Sonradan onun Demokratik Almanya Cumhuriyeti — yetinde kaybolduğu Bau basınının manşetlerine geçti: Köln’den gelen yüksek anayasa koruyucuları “şimdiye kadar bilinen davanın tüm özellikleri üzerine ve düşmanca polisiye tedbirlere başvurulduğunu rapor edeceklerdi.” İçişleri Bakanlığının Federal Daire şefleriyle görüşmesi hakkında Teknik Hizmet raporu şunları belirtiyordu: “Dr. John alman tedbirleri onayladı, özellikle Lüth ve Peters için gerekli araştırmayı alıyordu. BDJ ile herhangi bir düzen içinde olunmadığını, aynı şekilde somut hiçbir hazırlıklarının olmadığını savunuyordu. Anayasa Federal Dairesinin BDJ Teknik Hizmeti hakkında, sadece önemsiz olarak bilinen şeylerden söz etmedi: Federal İçişleri Bakanlığını bilgilendirmeyi, özellikle devlet sekreteri Rötter von Lex’i öne aldı.”

Otto John, sonradan “iki kez geri döndüm” başlığıyla yayınlanan anılarında bu görüşmeyi şöyle değerlendirecekti: “Telaşlıydım. Zinn, değişik bir şiveyle konuşuyordu. Öteki baylar benim reaksiyonumu gözlüyorlardı. Zinn bu partizanların illegal girişimini, Amerikalıların organize ve finanse etliğini söylüyordu. Federal hükümet ve benim dairedeki temsilcilerim de ‘Bay Albay Radke’yi tanıyorlardı (...) Ben bunların tümünü yeni açıklıyorum.” John, o zamanlar Zinn’e sormak istiyordu, “Bu illegal eylemlerin bilinmesi üzerine anayasa koruma eyalet dairesinden niçin korkulduğunu?” Sonradan John’un Köln dairesi olup bitenler hakkında bilgilendirildi.

Kriminal polis tanfından yapılan bu şaşırtmalardan sonra Frankfurt Yüksek Savcısı ve Birinci Savcı Donath eylemleri Karlsruhe’deki Federal Savcılığın şahsi bir yazısıyla bilgilendirdi.

Soruşturmayı orada federal savcı Dr. Hubert Schrübbers’den alınıp birinci savcı Dr. Wagner’e verildi. Frankfurt savcılık temsilcisi Karl-sruhc’deki federal savcılığı ziyaretinde görev gereği şunları öğrendi: “Frankfurt’la çok miktarda belge ele geçti, bunlar o kadar kapsamlıydı ki, en azından sadece bir bölümü güvenliğin büyük başarısını gösterir. Malzemeler hemen bir kamyonla Karlsruhe’ye getirildi” (Hessen İçişleri Bakanlığının raporu).

BDJ eylemlerinin diğerlerini federal savcılık pek ilginç bulmadı. Karlsruhe’de içişleri bakanlığının Teknik Hizmet raporu şunu açıkladı: “Kolayca yürütülmesi olanaksız görülüyor, çünkü Karlsruhede bu—nu yapabilecek bir alan yok.”

Federal savcılığın ölçülü aracılık çıkarları Frankfurt'lu hukukçular için hiç de açık değildi. En azından bu görünürdeki şüphe ağır davala— rı hukuken tümüyle anlaşılmaz kılıyor. Donath ve Buchtal için eylemlerin yapılışı hakkında federal savcılığa başvuruldu. Onlar görevlerini, raporda belirtildiği gibi politik yorumlara değer vermeksizin yapıyorlardı. Bunun için de şunu ifade ediyorlardı: “KPD'ye karşı ve SPD'nin uygun ölçüde yeniden askerileşme önlemine karşı örgülün iç politika görevleri vardı.” Önemli hukuki bir sürpriz yaşanıyordu. Sonradan içişleri raporun— da tesbit edileceği gibi, serbest bırakılmayı Karlsruhe'deki federal savcılar Schrubbers ve Dr. Wagner sağlamıştı:

“1. Federal savcılık öncelikle Frankfurt/Main'daki yüksek savcılık— tan bağımsız olarak, Herhangi bir duyuma dayanmadan,

Frankfurt/Main'da bulunan malzemeleri görmeden,

4. Federal adalet bakanlığına eylemleri sınırlamadan.”

Adalet bakanı yoktu, fakat tüm Almanya Sorunları Federal Bakanı eylemleri üç gün boyunca soruşturmuştu.

Frankfurt hukukçularının bulguları açıkça öyle etkileyeceydi ki; Teknik Hizmet'e karşı aracilar trafiğini tümüyle anayasal yetkilerle ye— re serebilecekti. Hukuk devleti kuralları bir kez daha önemsizleşti. Hukuk esaslarının yara alması, hiçbir sonuç getirmede. İki sorumlu federal savcıya gerekli disiplin hatırlandı, hatta davanın dairelere bölünmesi yüzünden yapıldı bu. Dr. Hubert Schrubbers bundan sonra büyük bir kariyer sıçrayışı yapdı. BDJ karışıklığının başlamasındaki faaliyetler— den sonra hemen, Düsseldorf'taki genel savcılığa getirildi. 1 Ağustos 1955'de bir yazısıyla yöneticiliği tescil edildi: O, Dr. Otto John'un yerine Anayasa Koruma Federal Dairesinin başkanlığına atanmıştı.

Hubert Schrubbers Anayasa Koruma Federal Dairesinin şefliğinde 18 yıl kaldı. Daha sonra politik geçmişinde ilk kez tökezledi. Elli yıl— larının başlarında genç cumhuriyetin politik skandallarından davanın şekli değil, bir yeralü örgütünün terörist planlarının örtbas edilmesi— di. Onun kaderi değildi, aynı zamanda Nazi döneminde yüksek eyalet mahkemesi Hamm'da savcı olarak politik davalara bakmıştı. Parti üye— si olmamasına rağmen Nazi rejimine karşı politik direniş yüzünden komünistler ve izlenen Hubert Schrubbers tarafından ağır hukuki da— valarla cezalandırıldı.

Alman hukukunun bu geleneği soğuk savaş dönemindeki federal cumhuriyetin hukuk dilinin izlerini taşıyordu. “Federal cumhuriyette ikili hukuk mu geçerli?” diye soruyordu sosyal demokrat hukukçu ve daha sonra Kuzey Ren Westfalya maliye bakanı Diether Posser, West-deuthen Tageblatt'ın 3 Eylül 1955'deki nüshasında. O zamanlar hatır— şinaslığı görülüyordu ve BDJ'nin Teknik Hizmetinin yakalanan fonk-siyonerleri hakkındaki davayı görülürken geri bıraktırması bundan başka birşey değildi. O dönemden sonra iki buçuk yıl BDJ önderine karşı aracılık takibatı yaptı. Anayasa düşmanı bir birlikte devlet düş— manı faaliyetleriyle bir katliam komplosu kurması ve benzer suçlar yüzünden Ağustos 1955'de federal savcılığa verildi. -Dr. Hubert ana— yasa koruma Federal dairesi şefliğine hazırlanıyordu-federal mahke— me salonunda, suçlanan örgütün yönetici fonksiyonerleri “ayrı takiba— ta uğradılar.” İki yıl sonra bu an trag mahkemenin önüne çıkarıldı. Ağustos 1957'de bunun için sadece güçlü ajan bilgileri günlük gazete— lere yansdı. BDJ ve onun teknik örgütü artık unutulmuştu.

Bu ağır davalar 50'li yıllarda FDJ fonksiyonerlerine ya da öteki komünist örgütlere karşı davalarda yeraldı. Gerçi orada ne silahlar ne de likide edileceklerin listesi bulunmuştu, katliam komploları ya da so— ğuk savaşın planlan da savcılara sunulmamışu, sanıklar henüz mahke— me salonunda görülmemişlerdi.

Yargıcın önündeki adalet, politik dünya görüşünün bir davasıydı, Federal Almanya ideolojik bir savaş ortamında bulunuyordu.

6 Haziran 1957'de kararın 3. yargı senatosuna gelmesini federal mahkeme konseyi kararlaştırdı. “Özel zaman süreci gözlerden kaçmadı, bir yandan durumun kronik bir tehlikesi Federal Almanya'nın özgürlük düzeni içerden ve dışardan, öte yandan komünistlerin safında tutulmaksızın ajitasyoh yapabilmeleri karşısındaki çözümsüzlük...” BDJ'nin amacı sonunda açıklanmıştı, yüksek mahkemenin hiç de öyle* bulmadığı “özgür demokratik temel düzen ve her tarz totaliter gayret— lere karşı faaliyet göstermek...”

YÜKSEK KOMİSER “MERHAMET EDİYOR

içişleri bakanlarının anayasa koruma başkanlarından Otto John'la konuşmadan iki hafta sonra 30 Eylül 1952'de personel kağıtlarının fo— tokopileri ve öteki malzemeler hakkında John'la ikinci bir konuşma daha yaptılar. “Federal içişleri bakanlığının bu bulguları özellikle devlet sekreteri Ritter von Lex'in bilgisine sundu.” Asilzade devlet sekreteri Anayasa koruma ve “Üçüncü Reich”ta komünistlerin ve demokratların katı şekilde koğuşturmalarını sürekli olarak yürüten biriydi-Teknik Hizmet kartotekleri için doğrusu en güvenilir adamdı.

Dr. John, Hcssen'e Amerikan yüksek komisyonuyla bunlar arasındaki zaman aralığından daha sonraki günde açıklamayı rapor etti, “Amerikan makamları tarafından örgülün hangi aşamada bulunduğu veya böyle bir örgütün olup olmadığını” soruyordu.

Böyle konuşmada Hcssenli temsilci yem olmak zorundaydı, onların arasında içişleri bakanı Zinnkann, polis başkanı, bakanlık memur— ları, bir devlet sekreteri ve bir eyalet mahkeme kurulu “Bonn'da hedefine eriştiğini, suçlandırılmadan kurtuldukları” haberini duydular.

Sonra 1 Ekim'de Köln'den beklenen telefon geldi. Dr. John, Hessen hükümet başkanına beklenen açıklamalarının eline geçmediğini ulaşılabildi. içişleri bakanından Amerikan Yüksek Komiserliğiyle sonraki gün bir konuşma rica etü. Bunun yanında Yüksek Anayasa koruyucularına küçük bir “arıza”yı rapor etü: “Yakalananların federal savcılığın yetkisiyle tutuklulukları kaldırılmıştı.” John, yatırıldı, fe— deral savcıların yakalananların tutukluluğunun sürmesini telefonla rica ettiği sonradan öğrenildi. BDJ gençlerinin serbest bırakılmasında sorumlu bir makamın ol— mayışı öylesine inanılmazdı ki,.. Federal adalet bakanlığındaki daha sonraki yüksek savcı Wiechmann'la, birinci savcı Wagner'le bir konuşmada (14 Ekim'de) “Tüm Alman sorunları federal bakanlığının tu— tukluların serbest bırakılması hakkındaki kararı, soruşturmada üç gün sonra alınmıştı ve Anayasa koruma federal dairesinin bir memuru ge— riye yürütmüştü.”

Otto John, Wiesbaden'de 2 Ekim'de Amerikalılarla Hessenlilerin ilk buluşması olduğunda ne kadar sevinçliydi. Saat 16.00'da ABD temsilcisi Mr. Steider, Amerikan yüksek komisyonu tarafından ve bakan Zinn'le general Trescott'un temsilcisi buluşmuştu. O SPD'li politikacılar hakkındaki personel formlarının Amerikalı misafirlere de John'a yaptığı gibi yapmıştı. Zinn, ayrıca “Bunda bay şansölye örneklerinden ve SPD 1. başkanı, federal meclis milletvekili Ollenhauer rapor edilmek zorundaydı, fakat başka adımlar da atıldı.” John da, Erich Ollenhauer ve Konrad Adenauer'in bilgilendirilmesi gerektiğini gördü. SPD yönetim kurulu, bunun üzerine aynı akşam öğrendiler olup biteni.

Aynı zamanda, sonucu şaşırtıcı kılan araçlar hakkında yeni kanıtlar geldi:

Teknik Hizmet üyeleri Waldmichclbach'te askeri eğitim görmüşlerdir,

“Tüm aparat” Amerikalı para araçlarıyla desteklenmişti, -Yukan Hcssen'deki bir Amerikan silah deposu bulunmuştu, -Teknik Hizmet'in önderi Peters Mayıs 1952'de Anayasa Koruma Federal Dairesi yardımcı yöneticisi (Radke) “örgütün varlığı ve amaçları” hakkında onu bilgilendirmişti.

Bundan başka 1 Ekim'de Hans Otto kanundışı kılınanların listesi ve “X olayı'ndan sonra oluşturulacak hükümet makamları için düşünülen kimselerin lesbitini” rapor etmiştir. Peters'in bu formülasyonu ve örgütteki öteki insanların gerekli silahlarla donatılması” sorunu gündeme geldi.

Nihayet 3 Ekim'de Adenauer sorunla resmen ilgilenmeye başladı. Bu görüşme üzerine araştırma raporu: “Hessen eyalet başkanlığı 3.10.1952'de Frankfurt/Main'da bay şansölyeye sorun hakkındaki raporu sundu. Özellikle Alman politikacıları hakkındaki kartotek bilgilerini açıkladı. Bay şansölye tüm meselelerden hiçbir bilgisi olmadığını söyledi. Aynı akşam mesele Amerikan Yüksek Komiserliğine de bildirildi. Eyalet Başkanı Zinn, Adenauer'in Hessen eyalet meclisinde açıklama yapmasının gerekliliğine dikkat çekti ve bu, eyalet meclisinin 8 Ekim'deki oturumunda yerine getirildi. Hessen İçişleri bakanlığının araştırma raporu, skandalin ortaya çıkarılmasının kronolojisini şöyle yaptı: “Bundan sonra Hessen eyalet başkanlığı 2.10.52'de Amerikan Yüksek Komisyonu temsilcisiyle bir konuşma yaptı. Peters burada konuşulan Alman makamlarına bildirdi, Peters'in suçları 4.10.52'de kriminal polise intikal etti. O araştırmada bulunanlarla suçları arasındaki bağı olmadığını düşünüyordu.” Alman araçlar yakın temasta oldukları Teknik Hizmet önderinin Amerikan koruması altında olduğunu mahkeme önünde açıkladı. Amerikalılara namus sözü vermişti, Alman makamlarına hiçbir şey söylemeyeceğine dair. ABD'li temsilci onun bu namus sözü verdiği iddiasını yalanladı.

Peters, saatler boyunca eyalet mahkeme konseyi başkam Ma-neck'in önünde askeri amaçlan ve Teknik Hizmet'in esasları hakkında bir şeyler açıklamıştı: "o, 1951 başında Amerikan devleti yurttaşı Garwood'la tanıştı. Bundan sonra, bir düşüncesinin dünya görüşünün esasına, özellikle Alman halkının savunma isteğinin uyandırılmasına inanmıştı. Örgüt inşa etmeyi öne aldı, amacı örgütlü biçimde, birleşik silahlı kuvvetlere yardım etmek ve Rus yürüyüşü karşısında elde silah savunmaya katılmaktı. Amaç Mr. Garwood aracılığıyla sağlanıyordu" Peters ona buna göre, özelliklerini sıraladı ve Garwood da ona istediğinden daha fazlasını ödedi. *

Erhard Peters, "yoldaşlarına" karşı polisin eylemleri başladığında, bunların tümünü Amerikan bağlanü adamına aktardı. "O bunun üzerine Amerikalıların koruması' altına alındı ve bir Amerikan 'özel konutuna' götürüldü. 1952'de Mayıstan Haziran ayına kadar, aşağı yukarı 20 tertipçi önemli yazılı belgeleri özellikle Amerikalılara verilen özel raporları yakıyorlardı." Ayrıca tanıtma kartı ve örgütün görünür liderliğini vermekten sorumlu olduğunu açıkladı. Bundan sonra Hessen makamları Teknik Hizmet önderinin Amerikan "korumasından" çıkarılmasını istediler.

7 Ekim'de SPD yönetim kurulu üyelerinden Erich Ollenhauer büyükelçi Donelly tarafından Amerikan yüksek komiserine başvuruldu. Ayrıca Ollenhauer parti arkadaşı Zinn'i basın meseleyi bulanıklaştırması taktiklerine engel olmak için davayı kamuoyu önüne çıkarma çağrısı yapıldı. 8 Ekim'de saat 10.00'da eyalet meclis oturumunda az önce bir diğer Alman-Amerikan buluşması Donelly'yle yardımcı Reeber, "Amerikan ordusunda bu meselelerle ilgili bir temsilci" Mr. Stalder ve eyalet başbakanı Zinn'in yanında diğer beş Hessenli temsilci bulundu. Ayrıca Otto John da vardı. "Ordu hizmetleri temsilcisi örgütün Kore krizi sırasında en azından Batı Almanya'daki Amerikan askeri birliklerinin bir direnişe sokulması ihtiyacından hayata geçirilmişti. Fakat şartlar değişti, Mart Nisan 1952'de özel araştırmalar yürütülmeye başlandı. 52 Mayıs'da örgütün dağıtılmasına karar verildi...

BELGE

8 EKİM 1952'DE EYALET MECLİSİ ÖNÜNDE, HESSEN EYALET BAŞBAKANI ZINN'İN KONUŞMASINDAN ÖZETLER

Başbakan Birinci Yardımcısı Schröder: Açıklama için sözü Bay Başbakana veriyorum. Başbakan Zinn: Bay Başkan, çok değerli baylar ve bayanlar! 3 Ekim'de Cuma günü Bay Şansölye Dr. Adenauer'le Frankfurt/Main'de yaptığım bir görüşmeden ve Yüksek Amerikan Komiserliğinin temsilcisi Mister Reeber'le bugün çalışma odamda yaptığım istişareden sonra yüksek huzurunuzda şunları söylemek istiyorum:

9 Eylül 1952'de; aşağı yukarı 1950 sonu, 1951 başlarında Alman Gençlik Birliği önderleri tarafından "BDJ'nin Teknik Hizmeti" adı altında kurulan bir gizli örgütün varlığı Hessen Anayasa Koruma Dairesinin komisyonunda görüldü. Örgüt, silahlı bir direnişi düşünen politik bir örgüttü. Örgüt, BDJ'nin ilk başkanlarından Paul Lüth'ün bilgisi ve yardımıyla kuruldu. Esas yönetici BDJ'nin ikinci başkanı Frankfurt/Main'deki Gerhard Peters'di. Bu arada BDJ'nin ikinci başkanlığından da istifa etmişti. BDJ'nin bu Teknik Hizmetinin görevi; Federal Cumhuriyette bir Rus saldırısında, ilk planda küçük gruplar halinde bir partizan örgütlenmesine gitmek, işgal edilen bölgelerdeki görevlileri dağıtmak, köprüleri uçurmak ve konudan yoketmekti. Bir sonraki plana göre örgüt, başlattığı silahlı direnişi Alplere kadar yaymak, daha sonra böylesi gruplardan oluşan eylemcileri Sovyet haüannın arkasına paraşütçüler-olarak indirmekti. Bu eylemlere katılanlardan birinin ikrarına ve polisiye önlemler sırasında ele geçirilen malzemelere göre örgüt içpolitika-kada KDP'ye ama özellikle SPD'ye karşı yönelmiştir.

Örgütün varlığının ortaya çıkanmasından sonra, 18 Eylül 1952'de indirilen darbeyle pek çok mensubu yakalanmış ve BDJ'nin Frankfurt am Main'deki konutlarında aramalar yapılmıştır. Anayasa Koruma Federal Dairesinin yöneticisi, olup bitenlerden bilgilendirilmiştir. Yaka—lanlar için tutuklama karar alınmıştır. BDJ'nin her iki başkam ise bulunamamıştır. Dava Frankfurt am Main savcılığı tarafından eyalet yüksek savcılığına gönderilmiş, 1 Ekim 1952'de ise tutuklananların tahliyesine karar verilmiştir, çünkü suçlananların örgütü Amerikan gizli servis hizmetlerine dayanıyordu.

(SPD sıralarından: duyun! duyun!

Milletvekili Nitsche (SPD): inanılmaz!)

Örgütün kamuflajlı olması ve evraklarının tahrif edilmiş bulunması—sı Frankfurt am Main'deki bir kriminal memuruna bu işin içinde daha başka aracı kimselerin de bulunduğunu düşündürmüştür, işte bu noktada örgütün, ilk çıkış noktasından çok daha önemli bir örgüt olduğu ortaya çıkmıştır.

Örgütün tepesinde bir karargah bulunmaktadır. Karargahın içinde bütün illegal “tehlike hizmeti” birimini oluşturan (10 danışman bulun—maktadır. Tehlike hizmeti yöneticisinin ikrarına göre asıl işi tasfiye edilecekleri tespit etmektir.

(SPD sıralarından: duyun! duyun!

Milletvekili Nitsche (SPD):

Ne kadar da değişmemişiz!)

Odenwald'daki Waldmichelbach'ta, örgütün esas parçalarından biri, partizan kurslarının verildiği bir talimگاه bulunmaktadır. Bu talim—gahta aşağı yukarı yüzlerce üye politik olarak eğitilmiş, silah kullan—ma ve askeri taktikler öğretilmiştir. Örgütün gerçek üye sayısı 1000 ila 2000 arasında tahmin edilmektedir. Üyelerinin bir bölümü örgütün karakterinin nasıl olduğunu bilememektedir, örgütün üyelerinin büyük bölümü eski hava kuvvetlerinden, ordudan ve SS silahlı birliklerinin eski subaylarından meydana gelmiştir.

(duyun! duyun!)

Neofaşist eğilimler resmen istenilmiyor, ama onlar çoğu kez ortaya—ya çıkıyorlar. Eğitimlere katılanların elimizde bulunan dökümüne göre; aşağı yukarı 35'den 50 yaşına kadar, üstteğmenlikten albaylık rütbe—sine dek subaylar olduğu anlaşılmıştır. Kursu katılanlardan sadece ikisi 20 yaşlarındadır. Eğitimde kullanılan silahlar Alman, Rus ve Amerikan menşelidir. Hafif makinalı silahlar, el bombası, kesici ve delici aletler, patlayıcılar ve sabotaj malzemeleri de kullanılmıştır. Ateş talimleri hedef tahtasının bir garaja konulmasıyla hakiki mermili tabancalarla yapılmıştır. Makinalı tüfeklerin bir bölümüne el konul—muştur, geri kalanlarını ise taraftarlarından elde etmişlerdir. 1951 yılında, bir talim alanında üç kursta hafif piyade silahları, el bombaları ve paüayıcı malzemeler de kullanılmıştır. Kursu katılanlar, kampa tak—ma adlarla, maskeli olarak getiriliyorlardı. Sivil kağıtlar taşıyorlardı ve dış dünya ile bağlantılı sıkı bir kontrole tabiydi.

Ele geçirilen malzemelerin arasında tasfiye edileceklerin isimleri bulundu ve bütçe planları örgütün kullanımı altında büyük miktarda paraların bulunduğunu gösterdi.

(SPD'nin saflarından bağışlar: Nereye sarfediliyordu?)

Onlara, ayda aşağı yukarı 50.000 Mark geliyordu.

(SPD saflarından: duyun! duyun!)

Mensuplarına aylık olarak ortalama 500 ila 1000 mark arasında ödeme yapılıyordu.

(SPD saflarından bağışlar: Paralar nereden geliyordu?)

Büro masrafları, posta giderleri ve kurye giderleri için kamuflaj bir firma kuruluyordu. Para Amerikan kaynaklarından bu firmaya yarı—lıyordu. Ayda aşağı yukarı 5000 marklık bağış akışının yanında, kamuflaj firmasının kuruluşunda örgüte Waldmichelbach'daki evi vb. için malzemeler de geliyordu.

Örgütün aynı zamanda içpolitika görevleri de vardı. Tehlike hizmeti denilen If danışmanı, federal cumhuriyetteki bazı kişilerden de aracı olarak yararlanıyordu:

BDJ'nin Teknik Hizmet'inin düşüncesine göre; Sovyetler Birliği'yle askeri bir anlaşma durumunda politik olarak güvenilmezlik geçerlidir ya da BDJ Teknik Hizmet'inin faraziyesine göre Rus işgali altındaki bir Alman yönetiminde kullanımı için sorun gündeme getirilebilir.

Ya da BDJ'nin Teknik Hizmet'inin görüşüne göre; muhalifler bir Alman savunmasını kırmak için gayret

göstermektedirler. (SPD sallarından duyun! duyun!) Ya da muhalifler genel sözleşme yapmışlardır. Savunma hizmetindeki yönetici adamların ikranna göre bu gibi kimseler X olayında “ortadan kaldırılacaktır.”

(Milletvekile Nietzsche (SPD): Kıtır kıtır kesecekler!)

Bu arada onlann ve örgütün geri kalan önderlerinin ikranlarına göre örgüt, ortadan kaldırılma durumunda silahla savunulacaktı.

Tehlike hizmetinin ele geçen malzemeleri arasında Komünistler hakkında 15, sosyal demokratlar hakkında 80 kartotek bulunuyordu. Ben bunların bazılarının adlarını anımsıyorum: Hessen İçişleri Bakanı Heinrich Zinnkann, Hessen Kültür Bakanı Ludwig Metzger, o zaman— ki Hessen Bakanı Dr. Harald Koch, Hessenli eski bakan Albert Wagner, Hamburg Belediye Başkanı Max Brauer, Bremen Senato başkanı Kaisen, SPD kültür danışmanı ve federal meclis milletvekili Arno Hennig, Aşağı Saksonya Başbakanı Hinrich Kopf, bakanlık danışmanı ve Schlange- Schöningen’in çalışma arkadaşı Podeyn, Frankfurtlu Federal Meclis milletvekili Stierle, federal meclis milletvekili Wehner, Hessenli eski bakan Gottlob Binder, Bavyera Adalet Bakanlığı Devlet Sekreteri Dr. Koch, Federal meclis milletvekili Waldemar von Knörringen, Federal Meclis Milletvekili Rudolf Freidhof, Aşağı Saksonya Bakanı Heinrich Albers, DPA şefdirektörü Fritz Sanger, Milletvekile— ri Jakob Altmaier ve Adolf Arndt, Alman Demiryolu Sendikası baş— kanlarından ve federal meclis milletvekili Hans Jahn. 80’in üzerinde bir isim listesi.

Kartoteklerde şahısların kişisel özellikleri ve politik yaşamlarıyla ilgili bilgiler de yer alıyordu. Ayrıca, kartoteklerde pek çok SPD üyesi komünistlerle bağlantı içinde gösteriliyorlardı, örneğin Hessen İçişleri bakanı Heinrich Zinnkann.

(Gülüşmeler)

Siz hepiniz Hessenli bakan Zinnkann’ı ve Metzger’i tanırırsınız, böy— lesi iddiaların boşluğunu ve anlamsızlığını bilirsiniz. Sadece kartotek-lerdeki bazı komünistler belki açıklayabilirler, örgütün yöneticilerin— den birinin, Karlshorst ve Pankow’un temas ettiğini düşünebilirler.

Kartoteklerin dışında SPD’dcn aşağı yukarı 120 kişinin bir listesi vardı, aralarında ilk başkanlardan Erich Ollenhauer de bulunuyordu. Bunlardan başka SPD’lilerin üye listeleri, bu partinin oturumları ve kongreleri hakkında raporlar bulundu ve bizim tarafımızdan ele geçti. Gizli malzemelerin büyük bir bölümü, esas zanlıların itiraflarından sonra ortadan kaldırıldı. Geri kalan malzemeler Amerikalı bir bağlantı adamının eline geçti.

Bir Amerikalı tarafından sağlanan para ve silahlar kurslarda harca— nılmıştı,

(Duyun! duyun!)

Tehlike hizmetinin kartoteklerinin ele geçmesi yönetici kişiyi de ortaya çıkardı. Bu Amerikalı bağlantı adamının yerini daha sonra bir başka Amerikalı aldı, örgütün asıl yöneticisi Peters polisiye tedbirlerin alındığını öğrendikten sonra işgal güçlerinden birine başvurdu ve Al— man makamları gizlendiği evi bulup çıkaramadılar.

(Milletvekili Nietzsche (SPD):

Bu gerçek bir işbirliği!)

2 Ekim 1952’de Yüksek Amerikan Komisyonundan bir temsilci ve Amerikan ordusundan bir gizli servis görevlisiyle bağlantıya girdi. Ör— güt, bir Rus ileri yürüyüşü olayı durumunda direniş hareketi olarak oluşturulduğu ve finanse edildiği bana bildirildi. Aynı zamanda bu yı— lın mayısında da, örgütün kapatılması karar alınmıştı ve 1952 eylülü— ne kadar da tamamlanacaktı. Bu örgütte yer alanların bazılarının açık— lamaları, eski örgütün yerine bir yenisinin, daha küçüğünün konulduğu bana inanılmaz gibi gelmişti. Aynı zamanda Amerikan ma— kamları tarafından, örgütün yöneticisine Alman polisi tarafından yar— dım edildiği iddiası öne sürüldü. Amerikan gizli servis makamları, bir Alman-Amerikan ortak komisyonu tarafından tüm sorunun ele alın— masını, Amerikan subaylarının ya da memurlarının illegal tehlike hizmeti kuruluşuyla bağlantı kurarak SPD’ye karşı yöneltilen çabaların ortaya çıkarılmasını önerdiler.

Ben özellikle, modern bir savaşın yürütülümünde askeri bir değerinin olmadığını ve orta Avrupadaki verili ilişkilerinin, bir Sovyet askeri hareketi durumunda bu örgüte görev düşmeyeceğini vurgulamak istiyorum.

(Milletvekili Landgrabe (FDP):

Çok doğru!)

Böylesi bir örgütün hangi dehşetli eylemleri olursa olsun Alman sivil halkının bunları izleyebileceğine hiçbir ihtimal vermiyorum. (Çok doğru!)

Deneyimlerden sonra böylesi gizli örgütlerin üzerinde Alman kontrollerinin arasında çok olduğunu düşünüyoruz, halkımız otuz yıl önce bu talihsizliği yaşamıştır, illegal bir içpolitika hedefinin çıkış noktasını bu örgütle açıkça göstermektedir.

(Milletvekili Göbel(FDP): Doğru!)

Ayrıca böylesi örgütlerin mensupları; arkadaşlarıyla uzlaşmada nasıl zorlandıklarını, sivil yaşama uymada ne kadar zorlandıklarını itiraf edemezler. Böylesi partizan savaşları iç savaş hazırlıklarının eski Alman ordusunun subaylarının kamuoyu önünde ne kadar çok sabıkalı olduklarını düşünemiyorlar.

(Milletvekili Dr. Grosskopf (CDU): Çok doğru!)

Ben bay şansölye ve SPD yönetim kurulu üyelerinden Bay Erich Ollcnhauer'e Amerikan gizli ser/isinin bu konuda bildiklerini aktardım.

Benim söylediklerimde, özellikle bay şansölyeye örgütün varlığı hakkında söylediklerimde hiçbir gizlilik yoktu. Bundan sonra her ikisi de meseleyi Yüksek Amerikan Komiserliğiyle konuşmuşlardı.

Yüksek Amerikan komiseri bana bu sabah yardımcısı Mr. Ree-ber'le bu örgütün askeri açıdan bir değer taşımadığını ve tehlike üzerine düşüncelerimin, eylemlerinin bir Sovyet işgal bölgesinde Alman sivil halkını kendileriyle birlikte davranmaya iteceğini, böylesi örgütlerin çıkış noktasının içpolitika terörü olduğu konusundaki düşünceme katıldığını açıkladı. Amerikan Yüksek Komisyonu, bu oluşum hakkındaki iddiaların tüm biçimleri üzerine konuşmak ve onların en şiddetli şekilde mahkum edilmesi gerektiğini hoşnutlukla tesbit ediyordu Yüksek Amerikan Komisyonu ve ordunun belli makamları, bana bu örgütün içpolitika eğilimlerini belirleyemeyeceğini ve kesinlikle onlara itibar edilmeyeceğini inandırıcı biçimde vurguladılar. Bu meselenin tümüyle ortaya çıkarılması ve son kalıntılarının ortadan kaldırılması, aynı zamanda da yeniden hayat bulmasının önüne geçmede Alman makamlarına her türlü yardımı yapmaya hazır olduklarını söylediler.

1. Başkan yardımcısı Schroder:

Baylar ve bayanlar! Bay başbakanın açıklamasını dinlediniz. Hessen eyalet meclisinin duygularını ifade ettiğine inandığımı söylemeli— yim. Burada neler olup bittiğini hakkında duyduklarınız hepimizi sars—tı. Biz burada genç Alman insanının kötüye kullanılışından çok derin üzüntü duyduk ve tüm şaşlar altında Alman halkı için utanılacak bir durumdu bu.

Burada yapılan açıklamalara oldu bitti gözüyle bakıldığına inanı— yorum. Söz isteyen varsa bilgilerini rica edecektim. (Milletvekili Bodenberger (SPD): İçtüzüğe göre!) İçtüzüğe göre söz, bay milletvekili Bodenberger'in. Milletvekili Bodenberger (SPD) İçtüzüğe göre:

Baylar ve bayanlar! Oturumun yanm saatte kesilmesi teklifinden sarsıldık diyorum. Bu konu hakkında bugün ya da başka zaman ne bi— çimde olursa olsun bu açıklamaların yeterliliğine kanaat getiremeyiz.

(Milletvekili Dr. Grosskopf (CDU): Kabul!

Milletvekili Landgrebe (FDP):

Bu konudaki müzakere yeterli değildir!)

1. Başkanyardımcısı Schröder:

Bay milletvekili Bodcnbcnnger siz ne teklif ediyorsunuz?

(Milletvekili Dr. Kanka (CDU)

Niçin yarım saatte kesmek zorundasınız? Onbeşdakika yeterliydi!) Yarım saatte kesilmesi teklifinde ısrar edildi. Müzakereye tekrar devam edilecekti. Olurum başladığında saat 16.25'ii. (Oturum 15.55'de kesildi)

(Oturum yeniden başladığında saat 16.46'dıydı) 1. Başkanyardımcısı Schröder:

Oturumu yeniden açıyorum. Açıklama için sözü bay milletvekili Bodcnberger'e veriyorum.

Milletvekili Bodenberger (SPD):

Baylar ve bayanlar! Hessen eyalet meclisinin tüm fraksiyonlarına şu açıklamayı yapıyorum:

Hessen eyalet meclisi, 1. Başkanyardımcısı Bay Schröder ve mec— lisin tümü bu açıklamayı dinlemeli.

Hessen eyalet başkanının konuşması için teşekkür ederim, ondan şansölye ve yüksek Amerikan komiseriyle yapılan müzakerelerin tümünün açıklanmasını, başlangıçtaki tüm araçlarla gösterilen benzer gayretlerin, tüm hazırlarının açıklanmasını rica ediyorum. Başbakan öteki olup bitenler hakkında olabildiğince çabuk eyalet meclisine açık— lama yapmalı.

(Herkes alkışlıyor)

1. Başkanyardımcısı Schröder:

Baylar ve bayanlar! Konuşmayı duydunuz. Bir müzakere istenmiyor. Hessen eyalet meclisi yapılan açıklamayla bilgilendi. Böylece bugünkü olurumu kapayıyorum.

22 Ekim 1952 çarşamba günkü bir sonraki oturuma çağırıyorum. (Oturum 16.48’de kapandı)

29 Ekim 1952’de Spiegel’de kısa fakat oldukça zengin kaynaklı bir haber yayınlandı. Yazının altındaki “Hizmet” imzası Hamburg’dan bir haber magazindi. Avnıpadaki Amerikan gizli servislerinin ana ortağı BDJ’nin olaylarının sessizliği çözülmüyordu: “Almanya’daki Teknik Hizmet’ tüm Avrupa üzerinde bir kol gibi genişliyordu ve Amerikalılar tarafından yardım edilen partizan örgütleri Fransa’da, Belülüks ülkelerinde, İtalya’da, fakat en çok da Iberik Yarımadasında ağırlık mer— kezine sahipti.”

BDJ’nin her iki partizan savaşçıların hangi talimatlar altında ve ABD gizli servislerinin parasıyla, o zamanlar ayakta durduğunu on yıl sonra tek tek ulusal Gladio şubelerini bugün biliyoruz, ki o bir gerçektir: Türkiye’de, Yunanistan’da. Muhaliflerin karalisteleri, terör, kaüiam, işkence ve demokrasiye baskı. Ellili yılların “stay behind” modeli arkasındaki ideoloji karşı koyuyordu.

Pek çok Avrupa ülkesinde yalanladılar, örtbas ettiler, gizlediler ve sis perdesi ardına saklandılar. Şimdi Gladio ağı hükümetlerin birbiri ardına açıkladıkları gibi çözüldü. Gladio’nun gizine uzun süre devam edildi. Soğuk savaşın bu mirasının konturları, özellikle Federal Almanya’da genişliyordu. Çünkü sorumlular, savaştan sonraki ilk on yılda eylemleri sırasında geride hiçbir delil ve belge bırakmıyorlardı. Sovyet KGB’sinde de, anlatıldığı gibi ispiyonlar eskimişti, verimli gizli servislerin büyük kahramanlığı portresiyle uzun bir duvar vardı. Pek çok resim çerçevesinde beyaz bir yaprak bulunuyordu. Kahramanlar galerisini ziyaret eden önder açıklıyordu: “Herhangi bir değerli ortak çalışma henüz yapılmadı ve yapılamıyor. Bunları kimse bilmeyecek.”

Gladio olaylarının batılı “kahramanları”yla, aynı benzerlik bulunuyor. CIA ve BND gibi gizli servisler de, sanatlarını beyaz sayfalarda icra ettiler.

KAYNAKLAR

1. Arşiv malzemeleri ve belgeler

Koblenz Federal Arşivi: Alman Gençlik Birliği (BDJ)’nin Teknik Hizmeti, Hessen İçişleri Bakanlığının şunuşuyla (BAK Zsg 1-12/2 Kasım 1 ve 2)

Alman Gençlik Hareketi Arşivi, Burg Ludwigstein, Witzenhausen: BDJ- Enformasyon Hizmetleri, BDJ-yazılan, 6 Haziran 1957 tarihli Federal Mahkeme Kurulunun 3. Dava senatosunun karar.

Alman Federal Meclisinin Basın Belgeleri: Basın açıklamaları ve yazılar.

Herry S. Truman -Independence, Missouni/ABD (National Archives and Records Administration): Records of the Psychological Strategy Board.

2. Literatür

Arnulf Baring: İlkbaşlarda Adenauer. Şansölye Demokrasisinin Oluşumu, Münih 1969, 3. baskı 1984
Hendrik van Bergh: Köln 4713. Anayasa Koruma Federal Dairesi— nin Hikayesi ve Tahilrei, Würzburg 1981.

Tom Bower: Klaus Barbie. Lyon, Augsburg, La Paz- Bir Gestapo Şefinin Kariyeri, Berlin 1984.

Tom Bower: The Paperclip Conspiracy. The Hunts me Nazi Soci-entists, Boston, Toronto 1987.

Alman Gençlik Birliği: İçsavaşa hazırlanıyor... Halk polisi, fotoğ— raflar ve olaylar, Frankfurt/Main.

Alman Gençlik Birliği: Tüfeği Yakala Yoldaş! Stalin gençliği ve onun Federal Almanya’daki illegal çalışması, Frankfurt/Main.

Peter Dudek/Hans-Gerd Jaschke: Federal Almanya’da Aşın Sağcı— lığın Oluşumu ve Gelişimi, Cilt 1, (Bir Politik Kültürün Geleneğinde), Cilt 2 (Belgeler ve Malzemeler) Opladan 1984.

Bernt Engelmann: Biz gene kimiz. Ekonomik mucizelerle ülkesi— nin yolunda, Münih 1981.

Heinz Pelfe: Muhaliflerin Hizmetinde. BND’de 10 yıl Moskova’nın Adamı, Hamburg, Zürih 1986.

Reinhard Gehlen: Kilitsorun, Mainz 1980.

Bernd Greinen Uçurumun Kenarında Politika mı? Soğuk Savaş Döneminde ABD'nin Dış ve Askeri Politikası, Heilbron 1986. . Heinz Höhne: Karanlıkta Savaş, Alman ve Rus Gizli Servislerinin Etkisi ve Gücü, Münih 1985.

Heinz Höhne/ Hermann Zolling Pullach'ın içinde. Federal Alman Gizli Haberalma Servisinin Tarihi. Der Spiegel, Sayı: 11,1971.

Otto John: İki Kez Geri Döndüm. Komploculuktan Anayasa Koruyuculuğuna. Düsseldorf, Viyana 1969.

Peter Koch: Konrad Adenauer. Politik Bir Biyografi, Reinbeck 1985.

Paul Egon Lüth: Yurttaş ve Partizan. Direnişin Dünü, Bugünü ve Yarını Üzerine. Frankfurt/Main 1951.

Elisabeth Noelle/ Erich Peter Neumann: Açık Düşüncenin Yıllığı, 1947-1955, Konstanz 1956.

Ernst Nolte: Almanya ve Soğuk Savaş, Münih, Zürih 1974.

Reinhard Opitz: Faşizm ve Neofaşizm, Cilt 2 (Federal Almanya'da Neofaşizm), Köln 1988.

Thomas Power: CIA, Tarihi, Yöntemleri, Komploları. Bir köste— bek raporu. Hamburg 1980.

Werner Raith: Yükseklerdeki Emir. Aldo Moro'nun Hesaplı öldü— rülmesi. Berlin 1984.

Kari Heinz Roth/ Nicolaus Neumann/ Hajo Leib: Psikolojik Savaş önderliği, istila (İşgal) Hedefi: Demokratik Alman Cumhuriyeti. So— ğuk Savaştan Yeni Doğu Politikasına. Hamburg 1971.

Wilhelm von Schramm: İkinci Dünya Savaşında Gizli Servisler. Örgüt, Yöntem ve Sonuç. Münih 1974.

H. Joachim Schwagerl: Federal Alman Cumhuriyetinde Anayasa Koruma, Heidelberg 1985.

Christopher Sempson: Blowback. America's Recruitment of Nazis and Its Effects on the Cold War, New York 1988.